

Giới thiệu Sứ Giả Hạnh Phúc

3 năm trước, Đồng Ái kết hôn với Hà Lam Giang, những mong một cuộc đời bình lặng. 3 năm sau, Đồng Ái tâm tình lạnh lẽo, kí vào đơn ly hôn. ...Cô không có gì trong tay cả. Mẹ chồng gọi cô là người đàn bà “không có phúc”, cả một mụn con gái cũng không có. Hà Lam Giang nhìn Đồng Ái với ánh mắt lạnh nhạt. Người vợ như cô, thật sự vô dụng, không giúp gì được cho anh ta. Một chiếc xe lao tới. Mắt Đồng Ái nhắm nghiền, cam chịu. ...Cô nhìn thấy mình đã rời khỏi xác thân này. Tưởng là sẽ không bao giờ tỉnh lại. Ai ngờ lại có cơ hội nhìn thấy ánh mặt trời. Có ai kẻ sát bên tai cô, nói nhỏ: “Có một cơ hội, hãy làm lại từ đầu”. Có người sau đó nói cho Đồng Ái biết cô đã được đưa về thời điểm 4 năm trước, thời điểm đang chuẩn bị gặp gỡ, sau đó sẽ kết hôn với Hà Lam Giang. Sẽ có một đứa trẻ ra đời trong cuộc hôn nhân thứ hai của Hà Lam Giang. Nhưng có người không hài lòng với sự sắp xếp đó của tạo hóa. Có người thích một người mẹ hiền dịu, một người mẹ thiếu thốn tình cảm và cần có nhiều tình cảm như Đồng Ái. Trong thời gian nửa năm, Đồng Ái phải kết hôn với người tốt nhất mà cô biết, sinh ra một đứa trẻ hạnh phúc. Nếu không cô sẽ sống lại quãng thời gian đau khổ trước đó, thậm chí còn phải chịu nhiều đớn đau hơn. ...Công cuộc đi tìm hạnh phúc, tìm người cha tốt cho đứa con chưa biết mặt bắt đầu. Cô là một cô nàng nhưng lại là một cô nàng đẹp trai, ai nói dưới hình hài này thì không thể yêu ai, ai nói là một tomboy thì không thể làm gì hết, cô có thể làm được, làm được hết thấy mọi thứ kể cả tìm cho mình một hạnh phúc giản đơn và tình yêu nhỏ nhỏ. Đọc truyện để trải nghiệm hành trình tình yêu cùng cô nàng nhé !!!

Bạn đang đọc truyện *Sứ Giả Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 1: Làm Lại Từ Đầu

Đồng Ái, 28 tuổi, nhân viên văn phòng, đã kết hôn.

Và cũng đã ly hôn.

Hai năm nay cô đã sống như một cái bóng trong ngôi nhà mình. Sống cũng chẳng khác gì chết. Kể từ khi phát hiện ra mình không có khả năng làm mẹ, Đồng Ái đã buông xuôi tất cả. Cô chẳng có người thân, vốn nghĩ kết hôn với Hà Lam Giang để gây dựng cho mình một tổ ấm, nếu chồng không thương cũng còn con để yêu thương chăm sóc. Ai ngờ đoạn cuối con đường ấy, cô đi một mình thì về cũng chỉ có một mình.

Hà Lam Giang làm việc trong một công ty, chức vụ trưởng phòng. Quanh anh có không ít cô gái xinh đẹp. Với Đồng Ái, có lẽ ban đầu mục đích kết hôn là vì cô là một cô gái không có nhiều đòi hỏi, nếu anh có ra ngoài xã giao hay có vài phụ nữ cũng không làm náo loạn. Tuy nhiên món ăn nào có ngon đến đâu thì cũng có lúc chán, huống gì Đồng Ái không phải là một món ăn ngon.

Trước mặt Đồng Ái là một con đường mờ mịt. Cô mệt mỏi, cảm cúi bước, không để ý từ đằng xa có một chiếc xe đang lao tới, tốc độ kinh người...

Nhanh tới nỗi, cô không biết đau đớn là gì nữa. Thân thể bị hất lên cao, đập xuống đường. Máu chảy từ trên đầu, trên mũi. ...Cô còn thấy thân thể của mình giãy lên vài cái. ...Linh hồn đi trước thể xác rồi.

Đi thôi. ...Cũng không còn lưu luyến gì nữa. Đi thôi. ...

-Mẹ ơi!

Có ai đó vừa gọi cô. Đồng Ái thất thần quay lại. Là một cô bé. ...Một cô bé thật xinh xắn. Đôi má hồng đào, khuôn mặt trắng nõn, đôi lông mày như vẽ, môi đỏ như son.

Cô bé mỉm cười, nhào tới ôm cô. ...Ôm thật chặt. ...Tay Đồng Ái run run.

Mẹ sao?

Cô có thể làm mẹ sao?

-Cô bé dễ thương lắm phải không?

Có một giọng nói của ai đó lại vọng vọng bên tai. Đồng Ái giật mình. Từ phía xa, một bóng hình hư ảo đang từ từ tiến đến phía cô.

-Anh!

Cô bé nhìn thấy người ấy lại cười tươi rạng rỡ. Hấn cúi xuống. ...Lạ lùng là dù khoảng cách hai bên không xa lắm, Đồng Ái vẫn thấy anh ta mờ mờ ảo ảo. Giương mặt không thể trông rõ. Chỉ có giọng nói, không lạnh cũng không ấm, đều đều.

-Cô thích nó không?

-Anh. ...anh là ai?

-Nếu cô thích con nhóc này, nó sẽ là con gái của cô.

-Anh nói gì?- Đồng Ái quay xuống nhìn cô bé. Cô nhóc lại ôm cô, đôi mắt trong trẻo long lanh. Cô bất chợt ngập ngừng”

-Nhưng mà tôi...Tôi đã...

-Cô đã chết.- Người đàn ông vẫn lạnh nhạt- Không sao cả. Ta vẫn có thể cho cô sống lại. Cô không có con, ta vẫn có thể cho cô có được một đứa con.

-Anh...

-Cô sẽ quay về thời điểm 4 năm trước khi kết hôn. Những sự việc đã xảy ra sẽ cứ như vậy mà tiếp diễn. Cô bé này đã định sẽ là con gái của Hà Lam Giang, chồng trước của cô. Sau khi cô chết, hán ta sẽ kết hôn lần nữa và có cô bé này. Nhưng mọi thứ diễn ra không tốt lắm. Vợ hán không hiền lành và cam chịu như cô. Hà Lam Giang sẽ bị truy tố về tội danh chiếm đoạt tài sản, phải ở tù. Vợ bỏ đi. Con nhóc này sẽ bị tổng vào cô nhi viện, sống một cuộc đời đáng thương như cô vậy. Ta không muốn chuyện đó xảy ra trên người cô bé. Ta muốn cô bé có một gia đình tốt. Một người mẹ tốt. Cô hiểu ý ta không?

-...

-Sau khi sống dậy, trong vòng nửa năm hãy lấy chồng, có một gia đình hạnh phúc và ráng giữ gìn gia đình vui vẻ đó. Ta sẽ gửi cô nhóc con này đến cho cô để cô bé được sống vui vẻ, có cha mẹ tốt. Sau nửa năm, thời hạn đã đến, ta đành phải đưa cô bé đi tìm người khác. Lúc đó thì...

-Ông muốn nói là...

-Đi đi...Sau nửa năm, hai bên có thể gặp lại hay không là tùy cô. Chào cô...

Người đó bẹo má cô bé gái. Đôi tay nhỏ bé rời khỏi tay Đồng Ái...Trước mắt cô lại là một khoảng mịt mờ, sau đó tối đen.

Người đàn ông quay lại phía cô bé con đang vẫy tay tạm biệt Đồng Ái. Anh ta xoa nhẹ đầu cô bé, dịu dàng:

-Ngoan..Anh sẽ khiến em luôn hạnh phúc. Bé con...Phải luôn hạnh phúc, có biết không?

Đồng Ái 24 tuổi, học văn chỉ mới tốt nghiệp phổ thông, công việc là nhân viên nhỏ trong công ty bảo hiểm. Cô không khéo ăn nói, công việc chủ yếu chỉ là photo tài liệu, đem trà nước đi mời khách. Lương tháng 2500 HKD.

Trước đây Đồng Ái là người không có chí tiến thủ, chỉ chăm chăm hoàn thành công việc rồi về nhà. Người nuôi dưỡng Đồng Ái là chú thím. Người chú Đồng Tam Bảo hiền lành nên thường bị vợ lấn lướt, kiếp trước vì Đồng Ái muốn nhanh chóng rời khỏi nhà chú thím nên sau vài lần gặp mặt đã đồng ý lấy Hà Lam Giang. Nghĩ lại cũng không thể trách anh ta không thương yêu cô được. Có vài lần gặp mặt, sao có thể yêu? Huống gì Đồng Ái khô khan, tính tình trầm lặng, không biết tình thú, đàn ông lại là loại sinh vật không biết bằng lòng với thực tại, thường dễ đổi thay mà.

Từ khi sống dậy, nhận ra đây là thời điểm năm 2009, kỳ hạn nửa năm chính là điều quan tâm duy nhất của cô.

Đồng Ái sờ vào bụng...Cô vốn không nhiệt tình với mọi chuyện nhưng cứ luôn nhớ về cô bé con ngày đó. Cô bé đã tự giác chạy đến bên cô, gọi mẹ. Cảm giác này thực sự rất kỳ diệu. Có người tựa vào mình, cần đến mình...Trên gương mặt lúc nào cũng lạnh lùng của Đồng Ái bỗng nhiên xuất hiện một nụ cười...

Cô không cần gì cả. Nhưng cô bé đó...Lời hứa của người đàn ông đó. Đồng Ái cần. Thực sự cần.

Cô bé ấy vốn sẽ là con của Hà Lam Giang. Đồng Ái nhớ tới gương mặt anh ta. Theo tình hình thì vài tuần nữa, chú thím sẽ bắt cô đi xem mặt. Lúc này Hà Lam Giang vừa từ Đại Lục sang, anh ta sẽ không từ chối cơ hội cưới một người bản địa nên dù không thích Đồng Ái cũng quyết định cưới cô. Đồng Ái còn nhớ, sau này bà Hà đã nói thẳng, con trai bà cho thím 80 ngàn trả nợ, còn giúp bà mua xe trả góp cho Đồng Kỳ- em họ cô...Đám cưới với Đồng Ái, Hà Lam Giang rút hết tiền tiết kiệm ra đãi tiệc, chẳng may người dự quá ít, lỗ vốn khá nhiều. Bà Hà là người tính toán, tư tưởng truyền thống của người Hoa vẫn còn trong đầu khá nặng nề. Bà muốn Đồng Ái phải sinh con trai nối dõi...Cô không sinh con được, chuyện đó đã trở thành một cái gai trong lòng bà. Nếu...bé con là cháu nội của bà sẽ không hạnh phúc. Huống chi Hà Lam Giang...

Hà Lam Giang...

Ban đầu anh ta đối xử với Đồng Ái không tệ. Nhưng tính cách Hà Lam Giang độc đoán và gia trưởng. Đồng Ái nhắm mắt...Chuyện cô không sinh con được. Chuyện bị cắt toàn bộ tử cung cũng xuất phát từ việc anh ta có người tình bên ngoài. Lúc đó Đồng Ái hoàn toàn không biết mình đã có thai 6 tuần. Phát hiện ra chồng cùng tình nhân, lần đầu tiên trong đời Đồng Ái cảm thấy hụt hẫng và đau buồn đến vậy. Cô trượt chân té xuống thang cuốn, sảy thai, còn bị di chứng nặng, các bác sĩ đành phải phẫu thuật cắt tử cung...

Bây giờ, tử cung vẫn còn nguyên vẹn. Đồng Ái vẫn có thể làm mẹ. Cô bé xinh xắn ấy, Hà Lam Giang và mẹ anh ta sẽ không yêu thương nó...Đồng Ái bỗng rùng mình.

Đã làm lại, người kia lại cho cô toàn quyền quyết định. Không lấy Hà Lam Giang, thậm chí không cần lấy chồng cũng được. Chỉ cần là không phải là Hà Lam Giang, không để bé con đây đưa với người ấy nữa, ai cũng được mà.

Đồng Ái cần nhẹ môi. Cô đã quyết định... 6 tháng nữa, thời gian không dài, nhưng cũng đủ cho cô chuẩn bị một số thứ. Vì bé con, vì một tình thân chưa hình thành đã lưu luyến Đồng Ái không thể tiếp tục thụ động chờ mọi chuyện đến với mình.

Trong căn phòng nhỏ, lần đầu tiên trong đời Đồng Ái ngồi trên giường, trước mắt cô là toàn bộ tài sản Đồng Ái đang có. Không có sổ tiết kiệm cũng không có xe cộ, đi làm chủ yếu bằng xe buýt. Thứ quý giá nhất Đồng Ái có, có lẽ là đôi bông tai kim cương ba mẹ để lại. Lương mỗi tháng cô đều đưa cho thím một nửa, chỉ còn hơn 1000 đồng để trang trải nên không có khoản dư nào.

Sinh con, cần rất nhiều thứ. 1000 đồng một tháng – 6 tháng cùng lắm kiếm được hơn 6000 đồng nữa làm sao đủ trang trải cho cuộc sống một mình. Tiền thuê nhà riêng ít nhất là hơn 1000 đồng/tháng, còn bao nhiêu chi phí khác như ăn uống, khám bệnh... Đồng Ái cũng phải tính đến rồi.

Trước mắt Đồng Ái là một quyển sổ nhỏ ghi lại địa chỉ một số công ty đang cần người. Trình độ như cô chắc khó mà tìm được công việc tốt hơn... Nhưng nếu chịu khó bỏ thời gian học một lớp thư ký hay học thêm ngoại ngữ, có thể cơ hội tìm một việc làm khác sẽ cao hơn. Số tiền kiếm được cũng nhiều hơn.

Đồng Ái nhìn lên lịch... Còn không nhiều thời gian nữa. Trong buổi coi mắt Hà Lam Giang sắp đến cô sẽ làm một số chuyện chộc cho thím tức giận. Cũng là một cái cớ để cô rời khỏi chú thím, bước vào cuộc sống của riêng mình...

Bạn đang đọc truyện *Sứ Giả Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 2: Gặp Mặt

Đúng như những gì đã xảy ra ở kiếp trước, 2 tuần sau, trong bữa cơm thím nói cho cả nhà biết, bà có một người bạn mới từ Đại lục sang muốn tìm vợ cho con trai đồng hương. Đối tượng đang làm việc trong một công ty

Tên anh ta là...

Hà Lâm Giang. Đồng Ái chỉ hơi ngẩng lên khi nghe tới đây. Lòng cô lạnh giá với cái tên đó lâu rồi.

- Tuần sau xin nghỉ đi – Thím nhìn về phía Đồng Ái, khẽ nhắc nhở- Mỗi này tốt lắm.

Cô cũng từng nghĩ đây là một mối lương duyên tốt. Nhưng ở trong chăn mới biết chăn có rận. Đồng Ái không phản đối, chỉ lẳng lặng ăn cơm.

Như thói quen xưa nay, sau khi ăn cơm xong, Đồng Ái xuống bếp giặt đồ, rửa chén và tắm rửa rồi mới về phòng. Cô mở chiếc máy tính cũ kỹ trong phòng ra, lên mạng tìm một số thông tin về nhà ở... Đa số chỗ đều có giá thuê khá cao, chỉ có chung cư Đồng Hoa là hợp lý nhất. 800 đồng/tháng, chưa tính điện nước.

Email của Đồng Ái có một thư mới. Lòng cô ấm lên một chút. Thư xin việc Đồng Ái gửi đi cho cửa hàng đã được hồi âm. Thời gian bán hàng từ 6 giờ tối đến 10 giờ, phụ việc dọn dẹp, bung mì cho một cửa hàng gần khu trung tâm. Lương tháng là 1800 HKD. Một số tiền không tồi.

Đủ trả tiền nhà, trang trải tiền đi xe buýt. Mức lương 2500 đồng có thể giữ nguyên.

Đồng Ái tắt máy tính, lên giường đi ngủ. Trong mơ, cô lại nhìn thấy cô bé con hôm trước. Đôi tay nhỏ bé chìa ra cho cô, nụ cười thật ngọt ngào.

Đồng Ái không gặp ác mộng. Khóe môi cô còn nhoen một nụ cười.

Mấy hôm sau, Đồng Ái ngoan ngoãn nộp đơn xin nghỉ phép một ngày cho trường phòng. Cô chỉ là một nhân viên bàn giấy bình thường, có nghỉ một ngày cũng chẳng ảnh hưởng tới ai. Đơn xin phép được đồng ý ngay.

Cô đón taxi đến nhà hàng. Vẫn ăn mặc như 4 năm trước, theo trí nhớ. Váy quá đầu gối màu xanh ngọc, khuôn mặt trang điểm nhẹ. Khi vào chỗ ngồi thì lẳng lặng ngồi yên một chỗ. Hà Lam Giang đến, cạnh là mẹ chồng cô.

Thật ra người Đồng Ái ghét, không phải Hà Lam Giang mà là Hà mẫu. Cùng là phụ nữ, nhưng bà lại lấy cái nhìn khắc nghiệt mà soi xét cô quá nhiều. Đồng Ái trong áp lực phải mang thai, phải sinh con cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Hà Lam Giang lại là người con rất hiếu thảo. Anh ta thường nhìn thái độ của mẹ để ứng xử. Tình cảm vợ chồng có lẽ từ đó mà nhạt phai dần...

- Tiểu Ái... Tiểu Ái...

Thím đá vào chân cô. Đồng Ái mới nhận ra, mình nãy giờ thất thố. Cô chỉ ngồi ngẩn ngơ ngắm cảnh, mặc kệ xung quanh. Tới khi Hà Lam Giang đã gọi tới lần thứ ba, cô vẫn chưa hướng mắt nhìn anh, về mặt như là đang suy nghĩ cái gì...

- Tiểu Ái...

Cứ huych chân nhẹ làm Đồng Ái thoát khỏi cơn mơ màng... Về ngõ ngách của cô khiến thím Đồng có vẻ không hài lòng. Bà nhắc khéo:

- Bà thông gia hỏi thăm con kìa...

Chưa gì đã gọi là “bà thông gia” rồi... Song, Đồng Ái không tỏ thái độ gì, lễ phép đáp lời khi bà Hà khẽ hỏi thăm:

- Cháu năm nay 24 tuổi à?

- Dạ.

- Nhỏ hơn Tiểu Lam mấy tuổi. Chẳng con này chỉ biết làm ăn thôi, không biết chuyện đời. Bây giờ mà vẫn chưa có bạn gái.

- Dạ...

- Tiểu Ái nhà tôi cũng vậy đó bà thông gia - Thím Đồng xen vào, cố ý ca ngợi cháu gái nhà mình- Con bé chỉ biết đi làm việc, cũng chưa có bạn trai. Tôi thấy...

- Thím à... Con nghĩ... con nghĩ bác Hà tốt như vậy, chúng ta không nên dối bác ấy- Đồng Ái ấp úng rồi nói thẳng- Cháu có bạn trai rồi ạ. Chúng cháu vừa chia tay cách đây mấy tháng thôi.

Sắc mặt thím Đồng đành lại. Bà Hà cũng không được tự nhiên.

Hà Lam Giang cũng quay sang nhìn cô, trong mắt thoáng vẻ xem thường. Nhưng cô vốn không cần anh ta xem trọng. Đôi mắt Đồng Ái lại hiện lên vẻ kiên quyết, làm thím Đồng hơi chột dạ, nắm nhẹ lấy tay cô.

Bà ngượng ngùng tìm cách khóa lấp trong căn phòng chỉ còn có vài người:

- Thanh niên bây giờ mà... Nhưng cũng chấm dứt, chấm dứt rồi...

Đồng Ái cúi xuống ly trà đã nguội. Dù sau đó bà Đồng có tìm cách xua đi bầu không khí ngại ngùng giữa hai bên thì đã có nhiều chuyện không như ý. Đồng Ái biết tính “mẹ chồng cũ”. Bà thường tỏ ra phóng khoáng, không đề ý chuyện nhỏ, thật sự lại xem xét mọi chuyện kỹ lưỡng, bản thân cũng có nhiều toan tính. Cô giấu nụ cười nhẹ, vẫn tỏ vẻ dịu ngoan khi bà Hà lại hỏi:

- Cháu làm việc ở công ty bảo hiểm có thoải mái không?

- Cũng dễ chịu ạ.- Cô đáp nhanh- Cháu chỉ là nhân viên chạy việc thôi, chủ yếu photo tài liệu và rót trà cho khách, không mấy khi bận việc đâu đi.

Đồng Ái biết, “mẹ chồng cô” sẽ ngầm so sánh. Bà rất thương con trai, đã có vài lần nói bóng gió về chuyện tìm cho con mình một mối xứng đáng hơn. Bà nói “Đàn ông xem vợ chồng như y phục”, rất dễ mặc vào và cũng dễ tháo ra.

Đồng Ái lại tiếp tục ăn cơm... Tháo y phục ra rất dễ, nhưng không phải lúc nào cũng có quần áo đẹp để mặc vào....

Bạn đang đọc truyện *Sứ Giả Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 3: Mẹ Và Cha

Trong một gian khác của nhà hàng, Phạm Vĩnh Hàn đang tiếp một đối tác. Nói là tiếp, thực tế chỉ có trợ lý Mạnh của anh lên tiếng. Mọi chi tiết trong hợp đồng, điều kiện thương lượng Thiên Vũ đều nắm hết, Phạm Vĩnh Hàn thoải mái vờn người ra một chút. Có một trợ lý tốt như vậy, đến bây giờ anh và Vĩnh Khải vẫn luôn nhớ ơn ba mình vì đã có đôi mắt tinh đời.

Đến khi thấy câu chuyện của hai bên dừng lại, rồi giám đốc Thường của phía Văn trí đồng ý hợp tác với bản hợp đồng mới, Phạm Vĩnh Hàn thoải mái đứng dậy, làm công việc duy nhất của mình là bắt tay và nói lời cảm ơn. Thiên Vũ lại là người tiễn ông ta.

- Vũ... Đi uống gì không?

- Không - Thiên Vũ nhìn đồng hồ.- Về thôi...

- Về sớm vậy. Anh hai tôi nói rất đúng, cậu giống hệt như gà.

-Mai còn đi làm nữa. Còn tới mấy hợp đồng. Anh thích thì đi một mình đi.

-Cậu thật là...-Phạm Vĩnh Hàn khoát tay- Tôi sợ cậu rồi. Đợi tôi một chút. Tôi đưa cậu về.

-Làm phiền anh...

Thiên Vũ ở lại trong phòng chờ đợi, Phạm Vĩnh Hàn bước ra ngoài.

Sau khi bước ra từ toilet, anh bước trở lại phòng. Bỗng nhiên...

Giữa khá đông người đang đi lại nhộn nhịp ở đại sảnh, một cô bé con đang đứng. Đôi mắt to trong trẻo ngơ ngác nhìn quanh. Tóc buộc thành hai bím dài, thả lỏng, gương mặt thanh tú. Mũi đỏ, mắt đen huyền.

Một cô bé xinh đẹp, lớn lên chắc sẽ là một đại mỹ nhân.

Nhưng không ai chú ý tới cô bé cả. Phạm Vĩnh Hàn cũng thấy lạ, vội vã đến cạnh bên. Cô bé đưa đôi mắt to trong trẻo nhìn anh.

-Cô bé, sao em lại ở đây? Ba mẹ em đâu?

-Em không biết- Bé con lác đầu, cái miệng nhỏ hơi bĩu ra- Em đang đi tìm họ. Nhưng em không thấy...

-Nhưng em đứng đây cũng không được. Anh đưa em đi tìm ba mẹ nhé? -Phạm Vĩnh Hàn nắm lấy tay cô bé...-Ba mẹ em tên gì? Em có nhớ không?

-Mẹ em tên là Đồng Ái- Cô bé con cười tươi như hoa khi nhắc tới tên mẹ nhưng sau đó khuôn mặt thanh tú lại trở lại vẻ ủ dột ban đầu- Ba em...Em không biết tên ba. Em...

Đồng Ái? Vĩnh Hàn nhìn quanh mình. Không có người nào tỏ vẻ lo lắng, sợ hãi như vừa lạc mất con vậy. Cô bé đáng yêu như thế, nếu bị lạc, kẻ xấu nhất định không buông tha.

Anh nhìn thấy Mạnh Thiên Vũ từ trên phòng bước xuống. Phạm Vĩnh Hàn vội vẫy tay:

-Vũ...Lại đây...Lại đây đi!

Thiên Vũ bước nhanh hơn. Khi anh ta tới trước mắt, Phạm Vĩnh Hàn vội nói ngay:

-Cô bé này bị lạc. Cậu đến gặp tiếp tân khách sạn, nói cho phát loa tìm mẹ cô bé. Tên cô ấy là Đồng Ái...Ba cô bé thì...

Anh quay lại định hỏi. Cùng lúc Thiên Vũ cũng đưa mắt theo hướng của Vĩnh Hàn...

Trống rỗng...Nơi cô bé đứng lúc này không có bóng người nào khác. Đến lượt Phạm Vĩnh Hàn ngăn người ra.

-Cô bé nào? Anh Phạm...

Thiên Vũ hỏi lại. Phạm Vĩnh Hàn như bước xuống từ một đám mây mờ mịt. Anh đứng yên tại chỗ, ngơ ngác nhìn quanh.

-Cô bé lúc này...Rõ ràng là ở đây mà...Rõ ràng là ở đây mà...

* Lúc trưa đi hơi vội nên tôi mới đăng có một nửa chương, vì vậy không cần lượng phản hồi hay "like" gì cả. Lần này xin mọi người khoảng 6 phản hồi, 30 like nhé. Cảm ơn.

Phạm Vĩnh Hàn ngơ ngác, Thiên Vũ cũng không quan tâm tới chuyện đó. Có thể là do Vĩnh Hàn có uống rượu, trong lúc chưa tỉnh hẳn, trông gà hóa cuốc không chừng.

Cô bé vẫn đứng đó, một thân váy trắng, đôi mắt long lanh, trong trẻo. Chỉ là...không ai nhìn thấy cô nhóc mà thôi.

Một bàn tay chạm nhẹ lên đầu. Cô bé ngẩng lên:

-Anh...

-Sao hả?- Người đàn ông dịu dàng ngồi xuống, đặt cô bé trong lòng mình -Vẫn lưu luyến người ấy lắm sao? Anh ta đã không cần em mà...

Một giọt nước mắt trên đôi má người đó. Cô bé con nhớ lại, người ấy đã khóc khi giọt máu không thể tượng hình. Là cô bé...Một tình linh...

-Ba khóc. Em thấy ba khóc mà...

Người đàn ông thờ dài, xoa đầu cô bé con thêm một lần nữa. Lần đầu gặp, em là một tinh linh lơ lửng giữa trời đất. Cô hồn ngạ quỷ cũng hiếp đáp em. Vì em chỉ có một mình. Em là một bào thai nhỏ chưa thành hình dạng đã bị người ta phá bỏ. Ba mẹ em không cần em. Nhưng thay vì oán hận họ, đeo bám họ, trả thù họ hoặc siêu thoát qua kiếp khác, em đã chọn ở lại trần thế. Vì em lưu luyến. Em luôn không tin người cha rơi nước mắt vì em có thể bỏ rơi em.

Mấy năm dài, rồi em cũng đồng ý đi đầu thai. Nhưng em lại đầu thai vào một gia đình xấu. Có làm thay đổi số mạng của một số người thì sao chứ? Em là sứ giả của hạnh phúc. Em phải được hạnh phúc. Thế giới này có thay đổi vì em cũng đâu quan trọng. Quan trọng là ta được nhìn thấy em cười, em vui vẻ, bé con à...

-Cô Đồng Ái đó sẽ là mẹ của em.

-Dạ...- Cô bé cười rạng rỡ- Em thích mẹ lắm. Mẹ rất hiền.

-Còn mẹ trước kia thì sao?

-Mẹ không có thương em. Mẹ thích quần áo đẹp hơn em. Mẹ không cần có em. Nhưng mẹ Đồng Ái cần em.

-Mẹ Đồng Ái của em có thể sẽ chọn một người cha khác. Người cha này không hợp với mẹ của em đâu.

-Dạ...

Cô bé con rất ngoan ngoãn. Cô bé chỉ hơi xịu mặt xuống. Nhưng với ai đó, cái xịu mặt, chau mày đó lại khiến hấn đau lòng.

-Ng Sloan...Đừng buồn mà.

-Em không buồn.

Nhưng em vẫn lưu luyến người cha ấy. Vì một giọt nước mắt người ấy rơi trên mặt mà em dẹp đi mọi oán hận, tha thứ cho người cha đã bỏ rơi em?

Ái đó lại thờ dài. Từ ngày có cô bé đi theo, hấn đã thờ dài rất nhiều lần, đã làm nhiều việc xưa nay chưa hề làm bao giờ.

-Anh nói không hợp thôi, không có nghĩa là sẽ không bao giờ được. Nếu em muốn, chúng ta có thể thử.

-Thử hả anh?

Đôi mắt đen sáng lên. Rồi cô bé lại chột cau mày:

-Nhưng nếu không được. Mẹ Đồng Ái sẽ buồn...

-Ngốc quá. Trên đời có nhiều chuyện không thử sẽ không biết được. Anh nghĩ là không hợp nhưng biết đâu họ đến với nhau lại hợp thì sao? Em có muốn thử không?

Cô bé có vẻ chần chừ, suy nghĩ. Rồi lại từ từ gật nhẹ đầu. Mẹ Đồng Ái và ba...Cô bé đã từng vờn tay lau đi giọt nước mắt đó, dù không thể chạm vào nó, nhưng cô bé thực sự muốn nói cho ba biết, bé con không còn đau nữa, bé con không còn giận ba nữa...Ba ơi! Ba...

Ba Thiên Vũ của con ơi!

Bạn đang đọc truyện *Sứ Giả Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 4: Nếu Như

Kết quả của cuộc gặp mặt đã thay đổi. 4 năm trước, ánh mắt của Hà Lam Giang nhìn Đồng Ái không như vậy. Ấm áp hơn, có tình có ý hơn. Cũng vì ánh mắt đó mà cô đã buông tay, đồng ý với những cuộc hẹn sau đây. Chưa tới một năm sau, hai người kết hôn.

Mà cuộc gặp ngày trước không có kết thúc này. Khi bước vào trong thang máy chung với hai người lạ, đèn không tắt đột ngột. Thang máy như dừng hẳn lại. Thím Đồng không còn lờ mờ nguyệt Đồng Ái nữa. Bà nắm vội tay áo cô, càng lúc càng chặt.

-Tiểu Ái à....Sao vậy? Tự nhiên thang máy kỳ vậy? Có sao không con?

Đồng Ái cũng chưa gặp tình trạng này bao giờ. Cô cũng luống cuống nhưng không như thím Đồng. Hai người bên cạnh vẫn giữ vẻ bình tĩnh. Người bên

trái còn nhẹ nhàng trấn an hai người:

– Chắc mất điện thôi. Hai người đừng lo.

Đèn trong thang máy lại cháy. Có tiếng động. Dường như nó hoạt động lại rồi.

Đồng Ái yên tâm hơn. Cô quay sang thím Đồng:

-Chắc ổn rồi đó ạ. Không sao đâu thím.

Lại một tiếng động lớn. Thang máy rung động mạnh. Thím Đồng lại hét thất thanh.

Nhưng Đồng Ái không đỡ bà nữa. Vì cô cũng đang được một người diu đỡ. Vòng tay đàn ông ôm chặt lấy cô.

-Xin lỗi...Tôi...

Thang máy sau đó không có sự cố nữa. Nhưng Phạm Vĩnh Hàn đã nhớ kỹ sự cố lúc này. Anh cười cười, buông ra vài lời chọc ghẹo Thiên Vũ.

-Cúp điện đúng lúc. Máy khi được ôm người đẹp phải không?

Thiên Vũ không nói gì. Chuyện va chạm giữa nam và nữ trong thời đại này cũng không có gì lớn lao lắm. Nhưng có một điều làm anh quan tâm hơn.

-Lúc này anh nói cô bé gì đó, tên mẹ cô nhóc là gì?

Vĩnh Hàn cũng bất ngờ trước câu hỏi, cũng thờ người ra một chút thì mới nhớ ra:

-Là...là Đồng Ái. Sao?

-Anh nhìn đi.

Trong tay Thiên Vũ là tấm thẻ nhân viên. Tên được in rất rõ ràng.

Đồng Ái. Ngày sinh..... Chức vụ: Nhân viên.

Sau phút ngỡ ngàng, Vĩnh Hàn gần như hét âm lên vì phấn khích:

-Thấy chưa? Tôi không có nằm mơ mà. Cậu thấy chưa? Làm sao trùng hợp như vậy được. Cô ấy tên là Đồng Ái, lại có mặt ở nhà hàng đó. Nhất định là cô ta dẫn theo con cái nhưng vì chuyện gì đó mà cô bé đi lạc, sau đó nhìn thấy người thân thì vội chạy đi...Là có thật mà.

Vĩnh Hàn càng hưng phấn, Thiên Vũ càng trầm ngâm. Anh linh cảm có một điều kỳ lạ. Nhưng chỉ là không biết đó là gì.

Từng có một chuyện tương tự như thế này xảy ra. Hậu quả sau đó...Thiên Vũ nhắm mắt. Không muốn nghĩ nữa. Chuyện đã qua cũng nên vùi trong đồng tro tàn.

-Cậu định thế nào? Thẻ nhân viên này...

-Gửi chuyển phát mang tới cho cô ấy. Chuyện rắc rối thì đừng nên vướng quá sâu vào.

Cạnh đó, cô bé con váy trắng lại cau mày, khuôn mặt xinh xắn như đang phụng phịu. Chỉ là người đàn ông cạnh cô bé đã gạt đi ngay:

-Không nên can thiệp nhiều quá. Nếu không cũng chẳng tốt đâu.

Hắn cưng chiều bẹo đôi má tròn tròn của cô bé con, rồi lại xoa đầu cô nhóc đầy âu yếm:

-Nếu em mà đi đâu thai, anh sẽ buồn lắm.

Cô nhóc lại đưa đôi mắt trong trẻo nhìn hắn, đầu lắc mạnh, tay níu lấy tay.... Hắn mỉm cười:

-Nói vậy thôi chứ cũng không nên sống với anh lâu quá. Có cơ hội, có người thích hợp, anh sẽ tiễn em đi.

-Anh!

Cô bé con ôm chặt lấy hắn. Lưu luyến, thương yêu tràn ngập. Chỉ tiếc là anh gặp em quá trễ. Em đã không còn có nhiều tình thương cho anh nữa.... Em thương những người khiến em phải đau lòng, phải thành một cô hồn lang thang khắp nơi.

Trong phòng, sau khi từ phòng tắm bước ra, Thiên Vũ chợt nhớ tới câu chuyện lúc này. Anh lấy trong bóp tiền ra tấm thẻ nhân viên của Đồng Ái, tiện tay cầm luôn giấy tờ của mình để lên bàn.

Trên kệ là mớ phong bì lớn. Thiên Vũ cầm lấy, bỏ tấm thẻ nhân viên của Đồng Ái vào, ghi địa chỉ công ty cô cẩn thận. Sau đó anh cầm xấp giấy tờ của mình cho vào trong bóp như cũ.

Thiên Vũ không để ý, lẫn trong mớ giấy tờ vẫn là tấm thẻ nhân viên của Đồng Ái. Tấm thẻ anh bỏ vào trong phong bì là giấy chứng minh của chính anh... Tên là Mạnh Thiên Vũ... 28 tuổi, quê quán làng Đại Mộc, Hong Kong....

Một túi hồ sơ phía trên kệ rơi xuống trước mắt Thiên Vũ. Anh cầm lên...

Vẫn là cảm giác của năm nào. Đau lòng, ngơ ngẩn. Bên trong là một tờ xét nghiệm. Tên là Bành Vũ Yến. Kết luận thai 6 tuần tuổi....Sau đó có một phiếu siêu âm khi thai ba tháng. Chuẩn đoán giới tính không ghi nhưng Thiên Vũ nhớ rất rõ. Bác sĩ nói, đó là một cô bé xinh đẹp có thể làm khuynh đảo đàn ông khi đã trưởng thành.

Bạn đang đọc truyện *Sứ Giả Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 5: Xác Định Đối Tượng

Tới thời điểm này, so với kiếp trước, Đồng Ái đã thấy được sự khác biệt. 4 năm trước đây, sau lần gặp gỡ ở nhà hàng, Hà Lam Giang thường xuyên gọi điện thoại, sau đó hẹn cô đi xem phim. Gần 1 năm sau thì cả hai kết hôn.

Hiện giờ, anh ta không có phản ứng gì đặc biệt, điện thoại cũng không gọi, chỉ có một lần nhắn tin chúc Đồng Ái ngủ ngon. Cô nhắn lại rất lịch sự: “Cảm ơn”. Từ đó chẳng thấy gì nữa. Theo lời thím trong những bữa cơm nặng nề thì anh ta đang tìm hiểu đối tượng mới. Cũng tốt... Hy vọng lần này cả hai đều hạnh phúc với ngã rẽ đời mình.

Buổi trưa Đồng Ái đang ở trong công ty thì nhận được bưu phẩm. Người gửi không ghi tên.

Đồng Ái không khỏi tò mò. Lâu rồi không ai gửi cho cô thứ gì cả. Bạn bè, ngoài Lâm Nhã thì cũng chẳng có ai.

Khi cô mở bưu phẩm ra, một lần nữa lại thấy người kinh ngạc. Bên trong là chứng minh của người... không quen biết. Tên anh ta là Mạnh Thiên Vũ. Đồng Ái cố lục trí nhớ, cũng không nhớ ra mình gặp người này lúc nào.

Một người bước vào trong phòng nghỉ trưa. Là phó giám đốc Hạ. Ông ta đi thẳng đến giữa phòng, nói to:

- Ai ở đây tên là Đồng Ái?

Đồng Ái đứng dậy. Mọi ánh mắt đều dồn vào cô.

- Là tôi...

- Cô theo tôi.

Đến lượt Đồng Ái kinh ngạc. Dù công việc này không thể gọi là tốt lắm nhưng bây giờ thì cô không thể nghỉ việc được. Chẳng còn mấy thời gian nữa. Người làm cha của bé con thì cũng chưa tìm được. Đồng Ái không muốn mất đi công việc đang làm.

Chân cô trở nên nặng trĩu. Nghĩ lại những chuyện đã làm thời gian qua, cô cũng đâu có sai sót gì lớn. Nếu họ không nói lý lẽ mà cho Đồng Ái nghỉ việc vô cớ nhất định phải đòi bồi thường. Đòi một khoản tiền bồi thường.

Giám đốc Hạ đưa cô tới phòng giám đốc. Bên trong có hai người... Vừa nhìn rõ mặt họ, Đồng Ái một lần nữa sửng sốt... Người đàn ông kia chính là người trong chứng minh thư mới gửi tới. Tên anh ta là...

- Cô Đồng... Chào trợ lý Mạnh đi. Anh ấy đang là...

- Không cần đâu.- Mạnh Thiên Vũ lấy tấm thẻ nhân viên trao cho Đồng Ái- Cô Đồng... Là của cô.

Thẻ nhân viên! Đồng Ái giật mình. Tấm thẻ bị thất lạc, cô mới nhờ di Hường phòng tổ chức làm lại, không ngờ anh ta lại nhặt được. Vậy thì cuộc gặp mặt này không phải là nhằm đuổi việc cô rồi. Đồng Ái thở phào.

- Cô Đồng à...- Mạnh Thiên Vũ thân nhiên- Cô cho tôi xin lại chứng minh. Hình như tôi gửi nhầm cho cô.

- Đúng rồi...- Đồng Ái cười khẽ- Anh đợi tôi một chút. Tôi về phòng lấy cho anh.

-Vâng...Cảm ơn cô...

Chuyện sau đó không có gì đặc biệt. Mạnh Thiên Vũ nhận lại chứng minh. Đồng Ái đang định quay đi làm việc. Chỉ có một chuyện bất ngờ. Thiên Vũ đột nhiên hỏi cô:

-Phạm tổng nhờ tôi hỏi thăm giùm anh ấy. Cô bé nhà cô có khỏe không?

Đồng Ái sững sờ ngơ ngẩn. Vẻ mặt cô khiến Thiên Vũ hơi chột dạ. Không biết có nhầm lẫn gì không?

-Tôi muốn hỏi về con gái của cô. Cô bé đó...

Anh không nói hết câu. Cô gái này chỉ khoảng 23,24 tuổi. Theo lời Phạm Vĩnh Hàn thì bé con kia 8-9 tuổi...Cô ấy có con lớn như vậy sao?

Đồng Ái nhếch môi, đôi mày hơi nhíu lại nhưng giọng nói vẫn nhẹ nhàng:

-Tôi chưa có gia đình ạ. Và cũng chưa có con gái.

-À...

Thiên Vũ ngừng lại. Nếu không quen biết, nếu...Nhiều lý do khác nữa thì sao Phạm Vĩnh Hàn lại nói ngay tới tên cô ấy? Cô ta và anh ấy rõ ràng là không quen biết gì mà.

Đến lượt Đồng Ái liên tưởng tới một khả năng. Lòng cô nhộn nhạo, nhưng vẫn cố tỏ ra thần nhiên.

-Giám đốc của anh...sao giám đốc của anh lại biết tôi là mẹ...là mẹ cô bé nào đó? Cô bé đó nói vậy à?

Cô nói năng có phần lộn xộn, nhưng Mạnh Thiên Vũ thì lại nắm vấn đề rất nhanh. Anh không trả lời câu hỏi, lạnh nhạt chào cô:

-Chắc là hiểu lầm thôi. Tôi phải về. Chào cô....

Cô bé đó không chỉ là linh hồn mờ mịt. Con hiện ra là muốn nhắc mẹ...Chỉ còn có hơn mấy tháng, mẹ phải có một gia đình, phải làm sao để con có thể chào đời...Phải không con?

Đồng Ái chưa có ai là đối tượng cả. Nhưng...nhưng đâu nhất thiết phải có chồng mới có thể có con được. Cô vẫn có thể yêu thương cô bé bằng tình thương của người mẹ. Thời gian trước, kể từ khi từ cung bị cắt Đồng Ái đã dật dờ như một cái xác không hồn. Cô khao khát được làm mẹ. Khao khát được ôm con, ru cho con ngủ...Được yêu thương, được áp má mình vào má con thơ.

Ai cũng được, trừ Hà Lam Giang. Ai cũng được. Đồng Ái nhớ tới gương mặt cô bé ngày nào đang từ từ hiện rõ. Con gái, con là có thật. mẹ cũng sẽ bằng mọi cách, không để mẹ con mình không thể gặp nhau.

Suốt một tuần sau đó, Đồng Ái tối nào cũng lên mạng xem tài liệu. Cô dự định đi thụ tinh nhân tạo. Việc này không cần tìm đàn ông cũng có thể có con.

Nhưng chuyện không đơn giản. Chi phí cho lần thụ tinh đầu tiên khoảng 40 ngàn, sau đó là bao nhiêu thứ khác. Cô có thể phải nằm trên giường nghỉ dưỡng suốt mấy tuần...Thời gian đó có ai chăm sóc cho cô? Không kiếm tiền được trong thời gian đó, sao mà tích lũy đủ tiền để lo cho bé con đây?

Đi ngang một cửa hàng bán quần áo, Đồng Ái dừng lại. Cô từng bật khóc ở kiếp trước khi ngắm những bộ quần áo trẻ con xinh xắn treo đầy trong các cửa hàng. Bây giờ cô đang đứng trước những bộ đồ đẹp đẽ ấy, ngắm chúng trong cảm giác khát khao tràn ngập. Cô đã tưởng tượng đến cảnh cô bé con trong tương lai của mình xúng xính trong mấy bộ quần áo đó. Cái miệng nhỏ bập bẹ gọi mẹ, vóc dáng nhỏ bé chập chững đi về phía Đồng Ái...

Thật đáng yêu.

Nhưng mà...

Đồng Ái phải đối diện với thực tế. Chỉ trong 6 tháng, cô không đủ sức kiếm tiền để thực hiện giấc mơ làm mẹ theo con đường “không ảnh hưởng tới ai” ấy. Chỉ có thể tìm một người đàn ông. Nhưng đàn ông tốt lại rất hiếm. Đồng Ái không phải là cô gái xinh đẹp chói lóa, sự nghiệp cũng chỉ bình bình... Nếu cô nhắm mắt đưa chân lấy một người không tốt, bé con sẽ bị ảnh hưởng sau này.

Cô đã suy nghĩ rất kỹ. Nhưng càng nghĩ càng thấy bế tắc. Cũng chẳng biết phải làm sao.

Tìm đàn ông...

Công ty không phải là nơi có thể liêu lĩnh. Điều là đồng nghiệp sẽ có va chạm. Đồng Ái chỉ có thể chọn một người không ai ngờ tới...Một người...

Cô chợt nhớ tới Mạnh Thiên Vũ. Đó là người đàn ông đẹp trai nhất cô từng gặp. Vóc dáng cao, tuy hơi ốm nhưng ngũ quan thanh tú, đường hoàng. Nhân cách cũng có vẻ tốt. Sẽ không ai nghĩ anh ta có liên hệ với Đồng Ái, càng không thể nghĩ – đó là cha của con cô.

Song, Mạnh Thiên Vũ lại có vẻ rất lạnh lùng. Cô không đủ quyền rũ để thu hút anh ta dồn mọi sự chú ý vào mình. Trước khi phẫu thuật cắt tử cung, cuộc sống vợ chồng của Đồng Ái và Hà Lam Giang bình thường. Cô cũng không áp dụng bất cứ biện pháp nào. Thế nhưng lâu dài vẫn không có em bé. Bây

giờ nếu chỉ dùng “tình một đêm” thì khả năng có em bé cũng không cao, lại bị người ta khinh thường. Càng nghĩ càng thấy có nhiều chuyện nảy sinh. Thật đau đầu.

Đồng Ái nhìn lại mình trong gương. Cô thuộc tuýp người dễ nhìn. Khuôn mặt xinh xắn, môi hồng, mắt ngoài việc quảng thâm thì cũng có thể nói là to đen, sinh động. Mũi không quá cao nhưng cân xứng với gương mặt. Mái tóc dài có vẻ hơi rối, không được chăm sóc nên hơi bù xù, khiến cô trông già đi mấy tuổi.

Ngày thứ hai, Đồng Ái mặc một chiếc váy đỏ. Tóc không tùy tiện buộc lên nữa. Cô dùng một cây trâm dài cuốn gọn tóc đằng sau, cái gáy trắng trẻo bại lộ trong không khí. Có không ít người suýt xoa.

Đồng Ái dùng thêm màu son đỏ. Không biết có phải nhờ vụ hiệu ứng gấp gờ kia mà phía công ty Mạnh Thiên Vũ lại đồng ý ký nhiều hợp đồng bảo hiểm có giá trị lớn với công ty cô. Giám đốc cười không khép miệng. Đồng Ái được chuyển từ bộ phận photo chạy việc lên làm nhân viên chính thức. Lương tháng tăng lên đến 4800 đồng, phụ cấp ăn trưa là 900 đồng.

Đối với ưu đãi bất ngờ này, Đồng Ái tiếp nhận trong trạng thái nửa vui nửa lo lắng. Nhưng cô nhanh chóng hiểu ra. Giám đốc tưởng cô là người quen với Mạnh Thiên Vũ. Ông ta cũng sắp xếp cho cô phụ trách một hợp đồng với công ty phía bên ấy, cơ hội làm việc với Mạnh Thiên Vũ là rất cao.

Ngày thứ ba, Đồng Ái hẹn được Mạnh Thiên Vũ ra ngoài ăn cơm. Buổi tối, cô mời anh ta và Phạm Vĩnh Hàn đến sự buổi tiệc mừng công ở công ty bảo hiểm. Thiên Vũ từ chối ngay. Anh không muốn mất thời gian cho chuyện mình không hứng thú.

Buổi tiệc sẽ không thể thiếu phần tiệc rượu. Đồng Ái cũng được chỉ định tham gia.

Biết đâu tối nay sẽ gặp được đối tượng nào khá hơn Mạnh Thiên Vũ. Đồng Ái tỉ mỉ trang điểm. Cô không phải là cô gái xấu xí, nếu biết trang điểm cũng không tệ, nếu có người vừa ý chắc sẽ không hù người ta chạy mất tăm.

Ở nhà, Mạnh Thiên Vũ lại chăm chú dán mắt vào máy tính, cho tới khi điện thoại reo.

-A Vũ...Tối nay có đi không?

-Không. Không thích.

-Cậu đi đi!- Phạm Vĩnh Hàn cười nhẹ qua ống nghe- Ở đó có rất nhiều em gái xinh đẹp. Tôi nghĩ...

-Anh Phạm đừng nói nhảm- Thiên Vũ lại tiếp tục xem tài liệu, hắng giọng- Những cô gái xinh đẹp ấy, làm sao mà tới lượt tôi.

-Trợ lý Mạnh lại là mục tiêu của bao nhiêu cô gái đấy chứ. Thôi đi đi. Anh hai tôi nói, cậu đi giùm anh ấy, cũng là thay mặt xã giao. Tôi mới về nước, nhiều chỗ chưa rõ lắm. Đi đi mà...

Thiên Vũ nhìn đồng hồ. Phạm Vĩnh Khải đã lên tiếng. Vuốt mặt cũng phải nể mũi. Huống gì anh thiếu anh ta một món nợ ân tình. Dù dắt Vĩnh Hàn được Thiên Vũ xem là bốn phần đồng thời cũng là cách anh dùng để trả ơn.

Bạn đang đọc truyện *Sứ Giả Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 6: Chỉ Cần Một Đứa Con

Vất vả lắm Đồng Ái mới đưa Thiên Vũ vào phòng được. Để anh nằm trên chiếc giường nhỏ trong khách sạn, cô chợt muốn bật cười.

Hạnh phúc. Cô bé con nhỏ. Vì cô bé Đồng Ái phải đi tới bước này. Dụ dỗ một người đàn ông say mềm lên giường sao?

Một lần liệu có đủ? Một lần có thể khiến cô mang thai? Nếu không mang thai được, người đàn ông này lúc đó nhìn cô đầy khinh ghét, liệu có thể một lần nữa cùng Đồng Ái lên giường sao?

Có thể tìm đàn ông khác. Họ sẵn sàng tình nguyện. Đồng Ái tuy không thể gọi là người đẹp xuất chúng nhưng cũng không quá tệ. Đàn ông suy nghĩ bằng nửa thân dưới, họ chẳng tiếc gì, chẳng phân biệt gái đẹp hay xấu, chỉ cần một đêm vui.

Nhưng...

Bé con thừa hưởng gen của những gã đàn ông như vậy, sinh ra sẽ thế nào? Cũng phản bội lừa lọc bạn đời, cũng lảng nhãng, không chung thủy. Đồng Ái là một người mẹ, mẹ đương nhiên muốn mọi điều tốt cho con mình.

Người đàn ông này, có vẻ không tệ. Nhân cách thế nào chưa biết, nhưng ngoại hình thì có thể cùng cô tạo nên một đứa trẻ xinh xắn. Thời đại sau này, có sắc đẹp với con gái vẫn là một lợi thế mà.

Đồng Ái bước tới bên giường. Ngay lúc cô định cởi áo ra thì...

-Đi tắm đi. Tôi không thích mùi rượu đâu.

Thiên Vũ mở mắt. Anh ta không say. Còn rất tỉnh táo nữa là khác. Lúc này chỉ là giả vờ thôi sao?

-Cô đi tắm đi. Nếu muốn thì có thể nói trước, tôi không ngại đâu.

Đồng Ái sững người. Mặt cô đã như một tầng mây đỏ. Thiên Vũ tỉnh, không khí bỗng trở nên gượng gạo vô cùng.

-Đi thôi...

Anh kéo mạnh Đồng Ái vào trong phòng tắm. Căn phòng trọ nhỏ hẹp, phòng tắm cũng không rộng lắm, chỉ đủ chỗ cho cả hai đứng kề nhau.

-Cô cởi áo ra đi.

Đồng Ái bị nước trên vòi sen xối mạnh. Cô thanh tỉnh. Mặt càng đỏ hơn khi Thiên Vũ đã cởi gần hết những gì vướng víu trên người.

-Anh...

-Tắm đi!

Thiên Vũ cầm lấy xà phòng, chà xát nhẹ nhàng trên thân thể cô. Bàn tay đàn ông to lớn, xoa nhẹ lưng, ngực khiến Đồng Ái rùng mình...

Kiếp trước, Hà Lam Giang chưa từng làm như vậy. Mỗi lần gần gũi, anh ta thường làm rất mạnh. Đồng Ái chưa cảm nhận được khoái lạc ân ái thì đã đã rời rồi.

Kiếp này, thân thể vẫn còn chưa ai chạm đến. Sự nhẹ nhàng này khiến cô phải rùng mình.

-Lần đầu à?

Thiên Vũ trực tiếp nắm trọn hai bầu ngực nhỏ. Đồng Ái run lên.

-Muốn gì mà làm vậy?

Anh luôn lạnh nhạt. Luôn không muốn ai tiếp cận. Vậy mà...

-Tôi không có nhiều tiền đâu.

Khi cả hai ở trên giường, Thiên Vũ nằm trên Đồng Ái. Ánh mắt không hề có đam mê, chỉ có phần dưới di chuyển, chạm vào cô, rồi đột ngột tiến vào.

-Ừm...

Đồng Ái thuộc tủy người chịu đau kém. Ngày xưa trong đêm tân hôn, cô giống như một cái xác không hồn, khiến Hà Lam Giang sau phút hưng phấn đâm ra bức bối. Hiện giờ, Thiên Vũ làm rất chậm chạp, còn dừng lại khi thấy cô đau.

-Tôi chỉ có khoảng mấy trăm ngàn trong tài khoản tiết kiệm. Nếu cô muốn thì có thể lấy 1/3.

Đồng Ái im lặng. Thiên Vũ nhìn thẳng vào cô.

-Còn chuyện khác thì tôi không đáp ứng được. Tôi nghĩ... mình không thể yêu ai cả. Càng không thể khiến ai vui vẻ khi được mình yêu.

Một giọt nước mắt rơi trên má Đồng Ái. Cô bỗng nhiên ôm lấy lưng anh:

-Tôi...tôi muốn một đứa con. Nhưng tôi không có tiền thụ tinh nhân tạo...Tôi...tôi không đủ sức lo cho nó. Tôi cần một đứa con thôi.

Thiên Vũ lại khựng lại...Một đứa con.

Một đứa trẻ.

Ban đầu là một chấm tròn nhỏ xíu...Sau từ từ thành hình thành dạng. Một đứa con.

Anh chợt hỏi:

-Chỉ có một đứa con thôi sao?

-Vâng...Chỉ một đứa con...Tôi...

Cô không xin gì cả. Chỉ cần một đứa con.

Khác hẳn cô gái đó. Người phụ nữ này...Cô gái này chỉ cần một đứa con.

Thiên Vũ rướn người về phía trước. Mời anh khẽ nhếch lên.

-Được rồi. Tôi có thể cho cô được. Chỉ có một đứa con thôi.

Đứa trẻ có mẹ. Rồi sẽ sống vui vẻ. Không phải đau lòng...Chẳng phải đau lòng.

Đây là ân ái? Đồng Ái khép mắt, ôm chặt lấy người Thiên Vũ. Anh đang phóng đi tinh lực vào sâu trong người cô. Nơi đây sẽ kết tinh thành một em bé. Một đứa trẻ thực sự thuộc về cô.

Đồng Ái mỉm cười trước khi thiếp đi vào giấc ngủ. Chỉ có Thiên Vũ thức. Điều thuốc lập lòe trong bóng đêm đen...

* Diễn biến nhanh, tác giả để giành đất khai thác chuyện khác. 10 phản hồi cho chương mới. Cảm ơn!

Bạn đang đọc truyện *Sứ Giả Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 7: Nỗi Cô Đơn Giữa Biển Người

Nhanh quá không?

Nhanh quá không?

Bước ra từ khách sạn, cả hai đi về hai hướng. Cảm giác cô đơn tràn ngập lòng mỗi người.

Thì ra người ta có thể cô đơn đến vậy. Thì ra đây là sự hụt hẫng, cảm giác mệt mỏi sau khi trải qua tình một đêm.

Trong buổi tiệc, Thiên Vũ lạnh nhạt và cô độc. Anh mỉm cười nhưng trong mắt chẳng có ai.

Đồng Ái chỉ chăm chăm vào những người độc thân đến dự tiệc. Cô muốn tìm một người cha cho bé con. Phạm Vĩnh Hàn cũng đẹp trai, cao ráo nhưng anh ta là ông chủ, Đồng Ái với không tới. Cô cũng không muốn bé con sinh ra gặp rắc rối gì.

Mạnh Thiên Vũ chỉ là trợ lý giám đốc. Anh ta sống một mình, không có bạn gái. Nếu có con, Thiên Vũ chắc cũng chẳng muốn giành quyền nuôi dưỡng với cô.

Trong buổi tiệc Thiên Vũ uống rất nhiều. Sau đó anh ta ngật ngưỡng bước ra ngoài.

Đồng Ái đi theo anh ta. Sau đó thì...

Cô không muốn nhớ lại nữa. Sáng hôm nay khi tỉnh lại, Thiên Vũ cùng cô bước xuống trả phòng. Gương mặt anh ta không có cảm xúc gì rõ rệt, chỉ lẳng lặng thanh toán, còn lịch sự gọi taxi cho cô.

Cứ thế mà kết thúc, không hẹn ngày gặp lại. Đồng Ái sờ nhẹ vào bụng. Cô cũng mong một lần là trúng thưởng, có được bé con.

Thiên Vũ đón một chiếc taxi khác về nhà. Ngồi lên xe thì điện thoại trong túi anh rung lên. Số điện thoại lạ, Thiên Vũ ấn nút tắt. Giấc ngủ dờ dang đêm qua làm anh mệt, chỉ muốn về nhà nhanh, ngủ một giấc thật ngon.

Một đứa bé. Thiên Vũ chợt nhớ đến lời Đồng Ái. Cô ấy muốn chỉ một đứa bé thôi sao?

...Đồng Ái chỉ kịp về nhà thay bộ đồ công sở. Thăm nhìn cô lạ lắm, dò xét. Nhưng Đồng Ái mặc kệ tất cả. Cô giống như một mảnh đất mới được gieo mầm, cần phải giữ gìn cẩn thận. Công việc và tiền lương trở nên vô cùng quan trọng. Cô không dám chậm trễ, vội tới công ty ngay.

Buổi sáng trôi qua bình lặng. Tối giờ ăn trưa, Đồng Ái đang thu dọn thì chợt có tiếng gọi:

-Tiểu Ái...Có người tìm cô kia.

Đó là một cô gái xinh đẹp. Cô ta ăn mặc sang trọng, khuôn mặt được trang điểm kỹ càng.

Đồng Ái nhớ... Hình như đêm qua có gặp. Cô ấy cũng có mặt trong buổi tiệc, còn nói chuyện với Phạm Vĩnh Hàn. Nhưng người cô ta để ý là Thiên Vũ. Hình như do sự có mặt của cô ấy mà anh ta mới về sớm, tạo cơ hội cho Đồng Ái đuổi theo.

- Cô là...

- Tôi là Bành Vũ Yến. Tôi là bạn của Thiên Vũ...

... Trên bàn, trong một khách sạn sang trọng, không gian chỉ có hai người.

Đồng Ái mang máng nhớ. Cô gái này hình như cô đã từng gặp ở đâu rồi.

- Hình như cô là...

- Bành Vũ Yến là tên thật. Nghệ danh của tôi là Lý Thể Phụng.

- À...

Lý Thể Phụng hình như là một ngôi sao mới nổi. Thì ra Thiên Vũ cũng quen biết lớn như vậy. Nhưng tại sao lại tới tìm cô?

- Tôi qua tìm thấy hai người đi với nhau.

Thì ra là vậy. Đồng Ái uống vội ly nước, cố vuốt con nghẹn vừa kéo tới. Sao giống như một trận đánh ghen thế này?

- Cô là bạn gái mới của Thiên Vũ sao?

Bạn gái? Có khi nào vì nhìn thấy cô ấy nên anh ta mới để Đồng Ái đi vào khách sạn không?

Nghĩ vậy nhưng cô vẫn nhỏ nhẹ trả lời:

- Tôi sắp hết giờ nghỉ trưa rồi.

- Tôi cũng không làm phiền cô lâu đâu. Cô xem đi.

Vũ Yến đặt lên bàn một xấp giấy. Đồng Ái đọc thoáng qua. Đó là phiếu siêu âm, phiếu khám thai. Ngày tháng là của mấy năm trước. Đôi mắt Vũ Yến chột xa xăm:

- Tôi cũng không ngại nói thật. Trước đây tôi từng chung sống với Thiên Vũ. Tôi mang thai, những tưởng anh ta sẽ chịu trách nhiệm. Nhưng anh ta đã buộc tôi phải phá thai. Dù tôi đã mang thai gần 4 tháng vẫn phải vào bệnh viện. Anh ta rất tàn nhẫn... Anh ta...

Một ly nước tạt vào mặt Vũ Yến. Cô ta thất thần. Đồng Ái đứng phắt dậy, lạnh lùng:

- Gần 4 tháng mà anh ta bảo cô phá là cô phá. Không tự mình giữ con thì còn nói làm gì.

Trong khi Đồng Ái khao khát biết bao hạnh phúc được làm mẹ. Người được ban cho lại đang tâm vứt bỏ. Thai còn đã gần 4 tháng, đã gần như là một sinh linh.

Cô bước ra đường. Đường phố Hong Kong bao giờ cũng nhộn nhịp. Chỉ có lòng người là buồn tẻ, là cô độc, lẻ loi...

* Lời tác giả: Diễn biến truyện nhanh quá hả? Tôi không thích kể dài dòng theo kiểu nữ chính xuất hiện đã làm kinh ngạc mọi người, nam chính và nữ chính lưu luyến nhau vì một cái nhìn gì đó... Nam nữ chính của tôi đều là kiểu người trầm mặc, không có nét đáng yêu, phúc hắc gì gì đó... Thông cảm, thông cảm...

Bạn đang đọc truyện *Sứ Giả Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 8: Tự Vệ

Kể từ hôm đó, cô gái ấy không tới tìm Đồng Ái nữa. Thiên Vũ cũng không liên lạc với cô.

Đồng Ái không cần những thứ đó. Cô chăm chỉ làm việc, chăm chỉ kiếm tiền, chăm chỉ đếm từng ngày.

Trên mạng nói, khoảng 3 tuần sau khi quan hệ là có thể thử thai được. Chỉ mới hai tuần, Đồng Ái đã mua que thử thai về.

Chưa thấy gì đặc biệt. Cô thần thờ. Nếu không có em bé, không lẽ cô phải quan hệ lần nữa với anh ta sao?

Chuyện cô gái tên Bành Vũ Yến nói, không phải là Đồng Ái chẳng để tâm. Cô chỉ cảm thấy người đàn ông tên Thiên Vũ kia không tệ tới mức đó. Nếu sợ trách nhiệm, nếu như Vũ Yến nói, anh ta không cần quan hệ với cô làm gì. Mà dù có lấy lý do nhu cầu cũng không hợp lý. Anh ta lúc đó hoàn toàn tỉnh táo, có thể dùng bao cao su mà.

Que thử thai Đồng Ái bỏ trong thùng rác đã bị thám phát hiện. Bà làm âm lên. Đồng Ái cũng chẳng muốn chối bỏ. Cô nhận. Gia đình một phen sóng gió. Nhưng Đồng Ái đã quen rồi.

Cô không còn là thiếu nữ 20 tuổi. Thanh niên Hong Kong thời đại này việc quan hệ trước hôn nhân đã là chuyện bình thường. Lấy chuyện đó để mắng nhiếc, si nhục một cô gái là đồ bỏ đi, không thể dùng lý do tình thương mà biện minh.

Đồng Ái thương chú. Nhưng chú không bảo vệ cho cô trước sóng gió. Chú chỉ biết yên phận để giữ êm ấm cho ngôi nhà nhỏ của mình, để làm hài lòng thím. Đồng Ái không sai. Cuộc đời cô, không cần ai đó phải can thiệp vào.

-Tao đã cắt công chọn cho người tử tế mà không chịu...Quan hệ bậy bạ, phải thử thai nữa. Mày...

Kiếp trước Đồng Ái vì muốn thoát khỏi những lời nhiếc móc, xa gần của thím mà kết hôn vội vã với Hà Lam Giang. Khi cô không sinh con được, bà cũng chỉ ném cho vài lời thương hại, sau lưng còn cùng mẹ chồng cô nói "Gái mà không sinh con là đồ không có phúc."Người nhà lại gián tiếp muốn đẩy người nhà xuống vực sâu.

Kiếp này, Đồng Ái cũng sẽ thoát khỏi thím. Nhưng cô không dựa vào người khác. Đồng Ái sẽ có cuộc sống của chính mình.

Cô mang theo một ít đồ đạc, dọn ra ngoài. Chỉ có vài bộ quần áo, cả ra giường đều phải để lại. Cái máy tính cũ là máy để bàn, Đồng Ái chỉ xin thím cho mình sao chép lại tài liệu...Cô đi...

Chú chạy theo:

-Tiểu Ái à...Đội thím nguôi nguôi rồi chuyện gì cũng xong mà.Con chịu khó nhường bà ấy đi.

Đồng Ái đã dừng lại, vừa cười, mắt lại cay cay:

-Con không nhịn nữa đâu chú. Con đã nhịn rất nhiều rồi.

Số tiền cô để dành được không nhiều lắm. Nhưng đã phần nào đủ để thuê căn nhà đã chọn trước. Tuy nhiên Đồng Ái phải đặt cọc 3 tháng tiền nhà.

Chỉ còn một ít tiền. Đành phải đợi tới ngày lãnh lương.

Đồng Ái mới tới công ty thì đã bị sếp phụ trách gọi vào phòng. Trên bàn là quyết định cho cô thôi việc. Tiền bồi thường là 6 tháng lương.

Gần 25 ngàn. Đồng Ái không hoảng hốt lắm. Mấy hôm trước cô nghe nói công ty mới có khách hàng xin. Là ngôi sao nữ mới nổi. Ly nước tạt vào mặt ấy, có lẽ Bành Vũ Yến sẽ không quên.

Cô nhận quyết định thôi việc, giọng nhẹ nhàng:

-Tôi muốn biết nguyên nhân ông cho tôi thôi việc?

-Cô biết rồi mà -Ông chủ của cô nhún vai- Có những người không nên đắc tội...Ví như...

-Ví như cô Bành Vũ Yến phải không?

-Cô biết rồi mà...-Vẫn câu nói đó, trưởng phòng Trần xen vào- Cô ấy là ngôi sao nổi tiếng, quen biết khá nhiều đại gia là khách hàng của chúng ta. Cô ấy chỉ cần nói một câu, hoặc là có nhiều khách hàng hoặc là không ai hết. Cô...

-Ông nhấn lại với cô Bành – Đồng Ái cười nhẹ- Vì một người như tôi mà cô ấy phải lao tâm khổ tứ như vậy, không đáng đâu!

Đàn ông chỉ đáp ứng nhu cầu của phụ nữ khi làm họ thỏa mãn. Để đuổi việc, dồn Đồng Ái vào chân tường, Bành Vũ Yến cũng phải nhỏ to thủ thi với bao đại gia có quyền có thế. Thật là vất vả rồi.

Cô bước đi nhưng rồi lại quay trở lại, trên tay là chiếc điện thoại đang bật chức năng ghi âm.

-Tôi mới chuyển file âm thanh đoạn đối thoại của chúng ta qua mail...

-Cô.....

-Ông không cần nóng vội. Tôi không có ý định làm gì khiến công ty bị ảnh hưởng. ... Tôi cũng chỉ là một nhân viên nhỏ, thiếu tôi thì cũng không có gì quan trọng. Công ty bồi thường cho tôi cũng rất hợp lý. Nhưng nếu không có cô Bành Vũ Yến can thiệp, tôi nghĩ mình còn có thể kiếm nhiều tiền hơn trong thời gian tới bằng công việc của mình ở công ty. Nên tôi cũng nhờ ông nhắn, tôi muốn nhận được khoản bồi thường tương tự từ cô Bành, bằng với số tiền công ty bồi thường.

-Cô muốn tổng tiền à?

-Không...Tôi không muốn rắc rối với pháp luật -Đồng Ái thân nhiên- Chỉ là hiện tại, tôi đang cần tiền mà công việc mất đột ngột, sắp đến sẽ có nhiều khó khăn. Tôi có thể nhờ luật sư khởi kiện công ty. Chắc chắn là không thắng nổi. Nhưng nếu báo chí hỏi, tôi có thể đem chuyện này công bố ra ngoài. “Ngôi sao ngọc nữ” dùng tiền bức hiếp người khác, công ty vì tiền bán đứng nhân viên. Hậu quả có lẽ ông và cô Bành biết rõ hơn tôi.

Kiếp trước cô sống thụ động, chỉ muốn an phận. Được sống lại, Đồng Ái cũng chẳng có nhiều thay đổi. Chỉ là bản năng phòng thủ của cô tăng lên nhiều. Trong lòng Đồng Ái chỉ có một mục đích duy nhất, làm sao để bé con thuận lợi chào đời, sống vui vẻ, bình yên, là một thiên sứ luôn ngập tràn hạnh phúc, mỗi lúc nào cũng nở nụ cười...

Bạn đang đọc truyện *Sứ Giả Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 9: Biến Cố

Ngay buổi chiều hôm đó, tài khoản của Đồng Ái được chuyển thêm 25 ngàn. Cô nhìn số dư tài khoản, khẽ nhếch môi.

Thế gian này, không ai cho không ai cái gì cả. Bành Vũ Yến cũng chỉ là một kẻ yếu, một kẻ yếu có sắc đẹp. Cô ấy làm tưởng mình mạnh hơn người khác. Nhưng cái mạnh này chỉ là tạm thời và phải đánh đổi bằng nhiều điều không như ý khác. Đồng Ái thà làm một kẻ yếu có lòng tự trọng còn hơn làm kẻ mạnh tạm thời.

Cô tạm thời đi làm ở tiệm ăn trước đây. Đồng Ái luôn làm việc chăm chỉ, tới giờ làm việc thì cúi đầu cho tới khi tan tầm nên khi hay tin cô nghỉ làm chính thức, bà chủ tiệm liền gọi Đồng Ái làm luôn cả ngày. Công việc ở quán ăn khá vất vả. Đồng Ái làm việc luôn chân luôn tay, tới lúc tan ca thì đã mệt nhỏi.

Đã 4 tuần trôi qua mà vẫn không có dấu hiệu gì đặc biệt. Đồng Ái không khỏi thất vọng. Tuy nhiên cô lại không muốn tìm Thiên Vũ thêm lần nữa. Anh ta không đơn giản, lại có những mối quan hệ phức tạp. Đồng Ái không muốn rắc rối thêm.

Cô không tìm Thiên Vũ thì đột nhiên anh ta lại đến tìm cô.

Hôm đó đã 9 giờ tối, Đồng Ái vừa cúi chào bà chủ thì đã nhìn thấy anh ta.

Hơi ồm, vẫn lịch sự, nho nhã trong quần Jean, áo sơ mi.

Đồng Ái khựng lại. Cô không muốn gặp anh ta một chút nào.

-Chào cô.

Thiên Vũ từ từ đi tới. Trên tay anh ta là một phong bì.

-Xin lỗi cô, tôi đi công tác ở Mỹ. Tôi không biết số tài khoản của cô. Hôm nay về nhà, tôi gửi cho cô.

Bên trong có tới mười mấy ngàn. Đồng Ái không khỏi ngạc nhiên. Cô lạnh lùng:

-Một đêm đó, không đáng giá vậy đâu. Anh...

-Cô đừng hiểu lầm- Thiên Vũ khoát tay- Là chi phí bồi bổ cho cô. Có thể cô đã mang thai. Tôi chỉ muốn giúp phần nuôi dưỡng đứa bé. Chi vậy thôi.

...Trong một quán trà nhỏ của khu bình dân, Đồng Ái chịu lạnh rất dờ. Cô co người vào bên trong một chút. Thiên Vũ cao lớn, gần như che khuất cả người cô.

-Tôi...tôi có lẽ là không có.- Đồng Ái hơi ngập ngừng- Anh không cần...

-Tỷ lệ một lần rất khó -Thiên Vũ nhấp một ngụm trà- Cô có muốn làm lại không?

Đồng Ái thừa nhận, cô không phải là người có da mặt mỏng. Nhưng với Thiên Vũ, kiểu nói chuyện tình như không đó của anh vẫn làm cho Đồng Ái

không khỏi ngượng ngùng.

-Tôi...

-Cũng không nên nóng lòng quá. Cô còn trẻ...Hiện giờ lại không có việc làm ổn định. Tôi nghĩ tốt nhất là vài năm nữa hãy có con...

Vài năm nữa, bao nhiêu chuyện. Bé con...Chỉ còn có mấy tháng nữa thôi. Con người lại không thể sinh sản vô tính được. Nếu không xảy ra quan hệ làm sao có thể có con?

-Anh...anh có thể cùng tôi đi...đi thụ tinh nhân tạo không? Tôi có khoảng mấy chục ngàn. Anh chỉ cần...cần chu cấp cho tôi trong thời gian mang thai thôi. Có được không?

Thiên Vũ không đáp. Phải một lúc sau anh mới thông thả cất lời.

-Thụ tinh nhân tạo chỉ dành cho những người hiếm muộn. Cô và tôi đều bình thường, bệnh viện sẽ không đồng ý thụ tinh nhân tạo đâu.

-.....

-Cô ngại chuyện đó sao?

Mặt Đồng Ái càng lúc càng đỏ. Cô không như anh ta được, nói về chuyện riêng tư một cách tự nhiên.

-Nếu ngại, cô có thể tìm cho mình một người bạn trai...Không cần kết hôn, đàn ông đều sẽ thích mà.

Kết thúc cuộc trò chuyện, Đồng Ái trả tiền lại cho Thiên Vũ. Anh không từ chối, cầm lại tiền.

Cả hai bước ra khỏi quán...Có lẽ sẽ là lần cuối cùng họ đi cạnh nhau.

Không hiểu sao vừa bước xuống đường Đồng Ái lại thấy trước mắt mình chao đảo. Cô chỉ kịp kêu lên một tiếng, ngã nhào về phía trước. Trước khi mất đi ý thức có một đôi tay đang đỡ lấy cô.

Trong bệnh viện, bác sĩ ân cần vỗ vai Thiên Vũ. Ánh sáng trước mắt Thiên Vũ và Đồng Ái trở nên thật lung linh.

-Chúc mừng hai người. Cô ấy có thai được 4 tuần rồi. Có điều cơ thể thiếu máu, cần phải cố gắng bồi dưỡng thêm.

Một góc khác, cô bé con vừa đưa tay chạm vào bụng Đồng Ái thì bỗng nhiên có ai đó hát ra:

-Đi đi...Đi chỗ khác...Nơi này là của tao rồi...

Bạn đang đọc truyện *Sứ Giả Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 10: Lạnh Trong Tâm

-Anh ơi!

Bé con hoảng hốt, ngỡ ngàng bật khóc. Có một vòng tay ôm chặt lấy cô bé.

-Ngoan...Không khóc. Không khóc nữa...

-Anh ơi. Sao lại như vậy? Mẹ em mang thai rồi. Vậy sao em lại...

Duyên phận của Thiên Vũ và Đồng Ái kiếp trước vốn không có. Thiên Vũ đã định là một người cô độc. Đứa bé của họ chẳng thể ra đời...Nhưng nếu họ thành đôi thì đứa con của Hà Lam Giang sẽ thay thế vào vị trí ấy. Tuy nhiên bất ngờ lại có một biến cố. Hà Lam Giang đêm qua đã xảy ra quan hệ cùng Tô Nhã -là mẹ kiếp trước của bé con.

-Anh ơi...

Chuyện xảy ra ngoài tầm kiểm soát. Hấn phải đích thân đi giải quyết, tạm thời để bé con ở lại. Không ngờ nhân lúc ấy lại có một linh hồn khác chiếm chỗ của bé con. Linh hồn này...

Không phải là tinh linh bình thường. Đó là một con quỷ có không ít khả năng đặc biệt. Một khi đã bám rễ vào vật gì đó nó sẵn sàng tấn công, loại trừ tất cả chướng ngại đến sự ra đời của mình. Một khi chuyển sinh cũng sẽ giữ lại ký ức quỷ, là một đứa trẻ ngỗ ngược, độc ác, là mối hiểm họa của đồng loại sau này.

Một linh hồn như vậy lại ở trong thân thể Đồng Ái, cương quyết không ra.

Hắn cũng không dám dùng hết sức. Con quỷ vô cùng tinh ranh. Nó sẵn sàng làm đau Đồng Ái, khiến cô rên rỉ. Một dòng máu đỏ rỉ ra khiến cô bé con hoảng hốt, vội kéo tay người đàn ông:

-Đừng anh...Mẹ đau. Mẹ sẽ đau.

Thở dài, lại một tiếng thở dài. Bé con mềm lòng, lo lắng cho mẹ. Bản thân hắn không thể xuống tay..

Bác sĩ thông báo cho Thiên Vũ.

-Cái thai khá yếu, cần phải chăm sóc kỹ lưỡng, không nên cho cô ấy vận động nhiều.

-Cảm ơn bác sĩ...

Thiên Vũ nhanh chóng dọn đồ đạc của Đồng Ái về nhà mình. Đó là một ngôi nhà chung cư nho nhỏ, bày trí ngăn nắp. Nhà có 2 phòng, một căn phòng bếp, một phòng khách rộng. Trên tường là hình ảnh một người phụ nữ đang cười rất tươi.

-Mẹ tôi.

Thiên Vũ giới thiệu ngắn gọn. Anh đặt Đồng Ái xuống giường.

-Cô ở trong phòng tôi. Nếu có chuyện gì thì báo cho tôi biết.

Anh ta đối với chuyện mang thai của cô không có thái độ bài xích, còn tỏ ra đầy trách nhiệm. Đồng Ái chột lên tiếng:

-Có một cô gái tên là Bành Vũ Yến đã tới tìm tôi.

Thiên Vũ nhú mày. Rồi cũng không nói gì. Đồng Ái tiếp lời:

-Cô ấy nói...Cô ấy từng có thai với anh. Hai người...

-Đúng vậy -Thiên Vũ không phủ nhận – Bác sĩ xác định, đó là một bé gái.

Không có giải thích gì thêm. Nhưng nhìn Thiên Vũ, Đồng Ái không muốn xác minh gì nữa. Anh ta nói chuyện một cách bình thản nhưng cô lại cảm thấy, bên trong như là ẩn chứa một nỗi đau.

-Cô có muốn ăn gì không? Tôi mua về, nấu cho cô.

...Thiên Vũ nấu ăn không thể nói là ngon nhưng cũng không phải là quá tệ. Anh mua thịt về nấu cháo, cẩn thận và tỉ mỉ, còn hỏi Đồng Ái đã vừa miệng cô chưa?

Một người rất tận tâm. Đồng Ái mơ hồ hiểu, tại sao Bành Vũ Yến hiện giờ có trong tay tất cả lại lưu luyến một anh trợ lý gia tài thua xa những đại gia quyền quý khác cạnh cô.

– Ngon lắm. Cảm ơn anh.

– Cô cứ nằm nghỉ đi. Tạm thời lúc này không cần vận động nhiều.

-Anh Mạnh này...

Cô chột gọi khi thấy anh ta định bước ra ngoài.

-Có chuyện gì?

-Tôi chỉ...chỉ muốn cảm ơn anh thôi.

-Cô cứ nằm nghỉ đi. Cô đang mang thai mà.

Thiên Vũ lại nhớ. Những hình ảnh mình từng thấy trong quá khứ. Cô gái không ngớt lú lo đặt lên bàn những tấm phim siêu âm về cái thai trong bụng. Chỉ là một chấm tròn, sau đó là một túi nhỏ, cuối cùng đã có hình dạng...Cuộc sống của Thiên Vũ từng ngập tràn những hình ảnh về một đứa trẻ sắp chào đời.

Khi đó lương tháng của Thiên Vũ chỉ hơn 8 ngàn nhưng khi cô gái nói, mua cái xe nô đùa tự động cho bé giá tới 7 ngàn, anh cũng không ngần ngại. Thiên Vũ

cũng mua rất nhiều quần áo đẹp. Cô ấy nói con gái thích một căn phòng toàn màu hồng, Thiên Vũ cũng cặm cụi làm...

Cái gì cũng có thể cho con gái. Chỉ duy nhất một thứ. Một thứ khiến mẹ của nó đau lòng. Nhưng Thiên Vũ không hối hận. Anh không muốn lừa mình, gạt cả người, đau khổ mãi về sau.

Không hối hận... Song có đau lòng, thực sự rất đau lòng.

- Khi tôi khỏe hơn, tôi sẽ...

- Cô mang thai một mỗi, cứ an tâm dưỡng thai đi. Tôi sẽ kiếm tiền để lo cho hai mẹ con tới khi cô sinh con. Sinh con rồi, nếu cô muốn chúng ta cũng có thể đến luật sư làm thỏa thuận cùng nuôi dưỡng con. Mỗi tháng tôi sẽ chu cấp tiền cho cô nuôi con. Nếu cô chưa có chỗ ở thì ở lại nhà chung với tôi cũng được. Mọi thứ tùy cô quyết định.

Đồng Ái không còn mơ hồ nữa. Cô đã dần cảm nhận được khí chất toát ra từ Thiên Vũ. Anh là người lạnh lùng nhất cô từng thấy. Cái lạnh toát ra từ tâm hồn khiến người khác không khỏi dè dặt. Riêng Đồng Ái, cô lại thấy xót xa...

* Thử 50 like nhé. 10 phản hồi nhé! Cảm ơn!

Bạn đang đọc truyện *Sứ Giả Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 1: Quý

Cô bé con thực sự rất kiên cường.

Hắn từng nghĩ, tiểu tinh linh đó mãi mãi cần mình che chở. Để cô bé luôn vui vẻ hạnh phúc, hắn không ngại đảo ngược số phận nhiều người, chỉ để tìm con đường tốt nhất cho cô bé đi trong tương lai.

Nhưng bây giờ xảy ra biến cố. Ngay lúc hắn chưa biết dùng cách nào giải quyết thì cô bé đã làm theo ý của mình. Cô bé con nhỏ bé túc trực sát bên Đồng Ái, thấy cô đau là xuống giọng nhắc nhở ngay:

- Anh ơi... Mẹ đau...

Trong bụng Đồng Ái đang là một con quý. Nó không quan tâm tới đau đớn của người mẹ. Càng cảm nhận được nguy cơ, nó càng quấy phá nhiều hơn.

Đồng Ái không ăn uống được. Cô thấy thèm những thứ mà quý thích. Thèm... thèm thịt... Thèm vị tanh của máu tươi.

- Sao vậy?

Thiên Vũ đi làm về, bụng cháo lên cho Đồng Ái. Cô không ăn được, ăn vào là lại ói ra.

- Không ăn được. Tôi không muốn ăn.

Đồng Ái nhớ tới cô bé con ngày đó. Cô đọc một vài tài liệu, những món ăn tươi bây giờ rất nguy hiểm. Nếu ăn đồ có vị tanh thì không an toàn vệ sinh thực phẩm, có thể làm hại tới bé con. Những gì nguy hại cho bé con, cô sẽ không ăn.

- Anh ơi... Mẹ không ăn được đâu. Anh đừng hành mẹ nữa mà.

Con quý chưa rõ hình rõ dạng. Nó chẳng nói gì cả. Nó thèm máu. Nhưng người phụ nữ này không cho nó. Vậy cứ thế mà quấy phá thôi.

- Anh ơi... Đừng mà... Anh đừng phá mẹ nữa. Mẹ yếu lắm anh ơi...

Cô bé con muốn xông vào trong. Hắn giữ cô nhóc lại. Chỉ là một tinh linh nhỏ bé, nếu mạo hiểm đối đầu với quý, phần thiệt chỉ thuộc về bé con thôi.

- Nếu không cho cô ấy ăn... Cô ấy sẽ chết. Người chết không giữ được linh hồn của người đâu.

Chỉ cần người ra ngoài ta sẽ cho người hồn siêu phách tán ngay lập tức. Ta không đùa... Người làm bé con khóc, đã chạm tới giới hạn cuối cùng rồi.

Hắn biết, con quý sẽ nhận ra thông điệp ngầm này. Để chắc chắn cho vị trí của mình, ngay khi nhập vào bào thai, nó đã đem linh hồn mình hòa vào huyết mạch của Đồng Ái. Bào thai sẽ dần phát triển thành một đứa con trai...

Bé con, nếu muốn ra đời chỉ có cách làm bào thai song sinh với nó. Nhưng bào thai song sinh phải được quý chấp nhận. Nếu không nó sẽ nuốt trọn, ăn sạch cô bé. Để bé con mạo hiểm, hấn sẽ không bao giờ chấp nhận. Thà để cho bé con như sắp đặt của số mệnh, làm con của Hà Lam Giang cũng được, số phận cô bé bi thảm, từ từ hấn tìm ra cách hóa giải sau.

Con quý cũng biết sợ... Nó yên lặng hấn... Đồng Ái ăn vào đã không còn bị ói ra.

Bé con nhìn hấn, đôi mắt to tròn, long lanh. Hấn thờ dài:

- Đi thôi em...

- Anh ơi... Đi đâu?

- Chỉ có thể như kiếp trước thôi. Làm con của Hà Lam Giang.

Người cha đó... Bé con nhớ về người đàn ông cau có hay đập đồ đạc mỗi khi say rượu. Mẹ cũng vậy... Bé con rúc vào một góc, mẹ và ba vút cho con búp bê cũ, có khi nhà trẻ mọi người đã về hết, chỉ còn lại có bé con...

Mẹ Đồng Ái... Bé con chưa bao giờ được làm con của mẹ. Nhưng mẹ đã vuốt nhẹ bụng đầy âu yếm... Mẹ đã không rời mắt khỏi con, còn ôm con khi con nhào vào lòng mẹ lúc trước. Con đã tưởng... Sẽ được làm con của mẹ. Sẽ được mẹ yêu thương.

- Anh ơi... Mẹ yếu lắm... Ba lại đi làm suốt. Anh đừng làm mẹ mệt... Mẹ thương anh đến vậy mà...

Ba nữa... Ba không nói thôi nhưng đi làm về là ba đi mua đồ nấu cháo cho mẹ. Ba còn lên mạng xem tài liệu về việc mang thai, các chất dinh dưỡng cho tới khuya nữa. Ba thực sự rất tốt... Rất tốt mà...

Đôi mắt trong veo mờ lệ... Cô bé không quên được, cũng chỗ này, mấy năm trước ba đã cầm trên tay bộ quần áo con gái màu phấn hồng thờ thần... Ba còn khóc nữa. Giống như bây giờ vậy. Ba còn khóc nữa mà...

- Anh ơi... Ba...

Thực sự lưu luyến. Thực sự không nỡ... Cô bé gục đầu vào lòng hấn, giọng run run:

- Anh cho em ở với anh đi anh... Em không đâu thai cũng được. Em chỉ muốn nhìn ba mẹ thôi. Ba mẹ vui vẻ... Ba em...

Không quên được người cha ấy... Cũng bởi thương nhớ Thiên Vũ mà bỏ qua cơ hội siêu thoát. Tay hấn nắm chặt lại. Để xem một con quý nhỏ có thể đối chọi được với một kẻ không quan tâm mình là quý hay thần?

* Sự ủng hộ của mọi người làm tôi rất vui. Đây là chương mở đầu của quyển 2.

Nhân vật “hấn” là một nhân vật xuyên suốt trong các truyện có đề tài pha chút huyền huyền này của Phong ca, tác giả không nói rõ xuất thân. “Hấn” hành động tùy hứng, trong truyện này vừa giống một thiên thần hộ mạng cho cô bé con, vừa như một ác quỷ. Quyển 2 tập trung miêu tả mối quan hệ của Đồng Ái - Thiên Vũ - Phạm Vĩnh Hân. “Quý” cũng là một nhân vật quan trọng kết nối hai nhân vật chính.

Bạn đang đọc truyện *Sứ Giả Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 2: Chuyện Cũ – Chuyện Hôm Nay

Buổi tối, trong cửa hàng tiện lợi, Thiên Vũ mua thêm khăn mặt, bàn chải, nhiều thứ mà phụ nữ cần dùng khác. Dáng vẻ của anh vô cùng chăm chú. Cô gái đứng cạnh cũng không làm Thiên Vũ chú ý, cho tới khi định di chuyển qua cửa hàng khác, anh mới ngẩng lên nhìn cô.

- Anh!

Cô gái mặc áo khoác che kín gương mặt, còn được nguy trang bằng cặp kính nhưng vẫn không làm giảm được vẻ đẹp sắc sảo. Chỉ có Thiên Vũ là vẫn lạnh lùng:

- Vâng. Cô khỏe không?

- Mình nói chuyện một chút được không anh?

Thiên Vũ nhìn đồng hồ và số hàng trong xe đẩy, nhẹ nhàng:

-Được rồi. Khoảng 30 phút thì được. Cô đợi tôi đi lấy xe.

...Cửa hàng này họ đã từng đến. Vẫn rất quen thuộc. Cảnh của mấy năm trước hiện về.

Anh lạnh lùng ngồi trong một góc, trước mặt là quyển sách dày cộm. Cô thiếu nữ mới lớn cùng đám bạn ngồi ở góc bên này không ngừng xì xào. Có người còn nói to, cố ý để anh nghe:

-Chắc gì đã đọc sách. Biết đâu trong đó là truyện 18+ thì sao?

Cô cũng bật cười theo đám bạn. Vũ Yến năm đó mới 18 tuổi, vừa tốt nghiệp trung học. Cô biết mình đẹp, bao nhiêu người Anh ta cũng chỉ giả vờ để được cô chú ý mà thôi.

Nhưng một, hai tuần ngồi đối diện mà Thiên Vũ vẫn không buồn để ý, Vũ Yến bắt đầu có phần mất tự tin về vẻ đẹp của mình.

Cô vẫn đẹp. Anh vẫn thấy...Chỉ là Thiên Vũ không để nó vào mắt mà thôi.

Chuyện sau đó...Thiên Vũ là bạn cùng lớp của Trần Đình Quân, hàng xóm và cũng là cây si theo đuổi Vũ Yến từ lâu. Cô mượn anh ta tiếp cận Thiên Vũ...Nhưng anh vẫn lạnh lùng.

Vũ Yến đã dùng nhiều cách. Cả phương thức hiếu thắng nhất và cũng ngu ngốc nhất. Trong buổi tiệc tốt nghiệp của Đình Quân, chúc rượu Thiên Vũ, lừa anh lên giường...

Thiên Vũ không hề phòng. Cũng không biện minh khi Đình Quân trút giận dữ vào mình. Sau đấy cũng vậy, khi Vũ Yến báo tin có thai cho anh biết, Thiên Vũ cũng không có thái độ bài xích gì rõ rệt. Ba mẹ giận dữ đuổi cô khỏi nhà. Thiên Vũ chia sẻ cho Vũ Yến căn hộ mình đang ở. Anh chăm sóc cô chu đáo. Cũng đi cửa hàng tiện lợi mua đồ nấu cháo, cũng đi cùng Vũ Yến mỗi khi cô khám thai về.

Chỉ là...

-Anh Vũ à...Sau khi em sinh em bé, mình kết hôn nha? Em muốn...

-Không...

Thiên Vũ cắt ngang sự hưng phấn của Vũ Yến. Trong mắt anh không hề có tình yêu.

-Sao vậy? Em có con với anh rồi mà...Anh...

-Cô sinh con ra, tôi sẽ cùng cô lo cho con. Nhưng tôi không yêu cô. Tôi cũng không kết hôn với cô.

Năm đó Thiên Vũ vừa đi làm, Vũ Yến đòi anh phải làm biết bao nhiêu chuyện cho mình. Có đêm Thiên Vũ đang chập chờn ngủ đã vội vàng thức dậy khi cô đòi ăn cháo của tiệm cháo Tàì Ký nổi tiếng ở trung tâm. Vũ Yến muốn có xe hơi đẹp nhất, Thiên Vũ dùng hết tiền lương cũng không tiếc, mua cho con.

Chỉ có một thứ, anh không cho cô được. Mà cũng không muốn cho cô.

Tình yêu...

-Dù em sinh con ra, anh cũng không yêu em sao?

-Không...

Thiên Vũ trả lời dứt khoát. Vũ Yến không thể nào hận anh hơn được. Tất cả là do cô tự làm tự chịu. Nhưng Vũ Yến vẫn níu kéo một cơ hội cuối cùng:

-Không yêu em cũng được. Anh kết hôn với em đi! Em...

-Không...

-Mạnh Thiên Vũ. Không yêu em cũng được, không lẽ cho con một gia đình đủ cha đủ mẹ cũng là chuyện anh không thể làm sao?

Thiên Vũ nhìn Vũ Yến. Ánh mắt làm cô rùng mình. Nó lạnh giá, vô cảm. Khóe môi anh hiện lên một nét cười.

-Không phải cứ hôn nhân là con người sẽ hạnh phúc. Dù chúng ta có kết hôn chưa chắc con đã hạnh phúc đâu.

Thiên Vũ sẵn sàng làm tròn bổn phận của người cha. Nhưng anh không yêu mẹ của bé con. Mãi mãi cũng không...Vũ Yến tuyệt vọng. Vậy thì cô còn giữ đứa con này nữa làm gì...Cô...

-Em phá nó rồi. Anh không cần nó mà. Em đã phá nó rồi.

Vũ Yến những tưởng Thiên Vũ sẽ hận cô nhiều lắm. Anh sẽ nhiech móc cô thậm tệ. Tuy không yêu Vũ Yến nhưng Thiên Vũ mua nhiều đồ cho con gái, cẩn thận hỏi thăm bác sĩ, giữ lại tất cả phiếu siêu âm. Anh còn dự định sẽ đi học lớp tiền sản khi em bé sắp ra đời... Vũ Yến chỉ có một cách trả thù Thiên Vũ. Song anh chỉ nhìn cô lâu hơn mọi lần rồi lặng lẽ quay đi.

-Cũng tốt. Chào cô...

Chiều hôm đó Thiên Vũ dọn ra khỏi nhà. Anh còn chu đáo để lại trên bàn một quyển sổ tiết kiệm cho Vũ Yến. Không oán trách cũng chẳng thương yêu. Vũ Yến luôn không hiểu. Người đàn ông đó, rốt cuộc anh nghĩ gì và định sẽ làm gì?

Quán nhỏ chỉ có một phòng kín. Vũ Yến bỏ kính ra:

-Xin lỗi anh...Hiện nay phóng viên thường hay bám theo em nên...

-Tôi hiểu mà -Thiên Vũ lại nhấp một ngụm trà -Tôi cũng từng thấy cô trên tivi. Cô diễn rất hay. Chúc mừng cô.

Như hai người xa lạ. Vũ Yến cũng không hiểu, tại sao mình lại yêu người đàn ông này tới vậy? Anh có gì tốt? Đối với Vũ Yến chỉ có lạnh lùng và nhẫn tâm. Thế mà...

Cô nhìn xuống mớ đồ để cạnh ngay chỗ Thiên Vũ ngồi. Là đồ dùng của phụ nữ. Cô cũng đã gặp Đồng Ái. Cuối cùng anh cũng đã yêu sao?

-Anh có bạn gái rồi?

Cô ấy không phải là bạn gái tôi. Cô ấy chỉ là...

Thiên Vũ cũng định nói vậy. Nhưng nói để làm gì? Để giải thích? Không cần thiết. Đâu cần.

Có một câu nói mà Vũ Yến luôn cố chấp muốn nghe câu trả lời khác. Cô muốn Thiên Vũ, dù chỉ một lần thừa nhận là anh có tình cảm với cô. Chỉ một lần thôi.

Yêu cũng được, hận cũng được. Nhưng mà anh dường như chưa bao giờ để cô vào tầm mắt. Yêu cũng không mà hận lại càng không.

-Nhiều khi em tự hỏi, anh có gì mà em phải nhớ hoài như vậy. – Cô nói một cách cay đắng- Anh vừa không có tiền, lại chẳng có quyền thế...Vậy mà em...

-Nếu không có gì cần thiết nữa thì tôi về trước- Thiên Vũ đứng dậy- Chào cô.

Thiên Vũ về nhà cũng vừa đúng lúc Đồng Ái bước ra khỏi bếp. Về mặt cô đã phản nào bớt nhọt nhọt hơn.

-Anh về rồi à? Tôi nấu cơm rồi.

Đồng Ái không phải là cô gái hay đòi hỏi. Cô cũng ý thức rất rõ ràng, Thiên Vũ đối xử tốt với cô là vì đứa bé. Hiện tại Đồng Ái đang không có việc làm ổn định. Mọi chi phí đều phải trông mong vào anh ta. Thiên Vũ đi làm vất vả, về còn phải nấu cơm, dọn dẹp. Đồng Ái có phần lo ngại. Một lúc nào đó anh ta sẽ cho là cô phiền phức...Trước khi Đồng Ái khôi phục lại tình trạng bình thường, có việc làm ổn định, cô còn phải nhờ Thiên Vũ nhiều.

-Cô đỡ rồi à?

-Vâng...Không còn ghén nhiều nữa. Cảm ơn anh...

Con quỷ đã chịu nằm yên trong bụng Đồng Ái. Không phải vì nó mềm lòng bởi lời của bé con mà là nhìn thấy “hắn” giờ nanh vuốt. Nó hiểu, con người này không nên chọc tức, nhất là trong khi tình trạng của nó chưa ổn định, vẫn chỉ là một bào thai yếu ớt của loài người.

-Nhưng cô đừng nên ăn cơm. Ăn cháo đi. Tôi mua thịt rồi, một lúc nữa sẽ xay ra nấu cháo. Tôi cũng mua thêm viên vitamin bổ sung khoáng chất. Hôm trước bác sĩ nói cô hơi yếu, thiếu sắt, cần bổ sung thêm canxi mà.

Thiên Vũ làm mọi chuyện một cách tận tụy. Đồng Ái ngồi trên salon chờ đợi. Trước mặt là một chén thuốc an thai đặc biệt Thiên Vũ hốt ở tiệm thuốc bắc nổi tiếng ở gần nhà.

Dáng vẻ Thiên Vũ khi xắn tay áo nấu cháo rất thu hút. Phụ nữ thường thích nhìn đàn ông trong bếp. Đồng Ái chưa bao giờ được Hà Lam Giang săn sóc như vậy. Cô chợt có chút bất an...

Thiên Vũ chỉ nên là cha của con cô. Anh chỉ là người gieo giống. Nếu đến bệnh viện xin tinh trùng thì...thì cũng vậy. Đồng Ái nhắm mắt. Không nên nghĩ quá nhiều.

-Cháo còn nóng...-Tiếng Thiên Vũ từ trong bếp vọng ra- Tôi để trong lồng. Cô đợi khoảng 15 phút sau rồi hãy ăn.

-Vâng...Cảm ơn anh.

Thiên Vũ lại bắt tay vào việc rửa chén, dọn dẹp trong bếp. Đồng Ái theo lời dặn của anh, 15 phút sau mới lấy cháo ra ăn. Cháo nấu không ngon lắm,

nhưng đáp ứng tốt nhu cầu dinh dưỡng của bà bầu. Đồng Ái đang nhặt miếng, ăn vào lại cảm thấy ngon.

-Sao hả? Ăn được không?

-Anh nấu ngon mà.

-Nếu cô thấy được thì mai tôi nấu tiếp vài món khác cho cô. Cô thích ăn gì, muốn ăn gì thì cứ nói với tôi. Nghén mệt lắm, không ăn uống nhiều sẽ không có sức nuôi con.

-Vâng...

Ngày trước mang thai Vũ Yến rất hay nũng nịu. Cô muốn Thiên Vũ phải tập trung mọi sự chú ý vào mình. Đồng Ái lại khác. Có lẽ vì mục đích của hai người khác nhau. Vũ Yến không cần con, chỉ muốn trái tim Thiên Vũ, điều Đồng Ái muốn – lại chỉ là một đứa con.

-Anh ăn cơm rồi đi nghỉ. Tối nay có làm việc khuya không?

Thiên Vũ sực tỉnh. Anh nhớ tới bản hợp đồng mới ký mà Phạm Vĩnh Hàn giao hết cho mình:

-Cũng có một bản hợp đồng mới cần xem lại các điều kiện. Có gì không?

-Tôi có tranh thủ nấu nước trà dứa cho anh trong tủ lạnh. Người thức khuya uống trà dứa, cơ thể sẽ đỡ mệt hơn.

Đồng Ái cười nhẹ. Thiên Vũ quan tâm tới cô vì cô là mẹ của đứa trẻ. Còn Đồng Ái để ý tới anh cũng do Thiên Vũ là ba của nó. Cả hai đều quan trọng, đều có chung một mối quan tâm, càng phải chăm sóc và giúp đỡ lẫn nhau.

-Cảm ơn cô...

Đồng Ái đi ngủ sớm. Cô thấy hơi mệt...Linh hồn bé con vẫn quanh quẩn bên mẹ...Chỉ là hiện giờ cô bé không tới gần Đồng Ái được...Hắn đang đứng trước chỗ nằm của Đồng Ái, đôi bàn tay vươn ra xuyên vào bụng cô...Bé con hoảng sợ hét lên thất thanh:

-Anh đừng làm vậy. Mẹ sẽ đau lắm...Đừng mà anh...Đừng mà....

Bạn đang đọc truyện *Sứ Giả Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 3: Thiên Thần – Em Và Quỷ

Bàn tay của hắn, là vô hình.

Không ai trông thấy nó, chỉ có những linh hồn thấy rõ mà thôi.

Cô bé kêu gào thảm thiết, con quỷ thì co rúc người, cố gắng không để hắn moi ra.

Đồng Ái nửa đêm đau bụng. Con đau ban đầu chỉ là ngấm ngầm, càng lúc càng nhiều.

Tiếng rên rĩ của cô lọt qua cửa, khiến Thiên Vũ bật dậy ngay.

-Sao vậy?

-Bụng tôi...bụng tôi đau quá!

Đồng Ái thực sự sợ hãi. Trước đây khi đứa bé rời khỏi, cô cũng từng đau đớn thế này.

Không...Còn đau hơn chứ. Cái đau này không giống...Không giống như lần trước. Làm ơn đi, đừng giống như lần trước. Đồng Ái chỉ muốn có một đứa trẻ bên cạnh bầu bạn. Cô chỉ muốn có người thân. Người thân thật sự gắn bó với mình thôi mà...Ông trời ơi!

-Đau lắm sao?

-Đau...đau lắm -Đồng Ái nắm chặt áo Thiên Vũ, mắt đã rom róm- Anh làm ơn...Đi bệnh viện. Tôi đau quá...Đi bệnh viện. Tôi không muốn...Không muốn mất con đâu.

Thiên Vũ không nói gì, lặng lẽ ôm lấy Đồng Ái. Thời tiết mùa này khá lạnh nhưng trên mặt hai người đều ướt đầm mồ hôi.

-Anh...Đừng mà...Đừng mà...

Tiếng khóc mơ hồ. Linh hồn bé con bật khóc. Cô bé không nhớ để mẹ đau.

Quý đầu màng tới việc đó. Nó chỉ muốn mình được an toàn.

Đồng Ái tựa vào ngực Thiên Vũ. Đêm khuya khó đón taxi. Đường ở khu này cũng khá vắng. Thiên Vũ bồng cô, không dám đi nhanh nhưng cũng rất khẩn trương.

Con đau kéo tới từng cơn. Có lúc Đồng Ái tỉnh táo, không cảm thấy gì, có khi lại đau không chịu được, có lúc lại quặn lên.

-Sao rồi?

Máu đã chảy từ phía dưới thân thể Đồng Ái. Cô run rẩy, tay chột lạnh như băng.

Đồng Ái liên tưởng tới một màu đỏ nóng ảm trong ký ức. Cô mất đứa bé khi còn chưa cảm nhận được nó trên đời một cách rõ ràng.

Cuối cùng cũng có một chiếc taxi trở tới. Thiên Vũ ôm chặt Đồng Ái. Cả hai không nói với nhau lời nào song họ cảm nhận rất rõ, mình đang ở cạnh nhau.

-Anh ơi!

Cô bé gào khóc. Hấn đau lòng, dùng tay lại, vuốt lên đôi má nhợt nhạt của một hồn ma.

-Không sao nữa...Không khóc...

-Đừng làm đau mẹ, anh ơi!

-Đó là một con quý -Hấn dịu dàng vuốt tóc cô bé-Nó dù ra đời cũng sẽ nhớ mình là quý. Nó sẽ hại mẹ em. Hại những người sống bên cạnh mẹ em. Hại cả thế giới này.

Cô bé không phải là anh hùng đi cứu thế giới. Cô bé chỉ muốn mẹ mình được an toàn. Phải thật an toàn.

-Anh ơi, vậy phải làm sao? Anh...

-Anh móc nó ra. Mẹ em sẽ không phải chịu thương tổn gì cả. Rồi có thể có những đứa bé khác. Anh sẽ đi sắp xếp cho em đầu thai thành những đứa bé đó. Đừng lo.

-Anh ơi...

-Còn con quý này, ngay khi lấy nó ra, anh nhất định đánh cho nó hồn xiêu phách tán. Bây giờ nó đã là một khối thịt, chết đi thì cũng chỉ làm một oan hồn thôi. Không cần lo...

Cô bé vẫn khóc thút thít. Hấn vuốt tóc cô bé, mỉm cười như để trấn an.

Trong bệnh viện bác sĩ thăm khám cẩn thận cho Đồng Ái, kết luận cô bị động thai mạnh, cần phải nghỉ ngơi, không được cử động, không được rời khỏi giường. Hy vọng giữ được thai là khá mong manh.

Thiên Vũ hơi khựng người khi nghe tin tức đó. Họ gắn bó với nhau vì đứa bé, đứa bé không còn nữa, tình cũng phải tan rồi?

Không nên nghĩ nhiều như vậy. Việc chăm sóc Đồng Ái vẫn cần hơn. Con cái, coi như duyên nợ. Có thì sẽ có thôi.

Hấn không còn ở đây. Cô bé thu lu sau bức tường kết giới được giăng ra.

Bào thai không giữ được. Con quý sẽ làm hại mẹ sao?

Có một giọng nói bỗng nhiên thì thầm bên tai cô nhóc. Nhỏ, khá yếu ớt nhưng nghe rất rõ ràng.

-Vào đi...

Cô bé ngơ ngác nhìn xung quanh. Là bào thai đó đang gọi cô...Gọi cô thật rồi.

-Vào đi...Tao không ăn mày.

Vì mày sẽ là tấm bùa hộ mạng. Có mày, cái gã đáng sợ kia sẽ mềm lòng, không thể phá tao, không móc được tao ra.

Tao là quý, chỉ cần ra đời được, tao vẫn là một con quý. Hấn cũng đâu có giám sát mày được cả đời.

Phía trên, hần mỉm cười nhìn kết quả. Quý không trả chỗ cho bé con đầu thai chuyển thế, nhưng nó vẫn muốn sống. Chỉ cần hù dọa một chút là ổn thôi.

Một con quý độc ác song vẫn còn ngây thơ, ngờ ngác trước cuộc đời nhiều biến chuyển. Thà như vậy còn hơn một con người khi ra đời mang tâm hồn trong sáng lại bị biến thành quỷ bởi những thay đổi của dòng đời.

-Anh cho em vào chung ạ?

-Mày không vào, mai tao bị phá là...

-Dạ...

Bé con sung sướng ra mặt. Linh hồn bé nhỏ bước vào cơ thể mẹ... Một khối thịt nhỏ đang dần được hình thành.

Cô bé không phải là quỷ, sẽ không thể cử động và nhận biết xung quanh như một con quỷ được. Bây giờ đã là một bào thai nhỏ, chờ ngày được chào đời.

Hần cười khế. Cánh trên đôi vai mảnh khảnh lại mọc ra.

Đôi cánh màu đen. Hòa lẫn vào đêm đen lạnh lẽo, giây phút cuối cùng còn lại ý thức của linh hồn kiếp trước, bé con nhìn thấy một thiên thần có đôi cánh đen đang hướng về mình, khe khẽ mỉm cười.

-Chào bé con. Phải thật hạnh phúc, biết không em?

Bạn đang đọc truyện *Sứ Giả Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 4: Dịu Dàng

Thai trong bụng Đồng Ái dần ổn định hơn. Đến ngày thứ năm cô nằm viện, bác sĩ đã có thể thở phào nhẹ nhõm nói với hai người:

-Thai ổn định rồi. Anh có thể yên tâm. Nhưng chị nhà vẫn phải tinh dưỡng ít nhất là nửa tháng. Trong thời gian này hạn chế cử động, càng ít càng tốt.

-Vâng.

Ngày ba bữa đều đặn Thiên Vũ đều mang đồ bỏ đến cho Đồng Ái. Thuốc uống cũng đưa tới đúng giờ.

Cô không thể cử động nhiều, mọi hoạt động đều nằm yên trên giường, mấy hôm trước việc vệ sinh cá nhân cũng phải thực hiện tại chỗ. Thiên Vũ mặt không đổi sắc, kiên nhẫn dọn dẹp, lo lắng mọi thứ. Tuy là bất đắc dĩ, Đồng Ái vẫn không tránh được thẹn thùng.

Hôm nay tương đối ổn định, người cô ngứa ngáy, muốn tắm rửa một chút. Biết chuyện Thiên Vũ vội ngăn lại:

-Không nên đi tắm sớm vậy. Nếu khó chịu thì tôi lau người cho cô...

-Không được -Mặt Đồng Ái lại càng đỏ khi nhớ tới cảnh mấy ngày trước Thiên Vũ giúp mình chà lau khắp người thế nào- Tôi ổn rồi...Đề tôi...

-Cô còn yếu mà. Cứ nằm nghỉ đi. Chịu khó lau người vài ngày nữa, khỏe hơn thì tắm nước nóng.

Phụ nữ vẫn không muốn mình xấu xí, dơ dáy trong mắt người khác. Dù quan hệ của cô và Thiên Vũ không thân mật lắm nhưng hai người từng có quan hệ xác thịt. Đứa bé trong bụng, Thiên Vũ lại là cha....Đồng Ái trước mặt anh ta xộc xệch vẫn là chuyện không quen.

-Tôi...tôi cũng khỏe rồi. Nếu công việc bận rộn thì anh...

Bận rộn với công việc? Mười năm nay, Thiên Vũ chẳng có mấy ngày được nghỉ ngơi. Mà có nghỉ, anh cũng nằm trong phòng, bấm đi bấm lại remote tivi hoặc ngủ vùi trong chăn. Cuộc sống không bạn bè, không tình cảm, mọi thứ diễn ra đều đặn, đến nỗi đôi khi anh quên mất, mình cũng là một con người.

Hiện nay có một mối quan tâm khác, sau giờ làm việc Thiên Vũ không đi xe về nhà nữa. Anh đã nhờ ghé siêu thị mua đồ về nấu cháo, đã lên mạng không chỉ để tìm tư liệu hay liên lạc với khách hàng vì công việc. Thiên Vũ tìm được vài công thức nấu ăn trên mạng, tự mình nêm nếm thức ăn.

Cảm giác này giống như thời gian trước, khi Vũ Yến và đứa trẻ đột ngột bước vào cuộc đời anh. Chỉ khác là, khi xưa mọi việc Thiên Vũ làm đều đa số do Vũ Yến đòi hỏi. Lần này, Đồng Ái không yêu cầu gì cả. Tất cả đều do Thiên Vũ tự làm.

-Ngày mai cô ăn cháo hạt sen nhé, để tối nay tôi mua đồ về?

Thiên Vũ không quan tâm tới những lời Đồng Ái, chỉ lẳng lặng kê lại gối, chỉnh tư thế nằm thoải mái nhất cho cô.

Anh là một người ít nói. Đồng Ái cũng đã quen.

-Cảm ơn anh. Anh cũng nấu thêm phần cho mình đi. Đạo này anh hơi ốm.

Từ nhỏ đến lớn, ngoài ba ra, chưa ai nói với Thiên Vũ những lời quan tâm như vậy. Sau khi ông mất, càng có ít người để ý Thiên Vũ gầy yếu, mập ốm thế nào.

Anh gật đầu, cũng không nói gì thêm.

Đồng Ái cảm thấy trong người hơi mệt. Cô nhắm mắt...Nỗi lo về đứa bé trong bụng mấy ngày nay tạm thời cất xuống, mi mắt cô nặng trĩu. Thân thể cần được nghỉ ngơi.

Điện thoại Thiên Vũ reo lên. Anh nhìn số, nhận ra ngay đó là cuộc gọi của Phạm Vĩnh Hàn.

-Anh đang ở đâu? Đến gặp tôi ngay đi.

Anh ta cúp máy, giọng lại nhừa nhựa. Thiên Vũ tắt điện thoại. Đôi mắt sau cặp kính chợt ánh lên tia nhìn kỳ lạ. Đã bao lâu rồi, khi nào Phạm Vĩnh Hàn cảm thấy cô đơn mới nhớ đến anh?

Thiên Vũ trở thành người giải quyết những rắc rối cho Phạm Vĩnh Hàn. Từ việc nhỏ đến việc lớn. Lần gặp mặt đầu tiên, trong mắt Vĩnh Hàn không hề có anh.

Những lần sau, là cái nhìn của chủ nhân về hướng một con chó trung thành.

Gần đây là cái nhìn cũng là của chủ nhân tên nó tài đặc lực. Giải quyết những rắc rối cho Phạm Vĩnh Hàn gần như đã trở thành một bổn phận, một thứ công việc phải làm cho Thiên Vũ tự lúc nào.

Anh không từ chối nó...Nhưng bây giờ.

Thiên Vũ nhấn phím điện thoại, giọng vẫn bình thản, chỉ là có pha vào chút cảm giác không hài lòng.

-Tôi không rảnh. Anh thử tự mình giải quyết một lần đi.

* Đây là một câu chuyện gia đình đội lốt huyền huyền thôi. Mọi người không cần đặt nặng vấn đề “Quý - Thần” nhiều quá. Cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Sứ Giả Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 5: Nhặt Nhèo

Mối quan hệ của Thiên Vũ và Phạm Vĩnh Hàn rất khó diễn tả. Có lúc cũng thân thiết không rời, nhưng sau khi giải quyết xong công việc, Thiên Vũ thường là người chủ động lánh xa.

Phạm Vĩnh Hàn không phải là kiểu công tử kiêu ngạo, coi thường người khác. Tính anh thoải mái, hơn nữa Thiên Vũ là người làm được việc, bao nhiêu lần nếu không có Thiên Vũ công việc chắc sẽ khó giải quyết suôn sẻ. Ông Phạm rất trọng dụng anh ta. Anh hai cũng hết lời khen ngợi. Với Thiên Vũ, Vĩnh Hàn vừa xem đó là một trợ thủ đồng thời cũng muốn nuôi dưỡng tình bạn thân thiết hơn nữa. Tuy nhiên mọi thứ đã tan vỡ, sau buổi chiều nay.

Anh nghe mẹ gào lên giận dữ:

-Trong lòng ông luôn có thằng con hoang đó. Ông muốn tôi muối mặt bao nhiêu nữa đây?

Di chúc ông Phạm lập có tên của Thiên Vũ, thừa hưởng 5% cổ phần công ty và một căn nhà trong khu Tây Cửu Long đáng giá mấy triệu đồng.

Ông Phạm cũng không nhịn bà, gằn giọng:

-Bao năm nay nếu không có nó, công ty này có được như vậy không? Chỉ 5% cổ phần, trong khi thằng Vĩnh Hàn được tới 20%, bà còn muốn gì nữa?

Trong mắt ông Phạm, Vĩnh Hàn luôn chỉ là một thằng con gây họa, mãi mãi là cái bóng của Vĩnh Khải rồi bây giờ là Thiên Vũ sao?

Có cả tiếng Vĩnh Khải vang lên:

-Nếu mẹ không hài lòng thì ba không cần lập di chúc 5% cho Tiểu Vũ. Cứ lấy phần của con sang qua cho em nó. Mẹ thấy đủ chưa?

Anh hai cũng biết. Nhà này ai cũng biết. Chỉ có anh- Phạm Vĩnh Hàn là không biết mà thôi.

Trong mắt họ, anh là gì? Là kẻ thế nào?

Một tin nhắn gửi vội trong cơn say tới Thiên Vũ, đầy mỉa mai:

-Anh và tôi, ai là anh, ai là em hả?

Một lúc lâu sau, khi đã uống tới chai rượu thứ ba mới có tin nhắn phản hồi.

-Anh sinh tháng 1, tôi tháng 2 cùng năm.

Hai đứa cùng tuổi... Thế mà...

Phạm Vĩnh Hàn chậm chạp bấm chữ, giọng điệu càng lúc càng lộ rõ sự giận dữ, bị thương:

-Sao không nói cho tôi biết chứ? Chỉ có tôi là thằng ngốc mới tin, trên đời này có người như anh, chỉ làm công mà tận tụy với chủ như vậy. Thật là tài... Thật là ngốc. Chỉ có tôi thôi...

Lần này bên kia trả lời ngay:

-Có người như vậy chứ. Ba tôi!

Ba trong ký ức của Thiên Vũ là quản gia của nhà họ Phạm. Ông ít nói và tỉ mỉ, lúc nào cũng như một cái bóng lo mọi việc trong ngoài thật chu đáo. Cuối tuần người cha đó mới dẫn Thiên Vũ đi mua sách, đôi khi mỉm cười khi anh mang một vấn đề khó ra hỏi thăm. Ông không có kiến thức uyên bác, con người cũng không khéo léo, không dịu dàng. Nhưng ông vô cùng yêu thương Thiên Vũ. Chỉ có ông nhớ tới ngày sinh của Thiên Vũ, chỉ có ông mới thức trắng đêm khi Thiên Vũ bị bệnh thối.

Lúc đó ông Phạm vẫn ngủ. Nhà họ Phạm không cần Thiên Vũ, cũng chẳng ai nhớ tới anh.

Bây giờ Thiên Vũ gần ấy tuổi, anh đang thay thế vị trí cho ba trong nhà họ Phạm. Có khác chăng là, ba vốn là người chân chất, cũng không hiểu biết nhiều về kinh doanh. Thiên Vũ có ăn học hơn ông, dòng máu thương nhân có lẽ do người kia truyền lại nên anh đối với công việc tại công ty nắm bắt nhanh và có khả năng giải quyết linh hoạt, bản thân cũng có nhiều cách ứng phó kịp thời hợp lý. Thiên Vũ trở thành trợ lý cho Phạm Vĩnh Hàn một phần cũng do khả năng nhưng nguyên nhân lớn nhất có lẽ là do mối quan hệ huyết thống giữa hai người. Anh sẽ không hại Phạm Vĩnh Hàn, cũng sẽ làm tròn trách nhiệm với công ty.

Phạm Vĩnh Hàn nhận tin nhắn, đầu óc cũng từ từ tỉnh táo hơn một chút song cơn giận vẫn ứ đọng ở cổ. Thật khó mà chấp nhận chuyện này.

-Ai cũng được. Giờ anh đang ở đâu? Tôi muốn gặp anh!

Có gì ngoài vài lời nói không thể giải quyết tận gốc vấn đề đó chứ? Cùng lắm là để làm vui đi cơn giận trong lòng. Nhưng Thiên Vũ có làm gì cho anh ta giận? Những lời nói trách móc, anh cũng chẳng muốn nghe.

-Tôi mệt rồi. Lần sau nói chuyện đi.

Thiên Vũ định tắt máy thì có tin nhắn của Phạm Vĩnh Khải:

-Anh có chuyện muốn nói. Tiểu Hàn biết chuyện rồi.

Với Phạm Vĩnh Khải, quan hệ của cả hai tốt hơn một chút. Năm Thiên Vũ học trung học, Vĩnh Khải đã biết chuyện. Khi anh chuẩn bị thi đại học, Vĩnh Khải đã mua tài liệu cho Thiên Vũ, còn tới chờ anh đi thi nữa. Món quà đầu tiên Thiên Vũ nhận khi tốt nghiệp đại học là của Vĩnh Khải. Chiếc xe dù không đắt lắm nhưng bao năm qua Thiên Vũ cũng không đổi. Tình cảm với Phạm Vĩnh Khải cũng vậy. Vẫn là cảm giác kính trọng của một đứa em.

Nhưng trong lòng Vĩnh Khải, Vĩnh Hàn vẫn hơn Thiên Vũ rất nhiều...

Anh nhìn sang phía Đồng Ái. Cô đang nhắm mắt như ngủ. Cái bụng vẫn còn bằng phẳng, có ai biết, vài ngày trước thôi, Thiên Vũ từng rất sợ, bác sĩ sẽ bước ra từ trong phòng bệnh, nói với anh, cái thai không giữ được. Thiên Vũ, chút tình thương ảm áp cũng không có cơ hội nắm được trong tay.

Đồng Ái trở mình. Cô bất ngờ lẩn sát hơn vào người Thiên Vũ, còn thỉnh thoảng ôm lấy cánh tay anh, gối đầu, ngủ một giấc thật say.

Thiên Vũ thờ người một chút rồi chậm rãi đổi điện thoại sang tay trái, nhấn cho Phạm Vĩnh Khải:

-Tôi bạn. Có gì mai nói tiếp đi.

Điện thoại bị quăng vào một góc, Thiên Vũ tựa hẳn người vào tường, nhắm mắt. Tay vẫn được Đồng Ái ôm chặt, không muốn buông ra.

Bạn đang đọc truyện *Sứ Giả Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 6: 5% Cổ Phần

Sáng sớm Thiên Vũ rời bệnh viện đi làm. Cả đêm ngủ trên ghế cộng thêm một số chuyện khiến anh không giấu được vẻ mệt mỏi. Khi đến công ty thì vẫn còn sớm. Thiên Vũ vào trong căn phòng nhỏ được dành sẵn cho mình tắm rửa, ủi quần áo cho thẳng rồi mới bước ra ngoài.

Cả ngày không thấy Phạm Vĩnh Hân tới. Công việc thì vẫn phải làm. Cái gì có thể giải quyết Thiên Vũ cứ giải quyết. Những chuyện vượt quyền anh gom hồ sơ lại, cuối buổi tan tâm thì đến Phạm gia.

Cánh cửa này... Rất lớn. Lúc nhỏ khi theo ba vào nhà họ Phạm, Thiên Vũ từng đứng ngẩn ra.

Nó như một tòa lâu đài cổ tích vậy. Ba của Thiên Vũ là quản gia nhà họ Phạm nhưng anh không sống ở đó. Ông có một căn hộ chung cư nhỏ cách xa biệt thự. Khi Thiên Vũ còn nhỏ thì sau khi xong việc ở Phạm gia ông sẽ về với anh. Từ khi Thiên Vũ mười mấy tuổi, có thể tự lo cho mình thì công việc ở Phạm gia cũng càng lúc càng bẽ bộn, ba cũng ít khi được về nhà.

Hôm nay nhà họ đi Châu Âu nghỉ mát, ông phải ở lại biệt thự khá lâu nên mang Thiên Vũ đến ở cùng mình.

Đó cũng là lần đầu Thiên Vũ gặp Phạm lão gia. Ông ấy cao hơn ba nhiều, dáng người có lẽ do thường xuyên tập luyện thể thao nên khỏe khoắn, cường tráng. Khuôn mặt... khuôn mặt với những đường nét cương nghị, mắt sáng, mũi cao, môi mỏng. Rất đẹp trai. Hồi nhỏ chắc có rất nhiều người yêu thích ông ta.

Khi Thiên Vũ chào, ông ta khựng lại nhìn anh một chút, đôi mắt thoáng hiện một cảm xúc phức tạp... Bàn tay vuốt đầu anh cũng run run.

Đó là sự xúc động chăng?

Thiên Vũ không biết. Sau này ba nói cho anh biết, ông ấy rất thương mình, rất quan tâm mình, rất lo lắng cho mình. Ông ấy nhờ quản gia đi tìm kiếm Thiên Vũ, mang về nuôi, cung cấp tiền bạc nuôi anh lớn, cho anh đi học, không để anh thiếu thốn thứ gì.

Có đấy chứ? Cái mà Thiên Vũ thiếu, không phải là tình thương, không phải là sự quan tâm sao?

Trong lòng anh, từ nhỏ đến lớn, chỉ có một người ba duy nhất. Ba không biết giải các bài toán khó, ba chỉ biết nấu những món ăn ngon, ba chỉ biết lắng lắng đi sau Thiên Vũ. Chỉ có ba trong những ngày giá rét hồi han Thiên Vũ, nấu trà gừng giữ ấm cho anh.

Thiên Vũ không hận ai cả, không cảm thấy cuộc đời đối xử với mình có gì tệ bạc. Ông Phạm vẫn là con người có trách nhiệm. Tuy chỉ là một loại trách nhiệm lén lút, một loại trách nhiệm không dám cho người khác thấy. Thiên Vũ vẫn cảm ơn ông vì đã có trách nhiệm với mình.

Ngoài anh ra, ông ấy còn có một Phạm gia êm ấm. Thiên Vũ sẽ không đi lại con đường ông Phạm từng đi. Nếu có một đứa bé, anh sẽ cùng mẹ nó chăm lo cho con cái. Không yêu thì sẽ không kết hôn, không để người bạn chung gối chịu cảnh đồng sàng dị mộng. Tránh lại có một Thiên Vũ khác ra đời, nhìn cuộc sống bằng cái nhìn lạnh lẽo như anh.

Bà Phạm ngồi trong phòng khách, không thèm nhìn tới Thiên Vũ, cũng không đáp lại lời anh:

-Chào bà.

-.....

-Tôi muốn gặp anh Phạm. Có một số văn kiện cần anh ấy ký.

-Nó không có nhà.

-Vậy gặp ông Phạm cũng được ạ.

-Cậu đừng nghĩ có ông ấy đằng sau chống lưng thì sẽ có vị trí trong nhà này. Tôi nói cho cậu biết, thà tôi đem 5% cổ phần ra đi làm từ thiện cũng không cho cậu hưởng. Đồ con hoang. Cậu có tư cách gì chứ? Cậu...

Thiên Vũ nhanh chóng hiểu ra ý tứ sau những lời bà Phạm. Tiểu thư nhà giàu luôn sống trong nhung lụa đôi khi cũng rất ấu trĩ. Anh mỉm cười:

-Chuyện đó đâu chỉ có mình bà chủ quyết định được. 5% cổ phần của công ty là một số tiền không nhỏ, nếu bà đem đi làm từ thiện cũng phải thông qua hội đồng quản trị. Lúc đó không biết bà chủ sẽ trả lời thế nào thôi.

-Cậu...

-Thôi đừng ồn ào quá!- Ông Phạm xuất hiện trên những bậc thang lầu- Bà đừng làm âm ỉ nữa. Thiên Vũ, cậu vào đây.

Trong căn phòng làm việc, ông Phạm nhìn những tập tài liệu trước mắt, thờ dãi:

-Nó không tới công ty à?

-Không ạ...Sáng giờ không thấy cậu ấy.

-Số hợp đồng này cậu mang cho Vĩnh Khải chưa?

-Chưa ạ. Nhưng thư ký Đồng của anh ấy báo lại là chiều nay đại thiếu gia phải sang Mỹ công tác. Ông xem và ký những văn kiện này đi ạ...Tôi đã xem xét và ghi chú rõ trong đây rồi.

Thằng nhóc này, làm việc vô cùng cẩn trọng và tỉ mỉ. Cũng như Mạnh quân gia ngày đó, cũng phản phát giống Lam Vi...

Lam Vi...

Lại một tiếng thờ dãi.

-Chủ tịch...

-Được rồi.

Ông Phạm xem lại hồ sơ rồi đặt bút ký. Thiên Vũ nhận lấy, cúi chào, định ra về.

-Tiểu Vũ...

-Dạ?

Ông im lặng một chút rồi lên tiếng, giọng nói thoáng có chút bi thương.

-Chuyện lúc này...cậu đừng để ý. Việc tôi để lại 5% cổ phần cho cậu không có gì phải áy náy. Cậu cũng đã bỏ bao nhiêu công sức cho công ty. Xứng đáng...xứng đáng mà.

Thiên Vũ nhìn ông. Tóc bạc nhiều qua năm tháng. Người cũng gầy đi.

-Chủ tịch đem 5% cổ phần ra cho người ngoài dù là có công cũng khó ăn khó nói với thành viên hội đồng quản trị. Nếu ông muốn, có thể quy đổi ra tiền mặt cũng được, âm thầm chuyển vào tài khoản của tôi, không cần nói đến cổ phần.

Anh lặng lẽ lui bước. Phía bên ngoài, vẫn là ánh mắt thù địch của bà Phạm. Nhưng Thiên Vũ đã quen rồi.

Anh nhớ tới lời bác sĩ buổi chiều có nói. Họ siêu âm cho Đồng Ái, phát hiện thai của cô đã ổn định, nhưng vẫn còn yếu, cần phải tịnh dưỡng nhiều.

Thời gian qua năm viện chưa tới 10 ngày, số tiền chi ra đã tới gần mười ngàn. Chi phí thuốc men, chăm sóc thai phụ. Đồng Ái không thể đi làm nữa. Sắp tới Thiên Vũ cần phải lo lắng nhiều lắm. Số tiền tiết kiệm trong ngân hàng chỉ có mấy trăm ngàn, chắc chắn không thể nuôi lớn một đứa trẻ khỏe mạnh và bình an được. Còn bao nhiêu chi phí khác nữa. Nếu...Đồng Ái sau này kết hôn cùng người khác, anh cũng phải dự trù khoản tiền cô ấy đòi hỏi để Đồng Ái khỏi tranh chấp quyền nuôi con với mình. Chắc cũng không ít. Nếu không có tiền sẽ khó mà làm nhiều việc. 5% cổ phần sẽ là một số tiền không nhỏ chút nào.

Ông ấy, bỏ ra 5% để lương tâm thanh thản. Thiên Vũ nhận lại 5% đó để giữ lại cho mình một thứ tình thâm.

Hong Kong se lạnh. Thiên Vũ nhắm mắt. Mọi thứ rồi sẽ ổn thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sứ Giả Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 7: Mệt Mỏi

Chiều hôm ấy, tài khoản Thiên Vũ đã được chuyển vào một số tiền lớn. Anh nhận tiền trong một tâm trạng không vui cũng không buồn.

Số tiền này, giống như một sự cắt đứt. Thiên Vũ bỗng có cảm giác mệt mỏi. Đã bao năm ở cạnh người nhà họ Phạm, tính ra anh cũng không nợ gì họ. Phạm Vĩnh Khải là người tài giỏi, nhưng những ngày đầu khi anh mới tiếp quản công ty, Thiên Vũ cũng đã hỗ trợ anh ta khá nhiều. Vị trí trợ lý này không chỉ vì mối quan hệ huyết thống kia mà có được. Mọi chuyện gần như vỡ lẽ, Vĩnh Hân biết chuyện mà Vĩnh Hân lại là giới hạn trong lòng Vĩnh Khải và bà Phạm. Bà Phạm như thế nào, Thiên Vũ không quan tâm lắm. Nhưng Vĩnh Khải cũng có một vị trí nhất định trong lòng anh. Thiên Vũ không muốn mối quan hệ của anh và “người anh trai” đó sẽ thay đổi. Chút ân tình Vĩnh Khải dành cho Thiên Vũ, dù nhỏ nhưng anh mãi mãi sẽ không quên.

Khởi đầu là một lá đơn xin nghỉ phép. Trừ khi ba mất, Thiên Vũ chưa từng có ngày nghỉ nào. Ngay cả thời điểm Vũ Yến mang thai, phá thai, Thiên Vũ cũng chẳng cho phép mình nghỉ ngơi một ngày nào.

Đồng Ái cũng xuất viện. Thiên Vũ rất ti mi, cẩn thận dìu cô vào nhà. Gặp thím Căn, cậu Phúc dưới sảnh và ngoài hành lang, thấy vẻ ngạc nhiên của mọi người, anh chỉ cười nhẹ:

-Đây là Đồng Ái.

-À...Chào Tiểu Ái...

Thím Căn và cậu Phúc đều nhìn Đồng Ái với vẻ tò mò pha lẫn vui mừng. Thằng bé Tiểu Vũ này, có lẽ giờ đã tìm được cô gái thích hợp cho mình. Nhìn Đồng Ái đi đứng thận trọng, thím Căn bỗng hỏi ngay:

-Thím nhiều chuyện chút...Hình như con có...có rồi phải không Tiểu Ái?

Đồng Ái cũng đã qua thời thiếu nữ hờ ra là đồ mặt nhưng nghe người khác trực tiếp hỏi mình chuyện đó cảm giác ngại ngần là không thể tránh được. Mặt cô bắt gặp đỏ lên, ấp úng:

-Dạ...con...

-Mẹ hỏi gì kỳ vậy? -Cậu Phúc cười ha hả- Chuyện đám trẻ mà. Nhưng được vậy thì chắc chú Mạnh cũng yên lòng. Tiểu Vũ cũng tới lúc lập gia đình rồi.

Tạm biệt hai người hàng xóm tốt bụng nhưng cũng hơi...nhiều lời, Đồng Ái bước theo Thiên Vũ. Ngôi nhà vắng chủ nhân vài ngày vẫn rất gọn gàng, chỉ có chút bụi bẩn. Thiên Vũ cầm túi mang vào phòng, còn cẩn thận mở cửa cho cô:

-Cô nằm nghỉ đi. Tôi đi nấu cháo cho.

-Tôi cũng khỏe rồi -Đồng Ái vội lên tiếng ngăn lại- Để tôi tự nấu được mà.

-Bác sĩ dặn cô phải tịnh dưỡng mà. Nấu có một ít cháo thôi, để tôi.

Thiên Vũ là một người tốt. Đồng Ái cảm nhận rất rõ điều đó. Chuyện cô gái kia nói ngày trước, cô không còn tin tưởng nữa. Tay sờ nhẹ lên bụng. Bé con à, con sẽ có một người cha rất tốt. Chúng ta...

Chúng ta...

Đồng Ái khựng lại. Cô và Thiên Vũ, ngay lúc này còn ràng buộc là đũa trẻ, nhưng sau này quan hệ của họ sẽ trở thành như thế nào đây?

Trong bếp Thiên Vũ cũng chuyên tâm nấu cháo. Ngoài phòng khách bỗng nhiên có tiếng chuông reo.

Anh bước ra ngoài, cùng lúc Đồng Ái cũng vừa trong phòng nghỉ đi tới. Thiên Vũ chau mày:

-Đã nói là cô cứ nghỉ ngơi đi mà. Thai mới vừa ổn định, không nên cử động nhiều.

-Không sao đâu... Ở trong phòng hoài cũng cảm thấy buồn chán. Bác sĩ nói, thỉnh thoảng cũng nên vận động, có điều đừng quá sức thôi.

Thiên Vũ định nói gì thêm nhưng tiếng chuông cửa ngày càng lớn. Anh đành phải bước tới bên cửa. Phía ngoài là Phạm Vĩnh Khải:

-Tiểu Vũ...

Vĩnh Khải vừa đi công tác nước ngoài về thì nhận được tin Thiên Vũ nghỉ phép. Phạm Vĩnh Hân nghĩ việc thời gian qua, nghe nói mấy ngày đầu thì say xin, bây giờ lại đột ngột bỏ đi du lịch ở đây đó không liên lạc được. Công việc ở công ty chất đống. Quan trọng hơn nữa là chuyện ông Phạm chuyển một số tiền lớn vào tài khoản Thiên Vũ. Mẹ anh mỉa mai, nói “Thằng con hoang cuối cùng cũng đã tỏ rõ thái độ, đòi tiền im lặng”. Song Vĩnh Khải hiểu rõ, Thiên Vũ không phải là dạng người như vậy. Nó lấy tiền, nhất định là có nguyên nhân, giống như mấy năm trước từng phải lo cho cô gái tên Bành Vũ Yến. Bây giờ...

Một cô gái khác đang ở cạnh nó. Dáng điệu xanh xao mỗi một. Lại lập lại chuyện trước đây chẳng?

-Anh nghe nói em xin nghỉ phép. Chuyện ở công ty hiện nay thì em biết rồi. Đơn nghỉ phép không duyệt được đâu em

Lần đầu tiên từ khi gặp mặt, Đồng Ái nhìn thấy một biểu hiện vừa như một mối, lại vừa như chán nản của Thiên Vũ. Anh xoa thái dương, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn:

-Chúng ta ra ngoài nói chuyện đi.

Trước khi đi, Thiên Vũ còn cẩn thận dặn dò Đồng Ái:

-Cô nằm nghỉ thêm một chút. Nếu tôi có về trễ thì cứ lấy cháo đã hâm nóng trong bếp mà ăn nhé. Nhớ ngủ sớm một chút. Khi nào về, tôi sẽ tự biết mở cửa mà.

Bạn đang đọc truyện *Sứ Giả Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 8: Bùng Nổ

Không hiểu sao, Thiên Vũ đã dặn vậy nhưng Đồng Ái lại không ngủ được. Cô thức mãi, tới khi có tiếng khóa lách cách bên ngoài.

Thiên Vũ về... Đồng hồ đã hơn 12 giờ đêm. Đồng Ái nghe tiếng ly vỡ loảng xoảng bên ngoài. Cô vội khoác thêm áo, bước ra ngoài.

Thiên Vũ đang rót nước uống. Hình như anh đã ngà ngà say nhưng vẫn còn nhận ra Đồng Ái, giọng vẫn rất nhẹ nhàng:

-Đánh thức cô à? Xin lỗi...

-Không – Nhìn thấy người đàn ông say rượu, Đồng Ái chợt thấy mùi lòng. Cô bước tới gần anh hơn- Anh mệt không? Tôi pha trà giải rượu cho anh.

-Không cần. Cô đi ngủ đi... Tôi không sao.

Thiên Vũ không ngờ, mình vẫn có thể đau lòng đến vậy. Mình vẫn có thể ganh tỵ, vẫn có thể so sánh, vẫn có thể tủi thân.

Ông Phạm thì không cần nói tới. Từ nhỏ đến lớn, Thiên Vũ chỉ có một người cha.

Nhưng anh trai thì khác. Khi Vịnh Khải đến gặp anh lần đầu tiên. Dù Thiên Vũ tỏ thái độ lạnh lùng bình thản, gọi anh ta là “cậu hai” Vịnh Khải vẫn không bài xích, cũng không bỏ cuộc. Anh ta nhìn Thiên Vũ bằng đôi mắt bao dung của một người anh.

Là một người anh thật sự. Thiên Vũ đã từng nghĩ, trên đời mình vẫn còn một anh trai.

Ngày anh thi đại học, Vịnh Khải ở bên ngoài chờ đợi. Lúc Thiên Vũ thi xong, anh ta từ xa tiến lại, hỏi thật dịu dàng:

-Làm bài được không em?

Sau đó thỉnh thoảng lại đến trường, cho Thiên Vũ một ít tiền sinh hoạt. Dù anh không nhận, Vịnh Khải vẫn nghiêm mặt:

-Nhận đi. Nghe lời anh đi!

Bao nhiêu ký ức... Bao nhiêu chuyện. Đủ cho Thiên Vũ âm thầm thừa nhận, Vịnh Khải là anh trai. Anh cũng có một anh trai.

Song... Minh có quá ảo tưởng. Vị trí em trai chỉ tồn tại bằng sự thương hại. Vịnh Khải chưa hề la mắng anh. Chỉ có dịu dàng, chỉ có những món quà thiên về vật chất. Khác hẳn với cách anh ta đối xử với Vịnh Hàn.

Vịnh Hàn bị Vịnh Khải mắng không biết bao lần. Nhưng đằng sau sự tức giận đó là sự quan tâm đến em trai từng li từng tí. Đặt Thiên Vũ bên cạnh Vịnh Hàn, cũng chính là một biểu hiện của yêu thương.

Thiên Vũ, cũng chỉ là một đứa con ngoại hôn làm được việc. Đặt trường hợp anh như Vịnh Hàn, không có khả năng gì trong việc kinh doanh, không giúp được Phạm gia, có lẽ Vịnh Khải cũng sẽ dần quên anh ta còn có một đứa em.

Không như Vịnh Hàn, dù tùy hứng, dù làm công ty rồi tung lên, anh trai ngoài những lời trách móc nhẹ nhàng vẫn vô cùng lo lắng, không biết giờ này anh

ta đang ở đâu, đang phải sống thế nào.

Đó là tình thâm ruột thịt. Không như anh, chỉ là cái bóng trong đời họ. Không có cũng chẳng sao.

-Anh còn nói là không sao nữa- Đồng Ái lo lắng- Tôi thấy, hình như anh uống nhiều lắm mà.

Mạnh Thiên Vũ... Một kẻ cuối cùng vẫn phải nhờ đến sự thương hại của người khác. Một kẻ vẫn phải cần người khác mới sống được hay sao?

-Tôi nói là cô đi ngủ đi mà... Cô không lo cho cô, cũng phải nghĩ cho con chứ.

Thiên Vũ rất chờ mong đứa bé. Vì nó sẽ là thứ thật sự thuộc về anh. Anh có thể thả lỏng mà thương yêu nó. Nó cần Thiên Vũ. Cần một người cha yêu quý nó thật lòng.

-Nhưng nếu ba nó bị một thì sẽ rắc rối cho con lắm- Đồng Ái chứng tỏ, khi cần bướng bỉnh cô sẽ rất bướng- Anh phải đi nghỉ đi thì tôi và con mới yên ổn được. Anh...

Thiên Vũ thỉnh thoảng ôm lấy cô. Anh không say. Chỉ là muốn ôm lấy một cái gì đó hiện hữu. Thì ra khi say Thiên Vũ sợ cô đơn đến vậy. Anh ghét bóng tối. Ghét cảm giác mình chỉ có một mình lúc này biết bao nhiêu.

-Ngủ với tôi đi... Đừng bỏ tôi một mình. Đừng...

Trên chiếc giường nhỏ, Thiên Vũ nhắm mắt. Có lẽ anh đã ngủ. Đồng Ái đang nằm trong lòng anh, gối đầu lên ngực anh...

Thiên Vũ ngủ rất ngon. Giấc ngủ không mộng mị. Nhưng chỉ cần Đồng Ái trở mình, anh sẽ ôm chặt lấy cô.

Anh sợ cô đơn. Sợ người khác bỏ rơi mình.

Điện thoại trên người Thiên Vũ chợt rung lên. Anh vẫn chưa bỏ điện thoại ra ngoài... Đồng Ái hơi chồm người ra trước, nhẹ nhàng cầm lấy nó, đưa lên tai:

-Alo?

-Cho hỏi... Tiểu Vũ đang ở đó phải không?

Phạm Vĩnh Khải cũng không ngờ tới phản ứng của Thiên Vũ. Thắng bé bao năm trời im lặng, cuối cùng cũng đã hỏi anh:

-Anh chỉ có một em trai thôi, phải không anh hai?

Là hai tiếng “anh hai” đó... Vĩnh Khải nghẹn ngay cổ họng. Đúng là anh đã quan tâm tới Vĩnh Hàn nhiều hơn Thiên Vũ. Vì thằng bé là người kín đáo. Vì nó chừng chạc và giỏi giang hơn Vĩnh Hàn... Nhưng bao nhiêu lý do đưa ra cũng không thể thay đổi được sự thật. Trong lòng anh, Vĩnh Hàn luôn là đứa em trai ruột thịt. Bao nhiêu sai lầm của nó, anh đều có thể bỏ qua được. Vì Vĩnh Hàn, Vĩnh Khải có thể làm nhiều việc. Nhưng Thiên Vũ... Chỉ là cảm giác áy náy. Chỉ là ràng buộc của bốn phận. Nếu nó làm hại Vĩnh Hàn hay lợi ích của Phạm gia, Vĩnh Khải cũng không thể bỏ qua.

Anh chưa bao giờ nghĩ, nó cũng xem anh như một người anh hai. Nó cũng thương anh. Nó cũng cần anh...

Thiên Vũ đã khóc. Lần đầu tiên nó khóc trước mặt anh.

-Tôi sẽ trở lại công ty, tới khi nào cậu ba trở về... Được chứ cậu hai?

Nước mắt vẫn còn trên mặt nhưng Thiên Vũ lại lạnh lùng như cũ. Nó bước đi thật nhanh. Tiếng anh hai không còn trên miệng nữa. Thiên Vũ rời khỏi quán rượu. Đến khi Vĩnh Khải đuổi theo ra ngoài thì nó đã lên xe, phóng thật nhanh. Qua lớp cửa kính, gương mặt bình thản, lạnh như băng.

Vĩnh Khải vội vàng gọi điện. Thiên Vũ không nghe. Tới bây giờ mới kết nối được... Đồng Ái giọng nhẹ tênh:

-Anh ấy mệt nên ngủ rồi ạ.

-Vậy à?

Vĩnh Khải định nói thêm gì nữa. Nhưng Đồng Ái lại nhẹ nhàng:

-Anh ấy ngủ say lắm. Tôi nghĩ, có gì ngày mai anh gọi lại được không?

Có vẻ ngập ngừng, rồi Vĩnh Khải cũng đáp lại:

-Vâng... Làm phiền cô nhân là có Phạm Vĩnh Khải tìm...

-Vâng.

Đồng Ái tắt điện thoại... Cô hơi nghiêng người tới chỗ Thiên Vũ, nắm nhẹ lấy bàn tay anh, đặt lên bụng của mình.

Con hãy giúp ba con bình an nhé. Để ngày mai, mọi việc đã trở thành chuyện của hôm qua.

Bạn đang đọc truyện *Sứ Giả Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 9: Lời Hẹn

Sáng hôm sau, Thiên Vũ trở mình khi có mùi hương xộc vào mũi. Một mùi rất thơm.

Là mùi cháo. Cháo bát bửu thơm ngon.

Đây là một loại cháo bổ dưỡng nhưng cũng rất khó nấu, phải thức dậy nấu từ sớm, phải tốn công sức canh lửa, nêm nếm hương vị để có được món ăn ngon.

Từ nhỏ tới giờ, Thiên Vũ ăn món này chỉ có một, hai lần. Lần đầu tiên là khi ba lấy từ biệt thự về sau một buổi tiệc lớn, lần thứ hai là trong tiệc mừng Vĩnh Hân ở nước ngoài về, chính thức nhậm chức tại công ty.

Bây giờ, món này được bàn tay một cô gái nấu, ngay ở nhà anh.

-Anh ăn đi. Cháo còn nóng.

-Vâng...

Món ăn không mặn cũng không nhạt, Thiên Vũ đã ăn không ít mỹ vị, nhưng anh biết, đây sẽ là hương vị anh không thể nào quên.

Khi con người ta mệt mỏi, có phải sẽ rất yếu lòng không?

Thật ra, thời gian trước Thiên Vũ cũng từng có thời gian mệt mỏi. Khi ấy, anh chỉ muốn về nhà, có ai đó quan tâm đến mình.

Vũ Yến đang mang thai. Thiên Vũ mới bước vào nhà, cô đã hỏi rất nhiều chuyện. Không hề hỏi han anh mỗi một thế nào, chỉ trách Thiên Vũ đã không quan tâm tới mình, không nhớ tới mình.

Cô còn mang đứa bé ra, yêu cầu anh phải chọn. Nếu không kết hôn, Vũ Yến cũng chẳng muốn đứa con này.

Thiên Vũ vô cùng mệt mỏi. Anh đã bảo: “Tùy cô”.

Đúng là tùy cô. Sau đó thì...

Thiên Vũ đã có biết bao ân hận. Anh ước gì mình có thể trở lại thời gian ấy. Ước gì mình kiềm chế được sự mệt mỏi, sự chán chường. Ước gì mình không quá lạnh nhạt. Ước gì mình có thể cho cô ấy một hy vọng để đứa bé có thể ra đời.

Con của anh...

Một cô bé xinh đẹp. Ba còn chưa biết con có hình dáng thế nào mà.

Về mặt ngơ ngẩn của Thiên Vũ làm Đồng Ái càng lo lắng. Cô lay nhẹ vai anh:

-Anh sao vậy? Cháo không ngon à?

-Không...-Thiên Vũ cười khẽ- Ngon lắm.

-Ngon thì anh ăn hết đi.

Màn trong phòng Thiên Vũ thường xuyên kéo lại, Đồng Ái kéo lên, để ánh nắng tràn vào.

Chói mắt, nhưng nhìn mãi sẽ quen.

-Tối qua có người gọi điện tìm anh. Nói là tên Phạm Vĩnh Khải.

Là anh ấy... Vẫn còn cần đến mình mà.

Thiên Vũ nhìn sang bên cạnh. Chấn mệm bên cạnh anh hơi lún xuống. Còn có một sợi tóc dài.

Đồng Á hiểu ý nghĩa cái nhìn đó. Cô ngáp ngừng:

-Tối qua là anh bảo...anh bảo tôi ở lại...Tôi...tôi và anh...không có gì đâu.

-Tôi chưa từng hỏi, cô Đồng...Hiện giờ, cô Đồng có ý định sẽ tìm một người bạn trai không?

Thiên Vũ hỏi. Đồng Á ngẩn ngơ:

-Tôi...

-Nếu cô không có ý định đó thì...tôi nghĩ...chúng ta có thể thay đổi quan hệ một chút. Việc kết hôn cũng dễ dàng hơn trước nhiều rồi.

Đồng Á hoàn toàn á khẩu. Cô chỉ nhìn Thiên Vũ trân trối. Anh lẳng lặng bước xuống giường, vừa thu gọn mền gối, vừa nói rất tự nhiên:

-Tôi muốn cầu hôn cô. Cô Đồng, cô lấy tôi đi! Dù sao có cả cha và mẹ ở chung một mái nhà cùng chăm sóc cũng tốt cho con của chúng ta hơn.

Đây là một lời cầu hôn không lãng mạn. Nhưng Đồng Á đã qua tuổi, không cần lãng mạn nữa rồi.

Thiên Vũ mở ngăn tủ, lấy ra một chiếc hộp nhỏ, mở nắp hộp ra:

-Ba tôi trước đây là quản gia của nhà họ Phạm. Lương tháng của ông cũng khá, nhưng dùng để góp căn nhà này và nuôi tôi ăn học, cuối đời chỉ dư lại hơn mười mấy ngàn. Ông đã mua chiếc nhẫn này cho tôi, nói là sau này để lại cho con dâu. Cô Đồng, cô có muốn nhận nó không?

Thêm một lời cầu hôn nữa. Lần này trực tiếp hơn.

Đồng Á từng nghĩ, mình không cần có đàn ông cũng được. Nhưng sau sự việc vừa qua cô mới thấy, một người phụ nữ đơn độc, bụng mang dạ chửa, nếu không có sự hỗ trợ từ người khác, có lẽ sẽ rất khó khăn.

Cô muốn đứa bé thuận lợi chào đời, không muốn con có biến cố gì. Cô muốn con luôn vui vẻ. Mà có đứa trẻ nào vui vẻ khi ra đời, khi lớn lên trong gia đình cha mẹ không thể sống cùng nhau.

Chiếc nhẫn trong tay Thiên Vũ. Đồng Á cầm lấy, đeo vào:

-Tôi nhận lời. Anh Mạnh, từ nay, mẹ con tôi nhờ anh chăm sóc.

-Cảm ơn cô...

Thiên Vũ bất ngờ ôm lấy Đồng Á. Giọng anh cũng nhẹ tênh:

-Sau khi đăng ký kết hôn xong, chúng ta sẽ là vợ chồng thật sự. Mong rằng cô và tôi sẽ sống vui vẻ, cùng chờ đợi đứa bé ra đời. Cảm ơn cô!

Bắt đầu là hoang đường.

Diễn biến luôn kỳ lạ.

Ngay cả khi Thiên Vũ hôn cô bây giờ, Đồng Á cũng cảm thấy không chân thật. Nhưng cô vẫn hơi hé môi, tay ôm lấy người anh...

Thiên Vũ rất biết khống chế. Anh chỉ hôn nhẹ lên môi Đồng Á như một lời xác nhận quan hệ của họ. Thai của cô vừa mới ổn định, anh cũng không muốn có gì bất ổn cho mẹ con của hai người.

Bạn đang đọc truyện *Sứ Giả Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 10: Đứa Bé

Sang tuần, Đồng Á và Thiên Vũ hoàn thành thủ tục kết hôn.

Thiên Vũ cũng quay lại công ty giải quyết cho xong công việc. Nhưng việc thì có lúc nào xong.

Hết hợp đồng này tới hợp đồng khác, Vịnh Hàn vẫn như bóng chìm tăm cá. Thái độ của Vịnh Khải đối với anh cũng thay đổi. Thiên Vũ có cảm giác như anh ta đang cố tìm mọi cách bù đắp cho mình. Song đã gọi là bù đắp thì có bao giờ đủ? Tình cảm thiếu vắng bao nhiêu năm, muốn bù đắp thì có thể bù đắp đủ sao?

Đồng Ái và Thiên Vũ chính thức trở thành vợ chồng sau ngày đăng ký kết hôn đó. Mọi thứ bắt đầu và kết thúc trong sự tự nguyện của cả hai.

Đồng Ái nhắm nghiền mắt. Đèn đã tắt. Thiên Vũ từ từ cúi xuống. Môi anh lạnh. Môi cô cũng lạnh. Hai làn môi lạnh lẽo chạm vào nhau.

Hai thân thể xa lạ. Từ từ hòa quyện. Từ từ sưởi ấm lẫn nhau.

Kiếp trước, mỗi lần quan hệ, Hà Lam Giang đều làm rất mạnh, kết thúc rất nhanh. Anh ta không quan tâm tới cảm giác của Đồng Ái. Xong việc là lăn ra ngủ. Cô như một cái máy làm cho xong bốn phận, lòng thầm cầu nguyện, lần này sẽ mau có một đứa bé đến với mình.

Kiếp này, trong bụng Đồng Ái đã có một đứa trẻ. Nhưng cô vẫn làm chuyện vợ chồng với Thiên Vũ. Đó cũng là một cách làm quen, một cách xóa đi khoảng cách của hai người sao?

Thiên Vũ làm mọi chuyện rất từ tốn, chậm rãi. Từ bước dạo đầu, đợi Đồng Ái có phản ứng, thân thể có dấu hiệu sẵn sàng mới chậm rãi tiến vào cô.

-Em có đau không? Đau thì nói nhé, tôi sẽ chậm lại...

Đồng Ái đau chứ! Dù sao kiếp này cô cũng chỉ mới lên giường một lần với anh thôi. Kinh nghiệm không có nhiều. Thân thể vẫn chật chội, khó lòng tiếp nhận được sự xâm nhập của dị vật bên ngoài.

-A...

-Đau sao?

Thiên Vũ ngừng lại. Anh còn cúi xuống hôn nhẹ lên môi Đồng Ái, tay xoa lưng cô, ve vuốt nhẹ nhàng.

Đồng Ái rướn người lên một chút, cố gắng mở chân ra rộng hơn, quần lấy hông anh. Nghe nói đó là một tư thế tốt, đảm bảo sự xâm nhập của người đàn ông tới chỗ sâu nhất của tử cung, đồng thời cũng khiến người nữ dễ đạt tới cực khoái, giảm bớt đau đớn.

Đã làm vợ, chuyện thân mật này làm sao tránh khỏi. Nhưng Thiên Vũ là người đàn ông tốt. Anh rất quan tâm tới cảm xúc của cô, làm cũng rất nhẹ nhàng... Đồng Ái chỉ thấy đau lúc đầu, sau đó có chút tê dại. Lần đầu trong đời, cô cảm thấy thích sự va chạm, sự xâm nhập đó... Tay cũng ôm chặt lấy anh, vô thức muốn Thiên Vũ tiến vào sâu hơn, yêu mình đậm đà hơn...

-Anh nấu cháo rồi. Em ăn rồi đi khám thai nhé! Nhớ đi taxi, đừng đi xe buýt biết không?

Khi Đồng Ái thức dậy, Thiên Vũ đã đi làm. Chỉ có một tờ giấy dán trên tủ lạnh. Nhưng cô lại thấy rất ấm lòng.

Còn một tờ giấy khác dán phía dưới. Một dòng P/S cũng rất dễ thương:

-Hay là em đợi anh về được không? Anh đưa em đi!

Anh không yên tâm để Đồng Ái đi một mình. Thai của cô xảy ra sự cố ngày đó từng làm Thiên Vũ một trận kinh sợ. Nhưng bây giờ bên cạnh sự sợ hãi là lo lắng. Lo lắng của một người thân dành cho một người thân.

Đồng Ái ăn cháo, thay quần áo rồi bước ra ngoài. Cô đón taxi. Thai đã 13 tuần tuổi, đã có thể siêu âm rồi.

Thai 3 tháng đã có đầy đủ cơ quan của cơ thể, đã là một con người.

Con cô đã là một con người, có hình có dạng. Hôm nay Đồng Ái đã có thể nhìn thấy con rồi.

Trên không gian cao rộng, con người không ai thấy được một đôi cánh đen trên vai chàng thanh niên trẻ. Đồng Ái đang mỉm cười hạnh phúc, nhưng nụ cười đó rồi sẽ tồn tại được bao lâu?

Một bào thai quý, tồn tại bên cạnh một thiên sứ trong sáng. Phần thiết thời sẽ luôn thuộc về phía thiên sứ. Ngẫm đi ngẫm lại, anh không bao giờ muốn thiên sứ của mình phải đối diện với một mối nguy cơ như thế. Có lẽ tạm thời em chưa thể gặp được mẹ em.

Quý và em đều trở thành hai khối thịt trong bụng cô ấy. Nó không đủ sức phản kháng, dù là sự tấn công của con người.

Bên trong phòng khám, bác sĩ Hà nhìn người phụ nữ đang háo hức chờ đợi trước mắt mình. Bà biết cô gái này... Cô ấy rất chăm chỉ thăm khám sau khi giữ được thai ổn định, hầu như cứ 2 ngày lại tới phòng khám kiểm tra tình trạng thai một lần.

Bây giờ lại... Tình huống này...

Nhưng bà không thể không nói. Không thể giấu người mẹ chuyện này.

-Chị Mạnh à...Chúng tôi cũng đã kiểm tra độ mờ da gáy. Chỉ số là 3.5mm.

Sự ngập ngừng của bác sĩ khiến một cảm giác bất an tràn ngập trong lòng Đồng Ái. Cô vội hỏi ngay:

-Có nghĩa là sao bác sĩ? Con tôi...Con tôi thế nào ạ?

-Thai có độ mờ da gáy từ 3 mm trở lên có khả năng mắc hội chứng Down. Bào thai của chị tới 3,5mm. Nguy cơ là rất cao.

Bị down? Tay chân Đồng Ái lạnh toát. Hình ảnh đứa bé đầu to, thân nhỏ, ngơ ngẩn ngẩn ngẩn hiện ra trước mặt Đồng Ái. Tay cô vô thức xoa bụng. Con của cô...Lẽ nào...

-Chúng tôi chưa kết luận chính xác. Giờ thì chúng tôi sẽ làm thêm một số xét nghiệm để kiểm tra lại các nguy cơ...Chị cũng không cần căng thẳng quá, hy vọng sẽ có kết quả khả quan hơn.

-Vâng...Cảm ơn bác sĩ...

Nếu bào thai ra đời sẽ bị dị tật, vậy Đồng Ái sẽ làm gì? Cô sẽ phải làm gì?

Đứa trẻ sẽ không biết gì cả. Không nhận thức được gì...Chỉ là một cái xác biết ăn biết uống. Xã hội sẽ không cần nó. Nó chỉ là một gánh nặng của mọi người, của xã hội này thôi.

Ai sẽ chấp nhận nó? Đồng Ái có thể chấp nhận, có thể chịu đựng một đứa bé thế hay không?

Bạn đang đọc truyện *Sứ Giả Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 11: Quyết Định Ra Sao?

Các xét nghiệm phụ sau đó được tiến hành đều kết luận: đứa bé trong bụng Đồng Ái có nguy cơ bệnh down cao.

Bác sĩ Hà nhìn Đồng Ái đang thờ thẫn, không khỏi đau lòng:

-Còn 1 lần xét nghiệm khi thai được khoảng 16 tuần nữa. Chúng tôi dự định chọc ối để xem xét tình hình em bé, khi đó sẽ chắc chắn nguy cơ hơn. Nhưng mà...

Hơn 80% nguy cơ...20% còn lại, con cô có nằm trong số đó không?

Độ mờ da gáy lên tới 3,5mm. Nếu nguy cơ thấp thì đã không dày đến vậy. Bác sĩ Hà giàu kinh nghiệm như vậy, khó thể sai lầm.

Khi Đồng Ái đến đây, môi cô mỉm cười hạnh phúc, khi rời khỏi, đôi mắt đã đỏ hoe.

Xung quanh vẫn có bao nhiêu người đi lại...Nhưng cô vẫn thấy lạnh, vẫn thấy mọi thứ đang vô tình lướt qua mình.

Phải chăng, vì cô đã sống lại một lần nữa? Đồng Ái đã đi ngược lại với chuyển dời của tạo hóa. Con cô...Vốn không có...Bây giờ cũng sẽ lại chẳng có thôi.

Đồng Ái khóc...Khóc tức tưởi. Đây là lần đầu cô khóc nhiều đến vậy. Như ngày biết tin mình mất đi đứa con trong bụng...Sau đó, mọi chuyện có tồi tệ thế nào, Đồng Ái cũng không còn khóc như vậy nữa rồi.

Con ơi...

Điện thoại của Đồng Ái reo lên từng hồi. Là của Thiên Vũ gọi đến. Anh cũng cảm thấy vô cùng nôn nóng. Không hiểu lý do tại sao, lại nôn nóng vô cùng.

Anh xin nghỉ sớm, trở về nhà.

Đồng Ái vẫn chưa về. Phòng khám của bác sĩ Hà cũng gần thôi, Đồng Ái lại lo cho đứa bé như vậy, có lẽ cô đã đi từ sáng sớm rồi...

Anh vội vàng đến chỗ bác sĩ Hà. Người phụ nữ trung niên ấy mấy năm trước cũng từng thăm khám cho Vũ Yến. Bà biết Thiên Vũ...Thấy anh, bà không nén được tiếng thở dài...

...-Tiểu Ái...

Đồng Ái ngơ ngác nhìn quanh. Thiên Vũ đã tìm thấy cô rồi,

Nước mắt...Gương mặt đầy nước mắt. Thì ra lại đau như vậy. Thiên Vũ không nghĩ, mình sẽ đau lòng đến thế khi nhìn thấy Đồng Ái co ro bên vệ đường, mắt mờ lệ, đôi mắt dại đi.

-Bác sĩ Hà nói hết với anh rồi...

-Là tôi...là tôi không tốt- Đồng Ái nấc lên- Là tôi....Đã biết là không được....Đã biết là...không thể...Nhưng tại sao vẫn cứ làm chứ? Là tại tôi...Là tại tôi...

Cô không nên vọng tưởng, không nên nghĩ mình có thể làm mẹ. Nếu an phận, nếu không có ý nghĩ thay đổi số phận thì sẽ không làm hại đến bé con. Không nên làm hại tới bé con...

-Chỉ là nguy cơ thôi mà...- Thiên Vũ ôm lấy cô- 3 tuần nữa, chúng ta sẽ xét nghiệm lại...Biết đâu...

-Thai đã 13 tuần, 3 tuần nữa là 4 tháng, khi đó đã to. Nếu phát hiện ra nguy cơ thì nên giải quyết sớm nếu không sẽ ảnh hưởng rất lớn đến người mẹ. Anh cũng biết, cơ thể cô ấy cũng đâu có khỏe mạnh gì.

Lời bác sĩ văng vẳng. Tay Thiên Vũ trở nên lạnh như băng...

Đồng Ái vịn lấy áo anh, đôi mắt thần thờ:

-Nếu...kết luận vẫn như vậy. Chúng ta sẽ bỏ nó sao?

Một đứa con bị bệnh down, sinh ra không bình thường như bao đứa trẻ khác. Nó không nhận thức được gì cả. Chỉ biết há miệng ra chờ ăn, ăn xong rồi ngủ, không biết đâu là mẹ, không biết thế giới này có gì.

Nếu may mắn hơn chút nữa thì nó cũng có thể đi đứng, sinh hoạt nhưng sẽ bị người ta chê cười là ngốc. Nếu là con gái, cơ thể dậy thì vẫn có khả năng phát dục, nguy cơ bị xâm hại rất cao.

Nếu là con trai...Hong Kong thế kỷ 21, có ai chấp nhận lấy một người như vậy chứ? Chưa kể, nó cần người chăm sóc, cận kề suốt bên mình. Thiên Vũ có thể chỉ lo được giai đoạn đầu, sau này anh bỏ rơi nó, khi ấy Đồng Ái đã quen dựa dẫm, cô phải làm sao? Phải làm sao?

Thiên Vũ không trả lời ngay câu hỏi của Đồng Ái. Anh cũng là một đứa con không ai mong muốn. Cũng chẳng ai cần anh. Nhưng anh sinh ra khỏe mạnh. Anh có nhận thức. Anh hiểu biết. Con anh không như vậy. Nó sẽ trở thành thế nào đây?

-Anh không biết nữa. Em...

-Đừng bảo em tự quyết định chứ -Đồng Ái bỗng hét lên-Nếu em quyết định, em sẽ sinh nó ra. Nó khổ sở, anh và em khổ sở...Lúc đó thì sao? Thì sao?

Nhưng bây giờ không sinh nó. Nghĩa là phá bỏ! Đồng Ái nhẩn tâm sao? Thực sự nhẩn tâm sao?

Mọi chuyện không như Hân đã tính toán. Đôi vợ chồng này vẫn chưa quyết định bỏ cái thai vốn định sẽ chỉ là gánh nặng cho mình.

Bào thai mang linh hồn quý đó rất mạnh mẽ. Nó phát triển lớn hơn bé con rất nhiều, đã che khuất bé con. Bác sĩ không nhìn thấy bên cạnh đó còn có một sinh mạng khác. Hân nhếch môi...

Vậy thì tăng thêm chút kịch tính nữa. Chọn lựa giữa hai sinh mạng, một yếu ớt và một mạnh mẽ. Một bình thường và một là thứ bất thường...

Bạn đang đọc truyện *Sứ Giả Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 12: Lựa Chọn

Ba tuần sau với Đồng Ái, đó là một quãng thời gian rất dài.

Thiên Vũ cũng vậy. Nhưng anh mạnh mẽ hơn cô nhiều lắm. Thiên Vũ lên mạng tìm khá nhiều bài báo nói về những điều kỳ diệu của y học. Anh gọi Đồng Ái đến xem, nhẹ nhàng động viên cô.

Đêm. Thiên Vũ thức đến khuya. Đồng Ái cũng vậy. Mỗi người cùng dõi theo một ý nghĩ riêng mình.

Con – nếu bị dị tật. Con nếu bị down... Có nên cho con được ra đời?

Nếu cố chấp cho con sống, liệu người mẹ, người cha có thể cùng con đi hết quãng đường này?

Thiên Vũ thờ dài. Đồng Ái cũng thờ dài. Chỉ có điều tiếng thờ dài của người mẹ mang theo nước mắt. Tiếng thờ dài của người cha thay cho một sự đồng cảm. Đôi bàn tay này dù không to dày, ấm áp nhưng cũng sẽ nắm tay em đi suốt quãng đường đời...

Tuần thứ 16. Ngày đầu tiên của tuần thứ 16, hai người cùng đến phòng khám của bác sĩ Hà. Bà chỉ định chọc ối, xét nghiệm nhiễm sắc thể thai nhi.

Kết quả là... Bà cũng không biết nói gì thêm nữa. Đôi vợ chồng trẻ này, sao có bao nhiêu chuyện kéo đến cùng lúc như vậy?

-Kết quả sao rồi bác sĩ? Con tôi...

Giọng Đồng Ái run run. Bác sĩ Hà nhẹ nhàng:

-Chưa có kết quả ngay được. Nhưng chúng tôi mới phát hiện ra một việc này.

Trên màn hình là hình ảnh của bào thai trong bụng Đồng Ái. Bác sĩ Hà chỉ vào những hình ảnh, giải thích:

-Theo kết quả siêu âm, chúng tôi phát hiện còn một bào thai nữa trong bụng chị Mạnh. Tuy nhiên...

Là bào thai song sinh sao? Đồng Ái chỉ nhìn thấy cô bé con... Vậy thì đứa bé này...

-Tuy nhiên sao hả bác sĩ? -Thiên Vũ nhạy cảm nhận ra vẻ ngập ngừng của bác sĩ Hà liền hỏi ngay- Có chuyện gì bác sĩ cứ nói thẳng đi.

-Hiện chúng tôi phát hiện có hiện tượng truyền máu song thai ở bào thai này.- Bác sĩ Hà xuống giọng- Một bé tim đang bị phù nề, một bé còn lại thì teo tóp, nước ối nhiều. Mà em bé đó lại có khả năng là bào thai khỏe mạnh, không có nguy cơ bị Down.

Truyền máu song thai? Đồng Ái cảm thấy trời đất trước mắt mình một lần nữa đảo lộn. Cô cũng không biết, tại sao mình lại phải chịu đựng nhiều đến vậy? Tại sao con của cô không được như những em bé khác, bình yên chào đời, bình yên nhìn ngắm ánh mặt trời?

Thiên Vũ bình tĩnh hơn. Anh nhìn thẳng vào bác sĩ Hà, môi khẽ run run:

-Chúng tôi phải làm gì? Bác sĩ có thể nói phương án giải quyết không?

Bác sĩ Hà im lặng một chút rồi thông thả trình bày:

-Hội chứng truyền máu song thai xảy ra ở các cặp song sinh cùng trứng. Sẽ có một bé cho và một bé nhận. Bé cho thì càng lúc càng yếu, bé nhận thì các cơ quan bị phù nề. Hiện nay chúng ta có thể dùng phương pháp laser đốt các mạch máu chung của bào thai, sau đó để cho các bé tự hấp thu dinh dưỡng từ mẹ...Tuy nhiên...

Lại là tuy nhiên. Lần này đến lượt Đồng Ái nôn nóng hỏi nhanh:

-Bác sĩ cứ nói đi ạ. Tôi chịu đựng được mà...

-Trường hợp của chị, thể trạng chị không tốt, từ cung cũng không đủ sức gánh cả hai bé. Có một thai đã yếu không biết có đủ sức chịu đựng lần điều trị đó hay không. Nếu thuận lợi qua khỏi, cũng không thể lưu lại hai bé cùng lúc được. Chúng tôi nghĩ, chị nên lựa chọn, bỏ đi một bé. Bé mười sáu tuần tuổi, có thể dùng thuốc để cho ra ngoài, không cần phẫu thuật...Chị...

-Không...

Đồng Ái hét lên rồi bật khóc. Chọn lựa giữa hai đứa trẻ, đều là máu mủ, đều là con, sao có thể dễ dàng như lời bác sĩ, muốn là có thể làm sao?

Thiên Vũ ôm lấy cô, kéo Đồng Ái vào sát mình hơn. Tay anh cũng đã nắm chặt lại...Giọng run lên:

-Không còn cách nào sao bác sĩ? Chúng tôi không muốn bỏ đi đứa con nào cả. Chúng tôi muốn giữ lại hai đứa. Dù chúng khỏe mạnh cũng được, dị tật cũng được. Nhưng đừng buộc chúng tôi phải chọn lựa. Đừng...

Tôi từng là một đứa trẻ không mong muốn. Mẹ tôi đã từng phải chọn lựa giữa việc phải giữ hay nên bỏ. Cuối cùng thì...

Làm cha làm mẹ, tàn nhẫn nhất là phải chọn lựa. Đồng Ái khao khát làm mẹ. Thiên Vũ khao khát có một thâm tình thuộc về mình.

Bác sĩ Hà lại thờ dài. Nhưng Thiên Vũ thì không thờ dài nữa. Anh dịu Đồng Ái đứng dậy. Bây giờ Thiên Vũ chợt hiểu, tại sao người ta thường muốn mình có thân phận đặc biệt và cao quý. Thân phận cao quý đồng nghĩa với bao nhiêu ưu đãi, bao nhiêu điều có thể giải quyết nhanh chóng hơn thân phận một người nghèo, một kẻ trắng tay.

Anh vuốt nhẹ tóc Đồng Ái, dịu dàng:

-Em đừng lo. Dù thế nào rồi cũng sẽ có cách. Chúng ta sẽ không lựa chọn đứa con nào cả. Cùng lắm thì mất hết cả hai đứa. Nhưng sẽ không chọn lựa, không phải chọn lựa, có được không em?

Hắn ngẩn người nhìn chuyện xảy ra trước mắt. Con người, đôi khi đặt thân và quý vào những tình thế nan giải. Có những chuyện, thân hay quý cũng không bao giờ lường được phản ứng của con người.

Đến lượt hắn phải chọn lựa rồi sao?

Quý thật ra cũng chỉ là một con Quý. Thừa độc ác, thừa tàn nhẫn nhưng lại thiếu hiểu biết về thế giới con người.

Khi chấp nhận từ bỏ năng lực của Quý, nó cũng chỉ là một bào thai yếu ớt. Mà bào thai của con người lại là sinh vật dễ bị tổn thương, dễ bị tác động nhất trên đời.

Con người ghét phải gánh những gánh nặng. Nên họ phát minh ra những thứ máy móc giúp chuẩn đoán giới tính, biết được nguy cơ bệnh tật của thai nhi. Mục đích cuối cùng là sự chọn lọc nòi giống tốt nhất. Những con non yếu ớt sẽ bị loại bỏ, nòi giống con người được hoàn hảo dần dần.

Động vật cũng thế. Tuy nhiên chúng còn phải sống. Mang theo những con non yếu sẽ đe dọa sự sống cho chính cha mẹ chúng. Loài người thì không cần phải đấu tranh sinh tồn khắc nghiệt. Họ chỉ ngại phải mang theo những gánh nặng trong cuộc đời của mình thôi.

Giờ thì...

-Chủ nhân...Chịu thua đi!

Một bàn tay đầy móng vuốt níu nhẹ lên vai hắn. Hắn nhún vai:

-Chắc vậy. Chuyện của con người để con người tự lo phải không?

Hắn, vốn cũng đâu có quyền chọn lựa cho sự ra đời và biến mất của chính mình.

Cô bé con trong sáng, em sẽ phải sống bên cạnh một con quý, một kẻ chỉ thích sống một mình...

Hắn nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy tiểu tinh linh như mây như khói. Em đã nhìn hắn cũng bằng đôi mắt chẳng oán trách, chẳng sầu hận, chỉ có lo âu, chỉ có vương vấn về một con người.

Vì đôi mắt ấy mà hắn chọn lựa, đảo lộn bao nhiêu số phận trong cuộc đời này chỉ để đổi lại cho em nụ cười hạnh phúc, một cuộc sống tốt đẹp hơn.

Tốt đẹp hơn thì chưa thấy, chỉ thấy trước mắt là một mớ bong bong, chưa biết sẽ đến đâu.

-Chủ nhân đừng xen vào chuyện của con người nữa. Càng gỡ sẽ càng rối, thôi thì cứ để tạm mớ rối rắm đó, sớm muộn gì cũng có người gỡ ra mà.

Hắn bật cười...Đôi cánh đen trên vai lại xuất hiện. Có lẽ cũng đã đến lúc buông tay rồi.

Thiên Vũ sau buổi khám thai đó có vẻ rất khẩn trương. Anh gọi điện cho Vịnh Khải ngay:

-Anh hai!

Bên kia có người khựng lại. Có lẽ lúng túng vì hai tiếng “anh hai”. Nhưng sau đó Vịnh Khải cũng bình tĩnh lại ngay:

-Có chuyện gì?

-Anh có thể giới thiệu giúp tôi vài bác sĩ chuyên khoa sản giỏi không? Tôi có việc cần nhờ họ. Rất gấp.

Thiên Vũ không ngại ngần nữa. Anh là em trai của Vịnh Khải, là con riêng của ông Phạm. Thân phận đó ít ra cũng cho anh vài ưu thế trong việc giành giật lại hy vọng sống cho con mình.

Vịnh Khải cũng bất ngờ trước câu hỏi đó, nhưng anh cũng nhanh chóng đáp lời ngay:

-Anh không quen bác sĩ chuyên khoa sản. Nhưng cũng có thể nhờ bạn bè...

-Vậy anh giúp giúp tôi với. Vợ tôi đang mang thai, thai mắc chứng truyền máu song thai.

Tốc độ làm việc của người giàu có rất nhanh. Khoảng 20 phút sau Thiên Vũ nhận được một bản fax có đầy đủ tên và địa chỉ của các chuyên gia dày kinh nghiệm trong lĩnh vực này từ khắp nơi trên thế giới. Mỹ, Nhật Bản, các nước Châu Âu.

Vấn đề truyền máu song thai không phải là không có nơi giải quyết được. Quan trọng nhất là tình thế hiện giờ của người mẹ. Cơ thể Đồng Ái không tốt

lắm, tử cung không đủ sức gánh chịu áp lực từ việc mang thai và sinh hai bé. Cần có điều kiện chăm sóc đặc biệt. Chi phí rất cao.

Với số tiền đang có, Thiên Vũ có thể lo được cho Đồng Ái. Cũng là chuyện tốt. Xem như sự giàu có của ông Phạm không ửng phí, gián tiếp góp phần cứu cháu của mình.

Thiên Vũ nhìn vào bản danh sách, nhanh chóng quyết định ngay:

-Chúng ta sang Nhật đi em. . .Đợi anh giải quyết xong chuyện công ty, chúng ta sẽ sang Nhật tìm cách chữa trị. Chúng ta sẽ cứu được con mà. . .

Nợ ân tình, mối dây với nhà họ Phạm có lẽ nên một lần giải quyết cho xong. . .

Bạn đang đọc truyện *Sứ Giả Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 13: Đổi Thay

Khi cả hai người sang Nhật, Tokyo đang rợp bóng anh đào.

Hoa đẹp. Khung cảnh thiên nhiên thơ mộng không khiến Đồng Ái thả lỏng hơn chút nào. Cô chỉ biết níu kéo hy vọng. Hai đứa bé trong bụng, giữ lại được một đứa. Không. . .Giữ lại cả hai đứa chứ. Đồng Ái không có anh em thân thuộc. Các con của cô nếu có một người bên cạnh cùng khôn lớn, có lẽ sẽ tốt hơn nhiều.

Mỗi tối, Đồng Ái đều theo lời dặn dò của bác sĩ. Cô ngủ rất sớm, cố gắng ăn đủ chất dinh dưỡng. . .Đợi chờ và lại đợi chờ. . .

Đôi khi mơ màng, chập chờn trong giấc ngủ, Đồng Ái cảm thấy có ai chạm nhẹ vào người. Mền được kéo cao hơn. Mỗi sáng Đồng Ái thức dậy đều thấy một chiếc áo khoác đặt ngay ngắn bên giường.

Hai tuần sau khi sang Nhật, Đồng Ái được sắp xếp phẫu thuật. Ca phẫu thuật đốt đi các mạch máu chung nối liền hai thai nhi, sau đó bác sĩ sẽ khám lại tình trạng thai nhi, thực hiện kiểm tra tình trạng hai bé. Nếu cần thiết thì có thể bỏ đi một. Nhưng cô vẫn còn nhớ lời Thiên Vũ nói hôm đó, không bỏ đứa nào, cùng lắm là mất cả hai đứa thôi.

Mất cả hai. . .Đồng Ái lại lâm vào trạng thái trầm mặc. Nếu phải chọn lựa, cô có dám làm như anh nói, bỏ cả hai không?

Động vật trong tự nhiên đôi lúc sẽ ăn thịt hoặc bỏ mặc đứa con yếu ớt hơn để giữ lại mạng sống cho đứa khỏe mạnh. Đồng Ái là con người. . .Là một con người. . .

-Mệt à?

Thiên Vũ vừa đi đâu về. Anh khoác thêm áo cho cô. Mùa xuân ở Nhật Bản tuy là không lạnh lắm nhưng với một người đến từ Hong Kong, không khí buổi sáng ở nơi này vẫn khiến đôi vai nhỏ nhún khẽ run.

-Anh đến gặp bác sĩ. Ông ấy nói chiều nay em đừng ăn gì, ngày mai phẫu thuật.

Không hiểu sao, Đồng Ái lại có cảm giác như là Thiên Vũ đang thay đổi. Dù anh vẫn nhẹ nhàng, vẫn đầy trách nhiệm với cô như trước song cảm giác ảm áp khi ở bên anh càng lúc càng trở nên giá lạnh. . .Anh vẫn nhìn cô với đôi mắt trìu mến nhưng Đồng Ái lại thấy một con gió lạnh vừa mới thổi qua anh.

-Nếu mệt thì nói nhé, anh sẽ thông báo lại cho bác sĩ.

-Không. . .Em không mệt.

Đây là bước đầu tiên trong một quá trình dài để giữ lấy bé con. Đồng Ái sẽ không tỏ ra mệt. . .Cô sẽ kiên cường bảo vệ con mình.

Thiên Vũ cười khẽ, tay vuốt những sợi tóc xõa tung trên vai Đồng Ái. Ánh mắt anh bắt gặp một đóa anh đào đang nở trong nắng sớm. Nó nở muộn. Giữa những bông hoa đang dần tàn lụi, nó vẫn nổi bật với vẻ kiêu diễm của mình.

Điện thoại của anh run lên. Thiên Vũ cẩn thận kê lại gối cho Đồng Ái, nhẹ nhàng:

-Em ngủ một lát đi. Tối nay ráng ngủ sớm, ngày mai mới có sức.

-Vâng. . .

Thiên Vũ bước ra ngoài, gọi điện lại số vừa mới liên lạc. Bên kia là giọng nói hưng phấn của một người đàn ông.

-Anh Mạnh...Phía bên kia đã chấp nhận yêu cầu của chúng ta.

-Vậy ông cứ xử lý đi. Khi tôi từ Nhật về, mong là ông đã thu xếp xong.

Một cánh hoa đào rơi trên áo Thiên Vũ. Anh nắm lấy nó trong tay mình. Bên trong kia là Đồng Ái. Nơi này là Nhật Bản. Từ nhỏ tới lớn, Thiên Vũ chưa bao giờ được sang Nhật. Từ nhỏ đến lớn, thế giới của anh luôn là Hong Kong nhỏ bé....Trong khi...

Thiên Vũ lại cười nhạt. Anh đang thay đổi. Thiên Vũ biết chứ. Ngày xưa ba từng nói, dù thế nào ông Phạm cũng là ba ruột của Thiên Vũ, dặn anh hiếu kính cùng ông ấy. Nhưng lấy tư cách gì để hiếu kính thì ba chẳng nghĩ tới.

Thiên Vũ từng nghĩ, anh không cần tranh giành gì với ai cả. Những thứ ấy không thuộc về Thiên Vũ. Người cha kia...Cũng chẳng phải là cha.

Nhưng sự xuất hiện của đứa bé đã làm đổi thay tất cả. Mạnh Thiên Vũ – thư ký giám đốc chẳng có gì ngoài hai bàn tay trắng. Anh sẽ không cứu được bọn nhỏ, nếu chỉ là một Mạnh Thiên Vũ bình thường.

Thiên Vũ con riêng của ông Phạm thì khác. Danh phận đó đem đến cho anh rất nhiều lợi ích, đem đến cho Thiên Vũ những thứ anh muốn bảo vệ, muốn giữ mãi trong tay.

Bác sĩ Takeshi Hitoshi là một bác sĩ giỏi. Cuộc phẫu thuật tách các mạch máu của cặp song thai này khá phức tạp, kéo dài tới 2 giờ đồng hồ nhưng đã thành công.

Đồng Ái tỉnh dậy sau đó khá nhanh. Việc đầu tiên chính là sờ lên bụng. Vẫn hơi gồ lên, vẫn có cảm giác âm áp như thường ngày.

-Chúc mừng bà, bà Mạnh. Ca phẫu thuật thành công, từ nay hai bé sẽ tự lớn lên, phát triển bình thường.

-Cảm ơn bác sĩ- Đồng Ái dùng thứ tiếng Nhật còn lắp ba lắp bắp đáp lại. Cô muốn khóc...Giấc mơ về hai đứa trẻ, cuối cùng cũng có thể thành hiện thực rồi.

Bác sĩ chần chờ một lúc rồi mới hướng mắt sang phía người phiên dịch, nhẹ nhàng:

-Tuy nhiên tôi nghĩ cũng phải báo cho bà một chuyện này.

-Vâng ạ?

Về ngập ngừng của bác sĩ khiến Đồng Ái cảm thấy bất an không ít. Nhưng cô vẫn muốn biết tất cả mọi chuyện về hai đứa trẻ của mình.

-Trường hợp hai đứa trẻ trong bụng của bà có điều lạ...Thông thường hội chứng truyền máu song thai chỉ diễn ra trong các cặp song sinh cùng trứng, tức là giới tính thai nhi phải giống nhau. Đằng này sau khi phẫu thuật chúng tôi phát hiện ra một chuyện. Có thể hai bé là một cặp song sinh trai-gái, tức là...song sinh khác trứng. Vì vậy, hội chứng truyền máu song thai ở hai bé là rất bất thường.

-Bất thường sao?

Đồng Ái ngơ ngẩn...Hai đứa con trong bụng cô là bất thường...Vậy biết đâu lời bác sĩ về hội chứng Down ở một thai có thể không đúng...Mà dù có đúng, Đồng Ái cũng không quan tâm nữa. Sau bao nhiêu chuyện, vượt qua cuộc phẫu thuật, cô càng thấy gắn bó với đứa nhỏ hơn bao giờ hết. Dù có phải chăm sóc một đứa bé bị dị tật, bị Down cũng không sao cả. Bé là con cô, là tất cả của cô mà...

-Bà Mạnh, chúng tôi nghĩ bà nên làm thêm một số xét nghiệm nữa...Cô...

-Không cần đâu bác sĩ...

Thiên Vũ từ ngoài bước vào. Thấy anh, Đồng Ái cũng trở nên khản trương hơn. Thiên Vũ đã được báo bình an từ bên ngoài. Anh hướng thẳng tới chỗ bác sĩ Takeshi, đáp lời ông bằng tiếng Nhật:

-Dù con của chúng tôi như thế nào cũng được, chỉ cần chúng khỏe mạnh thôi.

Chỉ cần bình an ra đời, chỉ cần được nhìn thấy ánh mặt trời là đủ. Thiên Vũ cũng nghĩ thông suốt. Chỉ cần Đồng Ái muốn, anh và cô sẽ cùng nuôi nấng hai đứa nhỏ. Dù khỏe mạnh cũng được, dù dị tật cũng được. Chúng không được chọn số phận, không được chọn cha mẹ. Vậy thì cha mẹ cũng sẽ không cần băn khoăn lựa chọn con mình là gái hay trai, là tật nguyên hay khỏe mạnh làm gì.

...Thiên Vũ đưa Đồng Ái về một ngôi nhà nhỏ ở một vùng có lẽ là nông thôn của Nhật Bản. Nơi đó có một vườn cây khá rộng, trước nhà có hai cây hoa anh đào nghiêng nghiêng.

Chủ nhà là bà Miyuki. Trước đây bà cũng có gia đình nhưng sau đó chồng mất, hai người không có con cái nên bà sống một mình. Thiên Vũ đã thuê nhà bà và nhờ bà chăm sóc cho Đồng Ái. Suốt thời gian mang thai này, anh không muốn có bất cứ sự cố nào diễn ra cho ba mẹ con.

Khi thai của Đồng Ái được gần 6 tháng thì Thiên Vũ về nước. Đêm tối trước khi ra sân bay, anh bỗng ôm lấy Đồng Ái từ phía sau:

-Em giữ gìn sức khỏe. Anh về nước có chút chuyện.

Chút chuyện? Bình thường Thiên Vũ hòa nhã nhưng không hiểu sao hiện giờ Đồng Ái lại thấy trong sự hòa nhã của anh một nỗi bi thương đè nặng. Anh có tâm sự... Nhưng anh không nói với cô.

Vì họ chỉ là đôi vợ chồng vì con mà kết hợp. Vì cả hai không ai tin tưởng lẫn ai.

-Anh đi khi nào về?

-Nhất định trước khi em sinh con. Đừng lo...

Thiên Vũ chỉ khẽ thì thầm như vậy. Anh lại đưa tay nghịch tóc Đồng Ái. Cảm giác bất an càng lúc càng tràn ngập trong cô.

Nhưng Đồng Ái không ngăn anh lại. Cô biết, Thiên Vũ sẽ chẳng nhượng bộ mỗi khi đã quyết định đâu.

-Anh nhớ giữ gìn sức khỏe...Mì thì nên nấu với nước, không nên ăn khô. ...

-Anh nhớ mà – Thiên Vũ bật cười- Anh sẽ nhớ nấu nước với mì. 1 tháng không ăn quá nhiều.

-Biết vậy là tốt rồi-Đồng Ái chỉnh lại cà vạt trên tay anh, thăm thì- Nhớ...nhớ là đừng quên mẹ con em.

Đây là cảm giác khi được người khác quan tâm và tin tưởng sao? Thiên Vũ bỗng nhiên kéo cô vào lòng, giọng nhẹ tênh.

-Em nghỉ đi. Anh ra ngoài một chút thôi.

Đồng Ái im lặng. Có đứa nào vừa đánh ngay thành bụng. Cô cũng bất giác mỉm cười....

Bạn đang đọc truyện *Sứ Giả Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 14: Tâm Tình

Bác sĩ Takeshi Hitoshi là một bác sĩ giỏi. Cuộc phẫu thuật tách các mạch máu của cặp song thai này khá phức tạp, kéo dài tới 2 giờ đồng hồ nhưng đã thành công.

Đồng Ái tỉnh dậy sau đó khá nhanh. Việc đầu tiên chính là sờ lên bụng. Vẫn hơi gò lên, vẫn có cảm giác âm áp như thường ngày.

-Chúc mừng bà, bà Mạnh. Ca phẫu thuật thành công, từ nay hai bé sẽ tự lớn lên, phát triển bình thường.

-Cảm ơn bác sĩ- Đồng Ái dùng thứ tiếng Nhật còn lắp ba lắp bắp đáp lại. Cô muốn khóc...Giấc mơ về hai đứa trẻ, cuối cùng cũng có thể thành hiện thực rồi.

Bác sĩ chần chờ một lúc rồi mới hướng mắt sang phía người phiên dịch, nhẹ nhàng:

-Tuy nhiên tôi nghĩ cũng phải báo cho bà một chuyện này.

-Vâng ạ?

Về ngưỡng ngừa của bác sĩ khiến Đồng Ái cảm thấy bất an không ít. Nhưng cô vẫn muốn biết tất cả mọi chuyện về hai đứa trẻ của mình.

-Trường hợp hai đứa trẻ trong bụng của bà có điều lạ... Thông thường hội chứng truyền máu song thai chỉ diễn ra trong các cặp song sinh cùng trứng, tức là giới tính thai nhi phải giống nhau. Đằng này sau khi phẫu thuật chúng tôi phát hiện ra một chuyện. Có thể hai bé là một cặp song sinh trai-gái, tức là...song sinh khác trứng. Vì vậy, hội chứng truyền máu song thai ở hai bé là rất bất thường.

-Bất thường sao?

Đồng Ái ngơ ngẩn...Hai đứa con trong bụng cô là bất thường...Vậy biết đâu lời bác sĩ về hội chứng Down ở một thai có thể không đúng...Mà dù có đúng, Đồng Ái cũng không quan tâm nữa. Sau bao nhiêu chuyện, vượt qua cuộc phẫu thuật, cô càng thấy gắn bó với đứa nhỏ hơn bao giờ hết. Dù có phải chăm sóc một đứa bé bị dị tật, bị Down cũng không sao cả. Bé là con cô, là tất cả của cô mà...

-Bà Mạnh, chúng tôi nghĩ bà nên làm thêm một số xét nghiệm nữa...Cô...

-Không cần đâu bác sĩ...

Thiên Vũ từ ngoài bước vào. Thấy anh, Đồng Ái cũng trở nên khẩn trương hơn. Thiên Vũ đã được báo bình an từ bên ngoài. Anh hướng thẳng tới chỗ bác sĩ Takeshi, đáp lời ông bằng tiếng Nhật:

-Dù con của chúng tôi như thế nào cũng được, chỉ cần chúng khỏe mạnh thôi.

Chỉ cần bình an ra đời, chỉ cần được nhìn thấy ánh mặt trời là đủ. Thiên Vũ cũng nghĩ thông suốt. Chỉ cần Đồng Ái muốn, anh và cô sẽ cùng nuôi nấng hai đứa nhỏ. Dù khỏe mạnh cũng được, dù dị tật cũng được. Chúng không được chọn số phận, không được chọn cha mẹ. Vậy thì cha mẹ cũng sẽ không cần băn khoăn lựa chọn con mình là gái hay trai, là tật nguyên hay khỏe mạnh làm gì.

...Thiên Vũ đưa Đồng Ái về một ngôi nhà nhỏ ở một vùng có lẽ là nông thôn của Nhật Bản. Nơi đó có một vườn cây khá rộng, trước nhà có hai cây hoa anh đào nghiêng nghiêng.

Chủ nhà là bà Miyuki. Trước đây bà cũng có gia đình nhưng sau đó chồng mất, hai người không có con cái nên bà sống một mình. Thiên Vũ đã thuê nhà bà và nhờ bà chăm sóc cho Đồng Ái. Suốt thời gian mang thai này, anh không muốn có bất cứ sự cố nào diễn ra cho ba mẹ con.

Khi thai của Đồng Ái được gần 6 tháng thì Thiên Vũ về nước. Đêm tối trước khi ra sân bay, anh bỗng ôm lấy Đồng Ái từ phía sau:

-Em giữ gìn sức khỏe. Anh về nước có chút chuyện.

Chút chuyện? Bình thường Thiên Vũ hòa nhã nhưng không hiểu sao hiện giờ Đồng Ái lại thấy trong sự hòa nhã của anh một nỗi bi thương đè nặng. Anh có tâm sự...Nhưng anh không nói với cô.

Vì họ chỉ là đôi vợ chồng vì con mà kết hợp. Vì cả hai không ai tin tưởng lẫn ai.

-Anh đi khi nào về?

-Nhất định trước khi em sinh con. Đừng lo...

Thiên Vũ chỉ khẽ thì thầm như vậy. Anh lại đưa tay nghịch tóc Đồng Ái. Cảm giác bất an càng lúc càng tràn ngập trong cô.

Nhưng Đồng Ái không ngăn anh lại. Cô biết, Thiên Vũ sẽ chẳng nhượng bộ mỗi khi đã quyết định đâu.

-Anh nhớ giữ gìn sức khỏe...Mì thì nên nấu với nước, không nên ăn khô...

-Anh nhớ mà – Thiên Vũ bật cười- Anh sẽ nhớ nấu nước với mì. 1 tháng không ăn quá nhiều.

-Biết vậy là tốt rồi-Đồng Ái chỉnh lại cà vạt trên tay anh, thầm thì- Nhớ...nhớ là đừng quên mẹ con em.

Đây là cảm giác khi được người khác quan tâm và tin tưởng sao? Thiên Vũ bỗng nhiên kéo cô vào lòng, giọng nhẹ tênh.

-Em nghỉ đi. Anh ra ngoài một chút thôi.

Đồng Ái im lặng. Có đứa nào vừa đánh ngay thành bụng. Cô cũng bất giác mỉm cười....

Bạn đang đọc truyện *Sứ Giả Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 15: Ngày Tháng Trôi Qua

Mọi thứ, đối với Đồng Ái đều diễn ra rất yên bình. Thai ổn định, bà chủ nhà được Thiên Vũ nhờ cậy rất nhiệt tình giúp đỡ. Không khí ở nơi đây lại yên tĩnh, mỗi sáng Đồng Ái đều đi bộ ra ngoài mua thực phẩm, thỉnh thoảng lại mua thêm vài chậu hoa nhỏ. Buổi tối, cô tỉ mỉ đan khăn, đan vớ chân cho hai đứa bé. Bác sĩ nói, chúng là trường hợp khác biệt với những cặp song thai khác nhưng Đồng Ái không quan tâm lắm đến chuyện ấy. Cô chỉ mong con mình bình an thuận lợi chào đời.

Thiên Vũ có vẻ rất bận. Hàng tháng anh đều gửi sinh hoạt phí sang cho Đồng Ái. Số tiền càng lúc càng nhiều.

Tháng này đến tận 200 ngàn yen. Nhìn thấy những con số đó, Đồng Ái có chút băn khoăn.

Anh chỉ làm trợ lý, dù được ưu ái thế nào cũng khó mà kiếm được số tiền nhiều đến vậy. Còn kèm theo là số đồ bỏ và quần áo cho ba mẹ con cô nữa, Thực sự giá trị không nhỏ chút nào.

Đêm đến, lần đầu tiên Đồng Á nhắn tin cho Thiên Vũ một cách chủ động.

Em khỏe. Khi nào thì anh sang đây?

Thiên Vũ lập tức nhắn lại ngay.

Tuần sau.

Là ngày dự sinh của cô. Anh cũng mong ngóng hai đứa trẻ chào đời.

Lúc đêm khuya, bụng Đồng Á bỗng đau quặn từng cơn... Khi bà chủ nhà chạy vào thì đã thấy nước ối chảy ra. Vỡ ối rồi...

Đồng Á được đưa đến bệnh viện địa phương ngay. Bác sĩ Takeshi nhận được điện thoại của bà chủ nhà cũng có mặt. Khi trời vẫn còn tối, đứa trẻ đầu tiên chào đời.

Nó không khóc. Chỉ mở to đôi mắt tròn xoe, đen thẫm... Ánh nhìn của một đứa trẻ con lại lạnh lẽo âm thầm đến vậy. Dù y tá đã đập vào mông, đứa bé vẫn lặng im.

Bình minh đến... Khi ánh sáng ban mai vừa chiếu vào khung cửa, bóng tối được xua đi thì em bé thứ hai cũng ra đời.

Đó là một cô bé xinh xắn, da trắng hồng, tóc dày, môi đỏ. Khi chào đời, cô bé khóc rất to. Sau khi được y tá chăm sóc cũng mở to đôi mắt trong veo nhìn khắp nơi. Cái miệng nhỏ chẹp chẹp. Dường như cô bé đang cười...

Một như vàng dương mới hé. Một lại lạnh lùng tựa đêm đen...

Hắn lại đến, hôn khẽ lên vàng trán mềm mại của bé con. Cô bé lại cười, tay hươu hươu trong không khí như chào đón hắn. Trong khi đứa bé kia cũng nhìn chăm chập vào khoảng không bao la, đôi mắt trẻ thơ mờ trùng trùng, chẳng có cảm xúc gì.

Y tá mang hai đứa bé đến cho Đồng Á. Cô vô cùng xúc động, tay cũng run run...

Hai đứa đều xinh xắn. Gương mặt, biểu hiện trên người chúng không giống như trẻ con không phát triển bình thường.

-Bác sĩ...

Vị bác sĩ giàu kinh nghiệm mỉm cười ấm áp vuốt nhẹ lên đầu hai đứa trẻ. Giọng ông nhẹ tênh:

-Chúc mừng chị Mạnh. Hai bé đều khỏe mạnh, không có dấu hiệu của bệnh Down...

Chưa bao giờ Đồng Á vui đến vậy. Bác sĩ rất dễ dặt nhưng cũng thật cương quyết khi nói với cô:

-Nhưng bé trai thì tôi nghĩ không được bình thường như bé gái.- Ông chỉ cho Đồng Á thấy phản ứng của đứa bé trai. Nó im lặng từ khi mới được sinh ra, không khóc, không cử động nhiều chỉ chăm chăm nhìn về phía trước -Bé không bị down nhưng biểu hiện có vẻ giống như bị bệnh tự kỷ. Bây giờ đến khi bé một tuổi, cần phải theo dõi kỹ hơn...

Đồng Á nhìn sang con trai. Nó không nhìn cô, không như đứa bé gái khi đặt cạnh mẹ là nhào người hướng về nguồn sữa. Trong đôi mắt đen sẫm của bé, chỉ thấy màn đêm tồn tại, không hề quan tâm hay để ý tới xung quanh.

Một đứa trẻ của quý thường như thế. Nó thường là những sinh vật đẹp đẽ và đáng yêu nhất. Nhưng tâm hồn nó chỉ là những khoảng trống mênh mông xa vời vợi. Nó không yêu thương ai và cũng sẽ không chấp nhận yêu thương.

Cô bé con bỗng cựa mình, bàn tay nhỏ đập nhẹ lên má anh trai. Nó vẫn không quay sang nhìn em gái... Mắt vẫn vô thần, nhìn thẳng vào khoảng không rộng mênh mông...

Đồng Á đã chuẩn bị tâm lý. Có một chút buồn bã khiến cô lạnh người đi trong chốc lát. Nhưng rồi cô lại ngồi thẳng dậy, vòng tay ôm cả hai đứa vào lòng.

-Cảm ơn bác sĩ...Sao cũng được. Tôi nhất định sẽ cố gắng vì các con của mình...Cảm ơn ông...

Sáng sớm Thiên Vũ thức dậy là nhận ngay được tin nhắn. Đồng Á đã sinh con. Là hai em bé khỏe mạnh. Cối lòng bình lặng của anh bỗng trở nên ấm áp hơn.

Đang sau chột có tiếng phụ nữ cất lên:

-Sao anh dậy sớm vậy? Không ngủ thêm một lát nữa sao?

Đó là một cô gái xinh đẹp, thân hình quyến rũ thấp thoáng trong chiếc áo ngủ màu hồng. Môi đỏ mọng, da trắng ngần, căng tràn một sức sống thanh xuân.

Thiên Vũ quay lại. Anh thoáng mỉm cười:

-Cô về nhấn giùm là vợ tôi đã sinh con an toàn. Nói tôi cảm ơn anh ấy. Đây là món nợ cuối cùng của tôi đối với nhà họ Phạm. .Tôi nhất định sẽ trả lại nhanh thôi. ...

* Cát, câu com

Người phụ nữ nhướn đôi mày liễu, đôi mắt đen thoáng hiện ra sự bối rối nhưng được che giấu rất nhanh.

-Anh nói gì em không hiểu? Nhấn ai cơ?

-Cô là vì anh ấy mà tới. Chắc anh ấy cũng không biết phải không?

Gương mặt cô gái tái đi, sau đó trở nên lạnh lùng:

-Anh biết nên tới qua không chạm vào tôi phải không? Mà đã biết, sao còn để tôi trong nhà làm gì? Anh không sợ tôi. .

-Cô là con gái, tình trạng như vậy ra đường không tiện.- Thiên Vũ bình thản- Áo này tôi mua cho vợ, cô ấy còn chưa dùng.

Hải Lam cắn đôi môi mọng. . .Tối qua cô phong tình vạn chủng, giả vờ say sưa lời kéo thế nào cũng không làm Thiên Vũ động lòng. Ngay cả khi Hải Lam ngã trong phòng tắm, quần áo ướt đầm, anh vẫn thản nhiên thay áo ngủ, đưa cô lên giường, sau đó rời khỏi phòng. Hải Lam còn nghĩ, trái tim anh ta có phải làm từ đá tảng hay là cô không đủ gọi lên dục tình mãnh liệt, không đủ sức khiến Thiên Vũ si mê.

-Tôi dùng thân phận con riêng nhà họ Phạm để uy hiếp Vịnh Khải là thật- Thiên Vũ tựa người vào tường- Nhưng tôi không làm những chuyện ném đá giấu tay đó. Chuyện cơ mật của công ty, tôi không tiết lộ ra ngoài. Khi rời khỏi đó, kế hoạch hợp tác với Đế Đô vẫn chưa hoàn thiện. Tôi không làm

Thiên Vũ không làm điều gì có hại cho những người đó cả. Anh chỉ lấy thân phận con riêng, buộc ông bà Phạm chia 15% số cổ phần, thêm tiền mặt là 6triệu HKD cùng một căn nhà đủ cho gia đình nhỏ của Thiên Vũ sinh sống. Số tiền 6triệu dùng để mở một công ty nhỏ thuộc về mình. Trước đây Thiên Vũ là trợ lý của Vịnh Khải, bạn làm ăn quen biết không ít, khả năng của anh nhiều người đều rõ. Trong vòng mấy tháng, công ty nhỏ đang từ từ có lãi, đủ để Thiên Vũ lo lắng cho người thân. Anh không phải là “thiên kiêu chi tử”, cũng chẳng có nhiều tham vọng. Đối với chuyện Phạm thị bị người ta bán đứng giành lấy nhiều hợp đồng béo bở, kế hoạch hợp tác với Đế Đô cũng bị lọt ra ngoài khiến hai bên tổn thất cả triệu USD, Thiên Vũ biết rõ người bị hiểm nghi nhiều nhất là mình. Song, anh không làm sai gì cả. Họ tin cũng được, không tin cũng chẳng sao.

Cô gái này là Tổng Hải Lam, người đẹp bí mật bên cạnh Vịnh Khải. Cô ta là một tay “săn đầu người” dày dặn kinh nghiệm, hỗ trợ Vịnh Khải rất nhiều trong công việc. Chỉ là lần này, sự hỗ trợ hoàn toàn không cần thiết. Lấy thân xác chiêu dụ người đàn ông khác, Thiên Vũ biết không phải là ý của Vịnh Khải nhưng lòng vẫn cảm thấy khó chịu. Trong lòng anh, rõ ràng vẫn còn một chỗ trống dành cho anh ấy. Vịnh Khải có lẽ cũng nghi ngờ Thiên Vũ. Điều đó làm anh cảm thấy đau lòng.

-Anh không làm là được. James tin anh, nhưng tôi thì không. . .Chuyện này là do chủ ý của một mình tôi. James không biết gì cả. Tôi định khai thác ở anh một số chuyện. Nhưng anh tinh tường hơn tôi nghĩ. . .Tôi thua rồi.

-Cô không thua- Thiên Vũ cười nhạt- Vì chúng ta chẳng chơi cùng nhau trò nào cả. Tôi có con, tôi phải lo cho chúng. Vợ tôi cũng chỉ là một cô gái yếu đuối, tôi cũng phải chăm lo tốt cho cô ấy. Thật tình tôi không có thời gian để tự chuốc thêm rắc rối. Nhưng vì món nợ ân tình anh Vịnh Khải từng giúp đỡ vợ con tôi bên Nhật, tôi hứa với cô, tôi sẽ cố gắng hỗ trợ anh ấy chuyện này. Tôi sẽ tìm ra gián điệp cho cô.

Gián điệp thương nghiệp là một chiêu trò trong kinh doanh hay dùng. Trước đây, Thiên Vũ từng phát hiện ra vài mối hiềm nghi nhưng anh lại lợi dụng họ để làm một số chuyện có lợi cho mình, tung hỏa mù một số hợp đồng quan trọng. Bây giờ Thiên Vũ rời khỏi, Vịnh Khải mất đi cánh tay đắc lực, lại phải thay ông Phạm xử lý chuyện tài sản được phân chia âm thầm cho Thiên Vũ khiến sự tinh tường phần nào bị suy giảm. Phạm Vịnh Hàn trở về cũng không khiến Vịnh Khải thoải mái hơn được. Bản thân Vịnh Hàn làm việc tùy hứng, nóng vội, chẳng có người kiềm chế sẽ dễ gây ra sai lầm. Chuyện hợp đồng với Đế Đô và tổn thất hàng chục triệu vừa rồi nhất định có người thừa nước đầy thuyền. . .Thiên Vũ không nợ gì Phạm thị nhưng cuộc đời anh giống như có sợi dây buộc chặt vào nó, dù thế nào cũng khó thoát nổi ra.

-Tôi về. Tôi sẽ chuyển lời cho Vịnh Khải.

Hải Lam rời khỏi căn hộ nhỏ. Thiên Vũ vẫn còn đứng đó một lúc rồi mới vào phòng, nhấn nút điện thoại. Phía bên kia khá lâu mới kết nối. Là giọng của Phạm Vịnh Hàn.

-Alo?Ai đó...Ai...

Giọng nhura nhưa. Lại say sao?

Thiên Vũ hỏi nhanh:

-Anh đang ở đâu vậy? Tôi sẽ tới ngay đây.

Hoàn quyền 2

P/S

Câu chuyện về tình thân, tình yêu và hôn nhân của hai con người được ràng buộc nhau bằng bốn phận.

Cuộc chiến âm thầm với những mệt mỏi đến từ đứa con bị tự kỷ, tình yêu không đủ, họ có thể bên nhau cùng vượt qua sóng gió này không?

Sứ giả hạnh phúc, rồi em có được hạnh phúc không?

Đón xem quyển 3

Bạn đang đọc truyện *Sứ Giả Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 1: Sắc Màu Tím Tử Đằng

Dưới ánh mặt trời rực rỡ của bốn năm sau.

Có hai cái bóng nho nhỏ đang chơi dưới cây cổ thụ. Chính xác chỉ có cô bé con chơi đùa một mình, cậu bé ngồi xổm dưới đất, ánh mắt vô thần nhìn xung quanh, chỉ nhìn mà không có điểm dừng nào.

-Anh hai ơi..Hoa!

Cô bé con cầm một bó hoa nhỏ chạy đến trước mặt anh trai. Nụ cười hồn nhiên, hai cái răng sún đáng yêu.

Cậu bé không nhìn tới cô em gái, giật lấy những bông hoa, giẫm mạnh lên.

-Anh...Hoa đau. Anh...

Cô bé khóc. Những bông hoa đẹp thế mà.

Tiếng khóc nghe rất nhức đầu. Cậu bé bịt tai, xô mạnh vào cô bé.

Tiếng khóc càng lớn hơn...Trong ngôi nhà nhỏ gần đó, người phụ nữ chạy nhanh ra.

-Tatsuya.

Cô bé con ngẩng đôi mắt trong veo lên, đứng dậy ngay, lau vội nước mắt.

-Bà ơi, là Mikki tự ngã, không phải do anh hai.

Người phụ nữ lắc đầu. Hai đứa bé này...Ngay từ khi còn bé xíu, Minako đã bị anh trai bắt nạt. Đúng hơn là Tatsuya luôn có thế giới riêng của nó. Vậy mà con bé cứ bám theo anh trai như hình với bóng. Do mối liên hệ của những đứa trẻ song sinh sao?

-Anh ơi...Nắng rồi, vào nhà đi anh...

Cô bé con lại kéo tay anh trai và bị giật ra.

-Anh ơi...

Tatsuya ngồi xuống dưới bóng cây cổ thụ. Nó có thể ngồi đó cả ngày, nhìn mọi thứ trước mặt mình.

Minako biết nói từ khi 15 tháng, Tatsuya thì 4 tuổi nhưng không nói một lời. Nó cũng chẳng khi nào cười, chỉ thích ngồi lặng lẽ trong một góc và rất dễ nổi con thịnh nộ. Cô em nhỏ Minako bao nhiêu lần bị anh trai đẩy, đánh, cắn, khóc ngất. Vậy mà khi hết đau con bé vẫn mon men đến gần Tatsuya...

Đó gọi là thâm tình...Là ràng buộc của tình thân.

-Mẹ ơi!

Minako chạy ra cổng. Một cô gái trẻ, tóc dài ngang lưng vừa mới bước qua cổng, đôi tay mở rộng, nụ cười nở thật tươi.

-Con gái....

Đằng sau là một người đàn ông đang đi theo, tay mang một vali lớn. Vừa thoáng thấy, cô bé con sung sướng hét lên:

-Ba ơi...

Đó là gia đình của Mạnh Thiên Vũ, 4 năm sau.

Cô bé con tên tiếng Nhật là Minako, tên tiếng Hoa là Mạnh Tử Vy. Loài hoa tường vy mong ,manh nhưng kiên cường. Cậu bé trai gọi là Tatsuya tên tiếng Hoa là Mạnh Tử Viễn. Ngày hai đứa trẻ ra đời cũng là ngày hoa Tử đằng – loài hoa của tình yêu nở rộ khắp ngôi nhà nhỏ tại Nhật Bản. Đồng Ái có ấn tượng rất mạnh về màu tím ngập cả không gian đó. Cô chọn cho con trai cái tên này, mong tình yêu sẽ tỏa sáng mãi mãi trong cuộc đời cậu bé, vốn dĩ đã được bác sĩ dự báo sẽ rất khó khăn.

Đúng như dự đoán, Tử Viễn mắc chứng trầm cảm. Lại là trầm cảm bẩm sinh. Trong khi Tử Vy hoạt bát, lanh lợi, như một thiên thần thu hút mọi ánh nhìn và thương yêu của mọi người. Cô bé nói cười rạng rỡ thì Tử Viễn không phản ứng với bất cứ điều gì cả. Thằng bé như một cái xác không hồn, sống và lớn lên trong lặng lẽ. Thế giới của nó toàn một màu đen mờ mịt....Suốt 4 năm, Tử Viễn chỉ chìm đắm trong thế giới của riêng mình.

Tại vùng quê yên bình này, Tử Viễn và Tử Vy đã lớn lên. Tuy không phải là người bản xứ nhưng Đồng Ái cũng đã quen rồi. Thiên Vũ sống ở Hong Kong, thỉnh thoảng lại sang thăm ba mẹ con. Cuộc đời sẽ bình yên mãi như vậy, cho đến khi...

Nhật Bản là đất nước lắm thiên tai. Người dân đã quen với động đất,họ đều có cách ứng phó với nó. Ngay cả Tử Vy cũng biết nhưng Tử Viễn thì không.

Tuần trước, khi xảy ra một trận động đất khá mạnh, chỉ có Tử Viễn là đứng yên tại chỗ, đứng yên chờ đợi....Đứng yên nhìn mọi thứ rung lắc xung quanh. Một thân cây to ngã xuống, nếu....nếu không có một sự kỳ diệu của tạo hóa, cây đổ cách Tử Viễn chưa tới một sải tay....

Đồng Ái bắt đầu lo sợ...Hay là cũng đến lúc, họ cũng nên trở về rồi?

Thiên Vũ sang đón ba mẹ con như lời hẹn. Tử Vy vui mặt vào ngực ba, cười khanh khách. Tiếng cười trong trẻo vang vọng khắp không gian.

Tử Viễn im lặng...Đã bao nhiêu lần vẫn thế. Đặt con gái xuống, Thiên Vũ đến trước mặt con trai:

-Tiểu Viễn...Là ba đây.

Đôi mắt nhìn không cảm xúc, Tử Viễn lại quay lại trò chơi của nó. Búng ngón tay...Cứ lặp đi lặp lại như vậy nhưng trò chơi vô vị đó đối với nó lại hấp dẫn hơn sự có mặt của những con người vốn là những người thân.

-Tối nay là lễ mừng năm mới, chúng ta cùng đi chung nhé, được không?

Bà chủ nhà lên tiếng...Bốn năm gia đình nhỏ này đã cùng bà gắn bó. Nhưng cũng đến lúc, họ phải trở về bên nhau, cùng xây dựng một cuộc sống của mình rồi.

* Thực tế là tui không khoái bộ này lắm nhưng được nhờ cậy nên phải làm...

Com ủng hộ nha...Không có com tui sẽ làm lâu lắm á.

Bạn đang đọc truyện *Sứ Giả Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 2: Đứa Trẻ Bị Tự Kỷ

Bác sĩ Takeshi đã theo dõi Tử Viễn, Tử Vy 4 năm đã có không ít lo lắng cho lần trở về này.

Tử Vy rất nhanh chóng thích nghi, Tử Viễn thì không như vậy. Từ nhỏ đến lớn, nó ghét nhất là có ai đụng chạm, ôm ấp mình.

Mẹ cũng không. Mỗi khi Đồng Ái chạm vào người, tuy không đến nỗi Tử Viễn sẽ hét, la diên cuồng nhưng thái độ vẫn là bài xích rõ rệt. Cái né người và vẻ đề phòng đó khiến Đồng Ái bao nhiêu lần bị tổn thương.

Nhưng cô vẫn kiên trì chạm vào con...Kiên trì mong Tử Viễn sẽ chấp nhận. Một lần cũng được, ôm gọn con trai trong lòng, hôn lên má con.

Thiên Vũ thỉnh thoảng mới sang thăm con, với Từ Vy, anh luôn được chào đón. Cô bé quấn quýt ba vô cùng. Còn Từ Viễn, Thiên Vũ còn thua một người xa lạ. Thấy anh, nó sẽ lùi ra rất xa, đôi mắt không chỉ có đề phòng. Giống như một chú chó con gầm gừ với kẻ thù vậy, thái độ thù địch rõ ràng.

Thiên Vũ cũng rất kiên trì. Anh ôm lấy Từ Vy, thủ thủ:

-Tiểu Viễn...Lại đây với ba đi.

-A...

Từ Viễn không nói chuyện, quả gặp mặt lần này là một viên đá to từ tay cậu bé, nhắm thẳng vào đầu Thiên Vũ. Máu ứa ra. Từ Vy hoảng hốt khóc to lên:

-Ba ơi...Ba...

Cô bé sợ máu. Thiên Vũ vội dỗ dành con gái:

-Không sao đâu con. Anh hai lỡ tay thôi.

-Lỡ tay gì mà lỡ tay- Michiyo, bà chủ nhà vội vàng chạy vào tìm thuốc- Nó là như vậy đó, thấy người lạ là chọi đá ngay.

Bà không kịp dừng lời. Người lạ...Thiên Vũ chỉ là người lạ trong mắt Từ Viễn thôi sao?

-Anh ơi, đây là ba...không phải người lạ đâu.

Từ Vy buông cổ ba rồi bất ngờ chạy tới ôm lấy Từ Viễn. Thằng bé giãy giụa rất mạnh, cố xô cô bé ra.

Thiên Vũ sợ con gái bị thương, vội vàng chạy đến. Bà chủ nhà ngăn lại ngay:

-Đừng...Anh mà tới gần bây giờ, nó sẽ làm mọi cách để xô Từ Vy ra đó. Từ từ thôi...

Từ Vy vẫn ôm chặt...Từ Viễn sau một hồi vùng vẫy dường như đã bình tĩnh lại, để cho cô bé ôm.

Từ Vy cất giọng thật ngọt ngào:

-Là ba đó, anh hai...Ba không làm gì anh đâu. Không sao đâu.

Cô bé bỗng nhiên hôn lên má Từ Viễn. Thằng bé có vẻ khó chịu, né người, nhưng cũng không giằng khỏi vòng ôm của Từ Vy. Cô bé kéo anh trai ngồi xuống, cười thật tươi.

-Đếm lá đi anh hai. Hôm qua em mới đếm nè.

Có một đứa con bị tự kỷ là chuyện không hề đơn giản. 4 năm qua Thiên Vũ ở Hồng Kong, chỉ có Đồng Ái ở đây chăm sóc con thôi.

Quan hệ vợ chồng với không nồng thắm, vì sự xa cách đó mà càng có vẻ lạnh nhạt hơn.

Thiên Vũ lại thở dài...

Mãi khi tới lúc chỉ còn hai người trong phòng, Đồng Ái đang kiểm lại hành lý, anh mới nhẹ nhàng nói với cô:

-4 năm qua, cực cho em quá.

Đồng Ái hiểu. Cô chỉ mỉm cười:

-Là em muốn ở lại với các con mà. Nếu như nơi này không có nhiều động đất, hay xảy ra chuyện thì em cũng không muốn về Hong Kong đâu. Tiểu Viễn không biết có thích nghi được không nữa.

4 năm, đã có nhiều thay đổi. Công ty của Thiên Vũ đã trở nên vững mạnh hơn. Anh có thể lo cho mẹ con họ chu đáo. Nhưng dường như Thiên Vũ đã bỏ lỡ rất nhiều điều. Hai đứa bé...Từ Vy khao khát sự yêu thương của ba. Từ Viễn xem anh còn hơn người xa lạ. Thiên Vũ bỗng rùng mình khi nghĩ lại. Hình như anh đang bắt đầu đi lại con đường mà ông ấy từng đi.

-Rồi sẽ ổn thôi mà.

Thiên Vũ bỗng ôm lấy Đồng Ái. Cô rùng mình...Hai người là vợ chồng, nhưng khi anh ôm lấy mình vẫn có chút gì lạ lẫm, né tránh. Lòng Thiên Vũ có một chút đắng cay...

-Ngủ sớm đi anh. Mai ra sân bay có sức.

Đồng Ái không nói thể cho qua chuyện. Phản ứng của Từ Viễn khi ra ngoài thật đáng sợ... Tại một nơi đông đúc như sân bay, thằng bé đứng trăn trăn, không ngừng gào thét. Ai muốn chạm vào nó đều không được. Đôi bàn tay nhỏ đầm đã loạn xạ, vợ trứng gì ném đó làm sân bay một phen náo động. Nhân viên an ninh đành mời gia đình 4 người ra ngoài...

Đồng Ái tìm cách ôm lấy con trai nhưng thất bại. Ngay cả Từ Vy cũng không tới gần Từ Viễn được. Mỗi thằng bé mím chặt, cương quyết không thỏa hiệp. Thấy người dọm bước tới gần là la hét, muốn bỏ chạy. Đường phố đông người, Thiên Vũ và Đồng Ái đều không muốn mạo hiểm chút nào.

* Cát chường tới đây thôi... câu com

La hét rồi một hồi, cuối cùng Từ Viễn cũng không chống đối nữa. Bác sĩ Takeshi đến sân bay, cho cậu nhóc uống một liều thuốc an thần nhẹ. Uống rồi Đồng Ái mới có thể ẵm con trên tay.

Thiên Vũ nhanh chóng nhờ người mua vé chuyến bay kế tiếp về Hong Kong. Bác sĩ cũng đã khuyên, không thể chần chừ như 4 năm nay đã làm được. Khi Từ Viễn còn nhỏ, Đồng Ái mang theo một hy vọng ở lớp học của bác sĩ Kaga ở Tokyo có thể giúp những đứa trẻ tự kỷ hòa nhập cuộc sống bình thường. Từ Viễn 2 tuổi đã được đưa đến đó học song mọi nỗ lực đều không có kết quả. Bác sĩ Kaga là một chuyên gia hàng đầu cũng phải chịu thua.

Từ Viễn chỉ sống trong thế giới riêng của mình. Ba mẹ, em gái, mọi thứ đều không thể bước vào trái tim cậu bé. Đồng Ái làm rất nhiều cách nhưng dường như đã thất bại rồi.

Từ Viễn khi ngủ nhìn không khác những đứa trẻ bình thường mấy. Khuôn mặt thanh tú trắng xanh, những ngón tay thon dài, mái tóc đen dày, lông mi rất dài... Nếu con phát triển bình thường thì sẽ là đứa bé xinh đẹp nhất... Tại sao?

Mất Đồng Ái hoe đỏ. Thiên Vũ cũng đau lòng...

Bốn năm nay anh lao vào công việc. Chi phí chữa trị của Từ Viễn không ít, cuộc sống ở Nhật đắt đỏ, Thiên Vũ luôn muốn mọi điều kiện tốt nhất cho ba mẹ con họ. Anh miệt mài làm việc, miệt mài trở thành một kẻ không biết mệt mỏi trên thương trường. Bao nhiêu năm không ngồi nghỉ trong nhà họ Phạm anh chưa từng nghĩ mình làm việc vì cái gì. Bây giờ đã có mục tiêu sống. Thiên Vũ không biết, thì ra mình cũng có thể nhả tâm như thế. Anh đang từ từ trở thành Phạm Vĩnh Khải, thành ông Phạm trong tương lai...

Đến Hong Kong, Từ Viễn vẫn còn ngủ, Từ Vy mơ màng... Thiên Vũ khẽ khàng nói với Đồng Ái:

-Anh đã dặn cậu Trần ra đón. Để anh đi lấy hành lý trước, em và các con ở đây nhé?

-Dạ...

Từ Vy mắt nhắm mắt mở tuốt khỏi tay ba. Cô bé rất ngoan ngoãn để cho mẹ bồng anh trai, nhướn đôi mắt vẫn còn ngái ngủ ra nhìn xung quanh. Đôi mắt to đen trong veo như nước, trong trí nhớ của Đồng Ái y hệt cô bé trong mơ ngày nào. Con đã đến bên mẹ, con làm đúng những lời từng hứa với mẹ. Chỉ là anh trai con... Anh trai con không toàn vẹn như con. Bốn năm nay mẹ lúc nào cũng quan tâm đến anh con nhiều hơn cả. Con là con gái nhưng không hề ganh tỵ, không hề phân bì, còn biết thương và cùng mẹ chăm sóc anh nữa... Đồng Ái nhẹ mím cười, tay còn lại đặt lên tóc con gái, nhẹ nhàng ve vuốt... Từ Vy cũng nhìn mẹ, nở một nụ cười.

Đã 4 năm trôi qua, Đồng Ái cảm thấy như một giấc mơ vậy. Ngày này năm trước, kiếp trước vốn là ngày cô phải qua đời. Vậy mà bây giờ vẫn còn đứng ở đây, còn ôm theo hai đứa bé. Còn có một người chồng...

-Tiểu Ái...

Có tiếng gọi... Đồng Ái ngẩng mặt lên.

-Đúng là chị rồi. Tiểu Ái, là em đây.

Bốn năm như gió thoảng, Đồng Kỳ cũng đã thay đổi quá nhiều.

Cô ăn mặc thời trang hơn, nhưng mất lại thân quảng mệt mỏi. Đồng Kỳ cũng nhìn từng người chị họ. Sau khi xảy ra chuyện, Đồng Ái bỏ đi, nghe nói đã kết hôn, sau đó thì không có tin tức. Bây giờ trở về... Đứa bé gái nắm lấy tay áo bên cạnh cô có khuôn mặt xinh đẹp, đôi mắt to tròn mở to nhìn Đồng Kỳ, lễ phép:

-Con chào cô.

-Đây là cô Kỳ Kỳ - Đồng Ái ôm lấy con gái- Đây là con gái chị, Từ Vy.

-À... Chào cháu... Còn đây...

Chưa dứt lời thì Từ Viễn bất ngờ mở mắt. Nhìn thấy người lạ và quang cảnh nhộn nhịp xung quanh, cậu bé dường như kích động mạnh, lại hét lên:

-Á.....Á.....Á.....

Sự tức giận thể hiện qua sức vùng vẫy của Từ Viễn. Đồng Ái bất ngờ nên không giữ nổi cậu bé. Từ Viễn vùng dậy, chạy thật nhanh.

-Tiểu Viễn....Tiểu Viễn....Đừng....Đừng....con....

Từ Viễn điên cuồng bỏ chạy. Đồng Ái đuổi theo sau, hoảng hốt vô cùng....

-Á.....a.....a.....

Là tiếng kêu thất thanh của cậu bé. Đồng Ái vội chạy đến thật nhanh.

Từ Viễn đang bị một người đàn ông giữ lại. Vẻ hoảng sợ hiện rõ trên khuôn mặt nó. Từ Viễn làm mọi thứ, đánh đập, cắn xé người lạ. Đồng Ái vội chạy nhanh tới, cuống quýt xin lỗi người kia:

-Xin lỗi....Xin lỗi anh....Con tôi có bệnh, đã làm phiền anh....

-Không sao.- Người đàn ông cười nhẹ- Chỉ là....hình như cô quên mất cái gì.

Đồng Ái vội vã quay lại....Có vài người tò mò nhìn cô rồi lại đi. Sân bay rất đông. Trong lúc vội vã cô quên mất Từ Vy....

-Từ Vy....Từ Vy....

Ánh mắt Từ Viễn lóe lên hoang dại. Cậu bé không vùng vẫy nữa. Dường như nó cũng đã nhận ra, người trước mặt là ai....

Bạn đang đọc truyện *Sứ Giả Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 3: Cuộc Gặp Gỡ Nhiều Khúc Mắc

Từ Vy rất ngoan ngoãn, thấy mẹ đuổi theo anh trai thì đứng yên tại chỗ chờ. Trong đầu óc non nớt của cô bé đã định ra một cái mốc, chỉ cần ở nơi này là mẹ sẽ đến gặp mình khi tìm được anh trai.

Một cô bé con với đôi mắt to tròn đáng yêu giữa sân bay thu hút nhiều ánh nhìn. Có vài người tới hỏi thăm cô bé nhưng Từ Vy đều lạnh lợi đáp lời ngay:

-Mẹ của con đi có việc ạ. Con đợi mẹ....

Cô bé đợi...Đôi mắt trong veo.

Chợt nhìn thấy cái gì đó, cô bé gọi to:

-Chú ơi....

Từ Vy chỉ rời khỏi chỗ có một chút để đuổi theo người đàn ông. Đồng Ái cũng vừa quay lại. Chỗ đứng của cô bé vắng người trong thoáng chốc. Nhưng Đồng Ái đang lo sợ nên lại rời khỏi, tất tả chạy đi tìm.

Người đàn ông đeo kính đen nhìn món đồ từ tay cô bé, lạnh lùng:

-Chú không làm rơi đâu. Chú bỏ nó rồi.

Đó là một tấm danh thiếp rất đẹp. Từ Vy chưa biết chữ, nhưng cô bé vẫn tỏ ra kiên quyết.

-Mẹ và bà nói là không được xả rác đâu. Chú không lấy nữa thì tới thùng rác bỏ đi ạ.

Người đàn ông ngăn ra đôi chút. Bây giờ anh ta mới chú ý tới cô bé con trước mặt mình.

Một khuôn mặt trái xoan thanh tú. Không quen lắm. Nhưng đôi mắt....Dường như đã gặp ở đâu.

Ký ức quay lại...Phạm Vĩnh Hàn nhớ lại một ngày bốn năm trước, anh từng thấy đôi mắt này....Đó là....

-Mẹ cháu tên là gì?

Anh vô thức hỏi, cô bé con mỉm cười:

-Là Đồng Ái ạ....Mẹ con tên là Đồng Ái. Ái trong yêu thương đó chú.

Bốn năm trước, cô bé con mong manh sương khói. Bây giờ lại rất chân thật, đôi mắt trong trẻo ánh lên sự thiện lương, thuần khiết. Môi tươi cười, rục rờ như một đóa anh đào.

- Còn ba con... Ba của con là...

- Từ Vy!

Có tiếng gọi. Phạm Vĩnh Hàn và cô bé đều nhìn sang đó. Khuôn mặt Thiên Vũ tái mét... Cạnh anh là Đồng Ái cũng đang lo sợ vô cùng.

- Từ Vy...

- Ba mẹ ơi!

Cô bé chạy nhanh đến bên cạnh hai người. Hai người đàn ông đứng sững nhìn nhau.

Bao nhiêu chuyện... Bốn năm qua Thiên Vũ và Phạm Vĩnh Hàn có lẽ đã có không ít chuyện. Họ từng xem như thân thiết. Nhưng giờ lại lạnh lùng nhìn nhau. Tay Phạm Vĩnh Hàn còn nắm lại, lạnh nhạt:

- Thì ra đã có vợ con... Trời cũng ưu ái cậu thật. Gây ra chuyện lớn như vậy với Dung Dung nhưng vẫn coi như không có chuyện gì... Cậu...

Dung Dung? Một cái tên xa lạ. Đồng Ái nhìn sang Thiên Vũ. Khuôn mặt anh vẫn vậy, sự bình thản trở về trong đáy mắt. Chỉ có sự biến mất của hai đứa con mới làm anh hoảng hốt thế này thôi.

- Cô Đồng...

Đồng Ái quay sang người đàn ông đứng cạnh đó. Tay anh ta nắm lấy tay Từ Viễn. Bây giờ cô mới để ý. Từ Viễn không khóc, không hét lên hoảng loạn như mọi lần. Từ Vy thấy anh trai liền chạy tới ngay.

- Anh ơi!

Người đàn ông lạ cúi người xuống. Từ Vy mỉm cười với anh ta:

- Từ Vy chào chú ạ...

- Chào Từ Vy...

Bàn tay xoa lên đầu cô, rất nhẹ. Nụ cười thoáng hiện trên khuôn mặt lạnh như băng.

Em đã quên tôi rồi. Hiện giờ em đang là một con người.

- Cảm ơn anh đã giữ gìn con trai tôi - Thiên Vũ lịch sự - Nghe nói là thằng bé đã gây không ít chuyện. Xin lỗi anh...

- Không có gì - Người đàn ông cười nhẹ - Chỉ tiếc cậu bé dễ thương thế này nhưng lại có bệnh. Hôm nào có dịp tôi muốn gặp anh chị nói về vấn đề của cháu bé một chút, được không?

- Được ạ... - Đây là lần đầu trong 4 năm Từ Viễn ngoan ngoãn đến thế khi gặp người lạ khiến Đồng Ái gạt hết mọi e ngại, nói ngay - Ngay bây giờ cũng được. Tôi có thời gian.

- Bây giờ thì không được - Hấn mỉm cười - Tôi phải đi rồi.

Hấn buông tay Từ Viễn, cúi người nói với Từ Vy.

- Anh đi nhé, bé con...

Phạm Vĩnh Hàn vẫn lặng im nhìn Thiên Vũ. Thiên Vũ không né tránh ánh mắt của anh ta.

Đồng Ái mơ hồ nhận thấy. Thiên Vũ không chỉ thay đổi... Đã có nhiều chuyện trong 4 năm qua, cô chưa biết hết về anh...

Bạn đang đọc truyện *Sứ Giả Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 4: Lời Cảnh Báo

Đồng Ái và Thiên Vũ gần như không nói chuyện. Khi Thiên Vũ xong việc quay vào phòng, Đồng Ái đã ngủ cạnh hai đứa con.

Từ Viễn khi ngủ vẫn có ý phòng tránh, Từ Vy thì dụi mặt vào lòng mẹ, an ổn, môi còn thoáng mỉm cười.

Thiên Vũ cũng mỉm cười nhìn họ. Chuyện của Phí Dung Dung, nếu Đồng Ái muốn biết, anh cũng sẽ không giấu. Nhưng cô có vẻ không muốn nghe.

Là vì chưa có nền tảng tình cảm hay bởi lý do gì khác... Thiên Vũ đắp mền lại cho ba mẹ con rồi mới bước ra ngoài.

Đồng Ái ngủ không say lắm. Trong mơ, cô thấy... Thấy một giấc mộng cũ. Đã lâu rồi, đôi khi có vẻ đã quên.

Một con người không nhìn rõ mặt. Một cô bé con nín lấy chân mình.

- Từ Vy...

- Cô đã hứa gì, có nhớ không cô Đồng?

Là người đàn ông lên tiếng nói. Đồng Ái nhìn lại cô bé con, giọng hơi run:

- Tôi... tôi đã hứa.

- Phải cho cô bé một cuộc sống hạnh phúc. Thế mà 4 năm nay, cô đã làm được những gì?

Cô rất thương Từ Vy... Nhưng bốn năm nay, sự quan tâm đúng là dành hết cho Từ Viễn. Từ Vy ngoan như vậy, có đôi lúc dường như cô đã quên con, quên cô bé cũng chỉ là một cô nhóc bốn tuổi, cũng cần được mẹ thương yêu.

- Tôi...

- Ta từng nghĩ, thời gian của ta là vô hạn... Nhưng có những lúc ta cũng rất buồn khi chỉ có một mình... Nếu cô không cần nữa thì ta sẽ mang cô bé về...

Thế giới của sự kết thúc luôn bình lặng và lạnh lẽo. Có nụ cười tươi sáng của cô bé, nơi đó sẽ rạng rỡ hơn...

Một sự lo sợ ập tới. Đồng Ái run rẩy. Cô gần như quỵ xuống, van xin:

- Ông làm ơn... Đừng... đừng mà... Đừng bắt Từ Vy đi. Đừng...

- Vậy hãy làm sao cho Từ Vy luôn vui vẻ. Không phải là vui vẻ trong miễn cưỡng... Cô nhớ đó... Chỉ cần ta thấy Từ Vy không vui hay bị người khác ức hiếp, ta sẽ mang cô bé về ngay.

Hắn quay lại, đặt tay lên đầu Từ Vy:

- Nếu không vui vẻ thì về với anh nhé, bé con...

Từ Vy nhìn hắn rồi lại nhìn Đồng Ái. Cô bé chạy đến ôm chân Đồng Ái, nũng nịu như một sủng vật, chờ được mẹ thương yêu.

Đồng Ái ôm lấy con, cả người run rẩy. Cô xiết mạnh Từ Vy hơn vào lòng... cố gắng cảm nhận cô bé đang ở trong lòng mình, đang tồn tại trong cuộc đời mình...

- Tiểu Vy...

Có tiếng động bên ngoài... Đồng Ái giật mình mở mắt ra. Cô đang nằm trên giường. Bên cạnh không có hai đứa trẻ... cũng chẳng có ai...

- Tiểu Vy...

Là tiếng của Thiên Vũ. Cô vội chạy ra ngoài:

- Tiểu Vy...

Máu... Máu qua kẽ tay của Thiên Vũ nhiều xuống đất. Từ Vy đang nằm trong lòng anh, bất động. Cô hoảng hốt chạy vội đến, hốt hoảng:

- Sao... sao vậy anh?

- Anh không biết... Thiên Vũ gần như đập vào cánh cửa... Anh nghe tiếng Tiểu Vy hét trong nhà tắm. Khi vào thì thấy con bé nằm trong đó... Có...

Anh không muốn làm Đồng Ái lo lắng. Từ Viễn cũng ở trong phòng tắm. Đôi mắt vô cảm nhìn Từ Vy nằm bất động dưới sàn. Trên tay thẳng bé là gáo nước. Có lẽ... có lẽ thẳng bé đã xô Từ Vy té ngã. Nếu không phát hiện kịp, anh thực sự không dám nghĩ... Một cô bé con mới có 4 tuổi, liệu sẽ thế nào

với vết thương chảy nhiều máu trong phòng tắm quá lâu.

Từ Viễn vẫn đứng bất động trong phòng tắm. Đồng Ái đã đi cùng Thiên Vũ. Đây là lần đầu tiên nó bị bỏ một mình trong nhà. Chỉ có một mình...

-Á.....Á.....Á.....

Kêu tới khản giọng vẫn không ai đáp lại. Cảm giác khó chịu càng lúc càng nhiều.

-Rầm...

Từng món đồ rơi vãi xuống đất. Lần đầu tiên ánh mắt Từ Viễn sáng lên như khám phá ra một trò chơi mới. Phá hoại, nhìn mọi thứ vỡ nát thực sự thú vị vô cùng...

Cứ thế mà đập hết đi...

Bạn đang đọc truyện *Sứ Giả Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 5: Cảm Xúc

Đầu của Từ Vy bị chạm mạnh, không chỉ mất nhiều máu mà bác sĩ còn lo lắng bị xuất huyết, nhanh chóng tiến hành chụp CT ngay.

Bên ngoài Đồng Ái lo lắng đứng ngồi không yên. Cô nhớ tới lời của người đàn ông trong mơ...Hắn sẽ bắt Từ Vy về, bắt Từ Vy về...

Bốn năm nay, cô chỉ quan tâm đến Từ Viễn...Từ Vy, cũng là một cô bé cần được thương yêu mà.

-Không sao đâu em. Không sao mà...

Thiên Vũ ôm lấy vai Đồng Ái. Anh cũng đang hối hận. Trong giờ phút nhìn Từ Vy người đầy máu, anh thực sự sợ hãi...Con gái của anh, thời gian hai cha con gặp mặt mấy năm nay chưa đến 10 lần. Không phải Thiên Vũ không muốn gặp. Có không ít lần anh ôm hình con trai, con gái ngắm, đưa lên môi hôn nhẹ...Anh nhớ chúng. Nhưng lại không thể gặp chúng, không thể ở bên con.

-Bác sĩ...

Cửa phòng cấp cứu bật mở. Đồng Ái và Thiên Vũ chạy nhanh đến bên cửa, hỏi ngay:

-Bác sĩ...Con tôi...con gái tôi có sao không bác sĩ?

-À...- Bác sĩ tháo khẩu trang, cười một mũi- Cô bé tạm thời vượt qua thời gian nguy hiểm, đã lấy khỏi máu tụ trong não. Nhưng bé còn nhỏ, phải tăng cường sức đề kháng cho cơ thể, hiện đang chuyển sang phòng chăm sóc. Anh chị đừng lo...

Thiên Vũ buông vai Đồng Ái. Cô cũng đang từ từ bình tâm lại...Bây giờ mới thực sự nhớ ra.

-Còn Tiểu Viễn...Tiểu Viễn ở nhà một mình.

Khi Thiên Vũ trở về, nhà cửa là một bãi chiến trường đúng nghĩa. Mọi thứ trong nhà bị ném tung tóe. Cái bình hoa cũng vỡ nát, chén đĩa mọi thứ một nơi.

Từ Viễn đang ngồi chơi trò chơi quen thuộc của nó. Búng ngón tay.

-Tiểu Viễn...

Nhìn thấy Thiên Vũ, Từ Viễn co người lại, ánh mắt đầy vẻ đề phòng.

-Con làm gì vậy? Đứng dậy đi.

Thiên Vũ chưa bao giờ sống chung với trẻ tự kỷ. Anh không biết, trong mắt Từ Viễn mình là một người hoàn toàn xa lạ. Mà là người lạ, càng phải tự vệ, càng phải đề phòng.

Trong tầm với của Từ Viễn là một chiếc chén chưa bẻ hết. Thiên Vũ vừa tiến tới, lập tức cái chén bay thẳng vào trán anh ngay.

-Bốp...

Máu trên trán Thiên Vũ chảy xuống. Anh khựng lại, nhẹ nhàng:

-Ba không làm hại con. Tiểu Viễn...Đừng như vậy....Đừng như vậy mà con...

Anh không hiểu được thế giới của Tử Viễn...Anh không hiểu được, so với mình, Tử Vy là người gần bó với Thiên Vũ từ thuở nhỏ, sao con lại có thể xô em té ngã...Lúc này lúc Đồng Ái lau người cho con bé, anh nhìn thấy những dấu răng mờ mờ trên da thịt non tơ. Đồng Ái nói, Tử Viễn rất hay cắn Tử Vy, cắn tất cả những người đứng gần nó. Tử Vy thì thương anh trai lắm, mặc cho Tử Viễn xô, cắn, cô bé vẫn quần quýt lấy anh trai.

-Tiểu Viễn...

Thiên Vũ vẫn tiến tới. Anh ôm lấy Tử Viễn, mặc thằng bé vùng vẫy, cào cấu, còn cắn vào tay anh, cắn rất mạnh. Thiên Vũ có cảm giác miếng thịt dưới tay mình dường như sắp đứt ra.

-Con muốn cắn cứ cắn ba...Đừng làm đau em con nữa...Tử Vy còn nhỏ lắm, Tiểu Viễn à...

Anh sai rồi...Cứ cho là bốn năm nay không sống gần ba mẹ con sẽ tốt hơn cho họ. Nhưng anh không nghĩ, một mình Đồng Ái không thể đối xử tốt với hai con được. Tử Viễn bị bệnh, còn Tử Vy mới có mấy tuổi, vẫn là một cô nhóc cần sự quan tâm của ba mẹ. Tiếc là ba mẹ lại cứ nghĩ rằng, mình đã làm điều tốt nhất cho con...

Tử Vy...

Tử Viễn dường như có phản ứng khi nghe tới cái tên đó. Thằng bé khựng lại...Rồi sau đó lại gào thét, lại vùng vẫy, lại cắn vào tay Thiên Vũ. Nhưng anh cương quyết không buông nó ra...

Cả đêm Thiên Vũ ôm lấy Tử Viễn. Cả đêm Đồng Ái thức trắng bên con gái.

Cô bé thiêm thiếp đến sáng. Cho tới khi thuốc mê đã tan mới từ từ mở mắt ra.

-Mẹ...mẹ ơi....

Tử Vy thều thào gọi. Khuôn mặt trắng bệch của cô bé có một chút hồng hơn.

-Tiểu Vy.- Đồng Ái dụi mắt, vui mừng muốn khóc- Con tỉnh rồi...Đề mẹ gọi bác sĩ...Mẹ...

-Mẹ ơi....Anh hai...

Đồng Ái ngừng lại. Tử Viễn...Lẽ nào là Tử Viễn gây ra mọi chuyện hay sao?

-Anh hai lấy nước xối lên đầu con đó mẹ...- Tử Vy yếu ớt mấp máy môi- Con định lấy bàn chải nên bắt...bắt ghế lên cao...Con bị té...Đau lắm...Anh hai...Anh hai xối nước cho con...Anh hai...

Đồng Ái một lần nữa khựng người. Nhưng lần này là một sự vui sướng không thể tả. Tử Viễn không xô Tử Vy té. Thằng bé dùng nước xối lên đầu em gái. Nó chỉ nghĩ đơn giản, em gái đang bị bẩn, phải giúp em tẩy sạch như mọi lần mẹ hay làm...

Tử Viễn không phải là không có tình cảm. Nó có cảm xúc...Rõ ràng là có cảm xúc mà.

Bạn đang đọc truyện *Sứ Giả Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 6: Cái Giá Của Bốn Năm

Suốt một đêm, Thiên Vũ ở bên Tử Viễn. Thằng bé tỏ thái độ vô cùng gay gắt, anh dứt cơm, nó không ăn...Anh đến gần, những gì trong tầm tay ném được thì ném ngay, mục tiêu là người Thiên Vũ. Thế nhưng anh không tỏ ra khó chịu, vẫn kiên trì đến gần Tử Viễn, kiên trì cố chạm vào con.

Tử Viễn luôn ghét người ta đụng chạm. Tới khi mệt, cậu bé nằm lăn ra ngủ, dáng người cong lại hết con tôm. Nhưng chỉ cần Thiên Vũ tới gần là bật dậy ngay.

Lần thứ nhất, lần thứ hai rồi lần thứ ba...Cuối cùng cũng ngủ, khi Thiên Vũ tới gần đã không bật dậy nữa rồi.

Tử Viễn có khuôn mặt rất giống Thiên Vũ. Dáng vẻ khi ngủ, mày chau lại, anh chợt nhớ, ba Mạnh từng nói, tướng ngủ của mình rất xấu, khi ngủ thì hay

chau mày, cau có...Ba còn nói, anh ít khi ngủ say, chỉ cần có tiếng động là bật dậy ngay.

Bốn năm...Anh gần như bỏ rơi con trẻ, vì sao? Là lẽ vì sao?

Tay anh vô thức vuốt nhẹ lên trán Từ Viễn. Thằng bé lại mở trừng mắt, nhìn anh...

Người hơi co lại, ánh mắt tối sầm.

-Là ba đây con...Là ba...

Từ Viễn lại định bật dậy nhưng sau đó lại nằm yên tại chỗ...Cậu bé trở mình sang một góc khác, nhắm mắt ngủ. Vẫn là bài xích nhưng Thiên Vũ thờ phào nhẹ nhõm hơn. Nụ cười xuất hiện trên môi anh, rất nhẹ nhàng...

Bốn năm trước, khi Thiên Vũ chuẩn bị sang Nhật đón ba mẹ con về Hong Kong. Khi ngôi nhà anh đã trang hoàng chờ đợi họ thì bỗng nhiên...Mọi thứ cứ như một cơn ác mộng. Phí Dung Dung. Một cô gái có vẻ đẹp thuần khiết, cùng Phạm Vĩnh Hân trở về. Vĩnh Hân xem cô ấy như báu vật. Tình yêu đã làm anh ấy phản chấn hơn.

Phạm Vĩnh Hân không còn tránh mặt Thiên Vũ nữa, đã gọi anh là Tiểu Vũ...Đã cười với anh.

Chỉ tiếc là...

Cuộc đời Thiên Vũ gắn liền với nhà họ Phạm. Còn một đêm nữa là anh sang Nhật thì nhà họ Phạm xảy ra biến cố lớn. Phạm Vĩnh Khải bị chính em trai mình gây thương tích. Mọi chuyện bắt nguồn từ việc anh ta đột nhiên nổi cơn dục vọng, tấn công Dung Dung.

Phạm Vĩnh Hân bị bắt tạm giam. Vĩnh Khải nằm bệnh viện. Ông Phạm bị tai biến. Thiên Vũ cuối cùng không thể buông tay.

Khi Phạm Vĩnh Hân ra khỏi tù, anh được tin Dung Dung tự sát. Nghe nói cô không tha thứ cho Vĩnh Khải, cương quyết kiện anh ra tòa. Trong phiên tòa, Thiên Vũ tìm được luật sư Phương Bằng, tìm mọi cách dồn ép Dung Dung, bắt cô tường thuật rõ mọi chuyện đêm hôm đó. Sức ép dư luận đè nặng lên cô. Bị người ta chế giễu, là đề tài cho đám báo chí lá cải khai thác, chế giễu, trong khi quần trí Dung Dung đã tự kết liễu đời mình.

Vĩnh Hân đã thề, cả đời sẽ không quay về nhà họ Phạm. Thiên Vũ đúng là con của ông Phạm, em của Vĩnh Khải, trong người anh là dòng máu nhẫn tâm của họ. Đám báo chí lá cải đó là do Thiên Vũ dùng tiền để họ đăng bài. Còn có nhân chứng nói, Dung Dung mua thuốc kích thích, khiến Vĩnh Khải phạm tội...Sau khi Vĩnh Hân tới tìm thì anh ta nói thật, đã có người đến tìm mình, đưa tiền để mình ra tòa làm nhân chứng giả. Một đám người ép chết cô gái ngây thơ...Vĩnh Hân hận họ. Thiên Vũ là kẻ đầu tiên anh ta hận và sẽ hận suốt đời...

Muốn ngàn tin tức bất quai. Sau đó Thiên Vũ kiên quyết rời khỏi Phạm thị, tiếp tục điều hành công ty của riêng mình. Những thị phi cũng liên tiếp kéo tới...Thiên Vũ thừa nhận, mình có phần ích kỷ. Anh không muốn Đồng Ái, không muốn các con của mình nhìn thấy chồng, thấy cha của mình xuất hiện trên báo chí trong những vai trò xấu xa đó. Dù chuyện anh làm, anh biết...Hơn nữa, cảm giác khó chịu trong lòng Thiên Vũ cứ tồn tại như một cái gai không nhỏ được khi anh hỏi, Đồng Ái thân nhiên chấp nhận chuyện ở lại bên Nhật. Thiên Vũ có chút tự ái, cảm giác chua chua dâng lên trong lồng ngực. Cô ấy không cần mình...Không thực sự cần mình...

Bốn năm...Bao nhiêu chuyện. Thiên Vũ hối hận. Phải chi mình buông xuống thêm một chút...Chịu hỏi rõ, chịu cùng ba con người này đón nhận mọi chuyện. Đồng Ái nuôi dạy hai đứa nhỏ sẽ không phải vất vả như vậy. Tiểu Viễn cũng không đến nỗi ghét anh, xa lánh anh, nhìn thấy anh là đã chọi đá, chọi chén đến chảy máu đầu rồi...

Vết thương...Bây giờ Thiên Vũ mới thấy đau thì máu đã khô rồi...

Điện thoại nhấp nháy. Anh cầm lên:

-Anh...Là em...

-Vâng. Tiểu Vy sao rồi em?

-Tiểu Vy tỉnh rồi, cũng ăn được một ít cháo. Còn...còn Tiểu Viễn thế nào anh?

-Con ngủ rồi- Thiên Vũ vuốt tóc con, cố gắng nhẹ nhàng hết sức- Đừng lo quá...Em nghỉ một lát đi. Mai anh vào thay cho em...

-Không sao đâu. Anh soạn giùm em ít đồ của Tiểu Vy. Còn Tiểu Viễn nữa...Anh...anh cố gắng đem con vào chỗ này cho em là được. Em...

-Để anh trông Tiểu Viễn -Thiên Vũ nhẹ nhàng cắt ngang- Em cứ lo cho Tiểu Vy đi. Sáng mai anh sẽ đưa con đến chỗ em...

Từ Viễn vừa trở mình một chút. Nơi âm u thế giới, hắn cũng trở mình.

Cảm giác cô đơn tràn ngập. Hắn chợt nhớ, chợt mong cô bé con sẽ ngồi trên chân hắn như ngày nào còn là một linh hồn sương khói, rụt rè nép vào hắn tìm một chỗ tựa nương...

Q.3 - Chương 7: Kịp Thời

Một đêm một mối, buổi sáng trong phòng ăn, Thiên Vũ ngồi đối diện với Tử Viễn. Trước mặt cậu bé là một chén cháo rất thơm.

Tử Viễn không quan tâm đến chén cháo, chỉ ngồi yên, gần như bất động, mắt không nhìn, không có tiêu cự... Xa xăm.

- Tiểu Viễn... Ăn đi con.

Một muỗng cháo dứt tọt trước mặt Tử Viễn. Cậu bé há ra.

Đơn giản là động tác nuốt. Thiên Vũ đặt muỗng xuống trước mặt con.

Tử Viễn không có phản ứng gì. Đôi mắt vẫn hướng về phía trước, không đòi hỏi cũng không có nhu cầu muốn được ăn thêm.

Thiên Vũ có điện thoại. Là số của Đồng Ái. Giọng cô đầy lo lắng:

- Anh ơi, Tiểu Viễn thức chưa?

Giọng nói trong điện thoại rất nhỏ nhưng Tử Viễn dường như đã nghe thấy. Cậu bé đưa mắt nhìn. Thiên Vũ nhẹ nhàng:

- Thức rồi. Anh để điện thoại cho con nhé?

Điện thoại áp vào mặt Tử Viễn. Cậu bé hơi né người. Nhưng giọng nói trong trẻo của Tử Vy đã vang lên:

- Anh ơi, anh ăn sáng chưa?

Tử Viễn không bài xích Tử Vy. Trong thế giới của thằng bé chỉ có Tử Vy?

Không phải... Vì Tử Vy là người luôn ở bên Tử Viễn mọi nơi mọi lúc. Dù bị anh trai đánh, xô ngã, cắn, cô bé vẫn không nản lòng, vẫn kiên trì làm một cái bóng nhỏ bên anh mình.

Thiên Vũ chạm nhẹ vào tóc Tử Viễn. Thằng bé lại dịch người, khó chịu, tránh ra xa.

Lần thứ hai chạm vào, Tử Viễn cũng tránh nhưng không nhanh như lúc đầu nữa. Cậu bé chỉ hơi nhích người, khó chịu cúi mặt xuống bàn ăn.

Thiên Vũ cười nhẹ. Bàn tay lại khẽ khàng vuốt tóc con trai...

Tóc của Tử Viễn ngắn và mềm. Đôi mắt con nhìn anh lạ lẫm và khó chịu. Nhưng không đến nỗi như hôm qua.

- Tiểu Viễn à...

Tử Viễn im lặng. Thiên Vũ lại gọi:

- Tiểu Viễn à...

Từ nhỏ đến giờ Tiểu Viễn không hề nói chuyện. Nhưng cậu bé nghe được. Bác sĩ kết luận, không phải là câm điếc bẩm sinh.

- Cháo này là của ba nấu. Ăn thêm đi con.

Tử Viễn vẫn không có phản ứng. Thiên Vũ múc một muỗng cháo, dứt cho cậu nhóc. Cái miệng nhỏ há ra.

Anh đặt cái muỗng vào trong tay cậu bé, dịu dàng:

- Con múc ăn đi. Ngon...

Anh chưa kịp nói dứt lời thì Tử Viễn đã quăng mạnh cái muỗng vào tô cháo. Cháo bắn lên, còn nóng, văng lên mặt Thiên Vũ. Anh chỉ kịp nhắm mắt.

Tử Viễn đưa đôi mắt đầy cảnh giác và đề phòng nhìn Thiên Vũ. Anh lau cháo nóng trên mặt... chỉ khẽ thở dài.

- Để ba dứt cho con, Tiểu Viễn!

Thiên Vũ dứt thì lại nuốt vào miệng. Cách nuốt máy móc, dường như cũng chẳng biết ngon là gì.

Đút xong chén cháo cũng khoảng nửa tiếng, Thiên Vũ thu dọn bàn ăn, trao cái chén nhỏ Tử Viễn vừa ăn cho cậu bé:

-Con đem đi xuống bếp đi.

Tử Viễn cầm lấy chén cháo, lặng lẽ đi. Thiên Vũ nhìn theo con, có vẻ hơi lo lắng. Không biết nó có biết chỗ nào để chén dơ không?

Mãi một lúc sau anh cũng không nghe thấy tiếng Tử Viễn. Thiên Vũ vội vã bước ra sau.

Tử Viễn đang ngồi dưới đất, trên tay là nước. Một cái xô nước. Chắc thằng bé lấy ra từ nhà vệ sinh. Tử Viễn liên tục đổ nước xuống chân mình, ướt cả ống quần.

Thiên Vũ ngồi xuống bên con, nhẹ nhàng:

-Sao vậy con? Sao lại múc nước làm gì vậy?...

Tử Viễn vẫn xối nước. Thiên Vũ vội nâng chân cậu bé lên. Hành động bị chấm dứt đột ngột làm Tử Viễn có vẻ không vui. Nó nhú mày:

-.....

-Nói cho ba biết, sao vậy con?

Tử Viễn vẫn không nói. Thiên Vũ lại nhẹ nhàng hơn:

-Sao lại xối nước vào chân như vậy. Sẽ bị lạnh đó con...

Tay Tử Viễn vẫn không ngừng hành động, cứ xối nước lên chân.

Thiên Vũ đột ngột chụp lấy chân cậu bé, vén ống quần lên.

Phía dưới là hai con kiến khá lớn đang cắn Tử Viễn. Anh chợt hiểu ra, cách thằng bé lấy nước chính là để xoa dịu cái đau đớn dưới chân.

Anh khẽ khàng xoa xoa vết đỏ, giọng nhẹ nhàng nói với Tử Viễn:

-Lát nữa ba dẫn con đi mua mấy thứ này nhé, Tiểu Viễn? Bị đau xước vào sẽ bớt đau hơn...

Không đồng ý cũng không phủ nhận. Nhưng chỉ trong vài tiếng ngắn ngủi, anh dường như đã thông suốt mọi chuyện. Tử Viễn không phải là dạng tự kỷ không có thuốc chữa. Bây giờ vẫn còn kịp để giúp con mà...

Bạn đang đọc truyện *Sứ Giả Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.